

BB Easton

44
DE ÇAPITOLE
DESPRE
4 BĂRBĂȚI

NETFLIX

ACUM
SERIE NETFLIX
SEX/LIFE

Jurnalul secret al unei femei îi schimbă complet căsnicia
în acest **memoir** amuzant și îndrăzneț

/EROSOP

BB Easton

44
DE ÇAPITOLE
DESPRE
4 BĂRBĂȚI

NETFLIX

ACUM
SERIE NETFLIX
SEX/LIFE

Jurnalul secret al unei femei îi schimbă complet căsnicia
în acest **memoir** amuzant și îndrăzneț

/EROSOP

BB Easton

44
DE ȚĂPITOLE
DESPRE
4 BĂRBĂȚI

NETFLIX

ACUM
SERIE NETFLIX
SEX/LIFE

Jurnalul secret al unei femei îi schimbă complet căsnicia
în acest **memoir** amuzant și îndrăzneț

/EROSOP

/EROS COP

**44
de capitole
despre
4 bărbați**

Colecție coordonată de
Virginia Lupulescu

A black and white close-up portrait of BB Easton. She is looking directly at the camera with a slight smile, her right eye partially closed. Her right index finger is pressed against her lips in a 'shh' gesture. The background is a soft, out-of-focus grey.

/EROSOP

BB Easton

**44
de capitole
despre
4 bărbați**

Traducere din limba engleză de
Monica Vlad

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Smaranda Liubov

Design copertă: Faber Studio

Foto copertă: Guliver/Getty Images/©Laurence Monneret

Director Producție:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Gabriela Anghel

Corectură:

Irina Botezatu

Roxana Nacu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Copyright © 2016. 44 Chapters About 4 Men by BB Easton.

Titlul original: 44 Chapters About 4 Men

Autor: BB Easton

Copyright © Editura Trei, 2021, pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-0962-3

ISBN (epub): 978-606-40-1437-5

Nota autoarei

44 de capitole despre 4 bărbați se bazează pe fapte reale care au fost înfrumusețate, approximate și exagerate de dragul umorului și/sau ca urmare a tendinței autoarei de a scrie beată și nedormită. Toate numele și locurile au fost schimbate pentru a proteja identitățile tuturor celor implicați. Dacă decodați adevărata identitate a Doamnei Easton sau a oricărui alt personaj din această carte, autoarea vă roagă respectuos să-i permiteți să întocmească o scurtă listă de solicitări în schimbul tăcerii voastre.

Din cauza înjurăturilor excesive, a vulgarității și a conținutului sexual explicit, această carte nu este destinată — și ar trebui, probabil, complet ascunsă — de orice persoană sub optsprezece ani.

*Aveam de gând să dedic această carte soțului meu, însă având în vedere că nu
știe și nu trebuie să știe vreodată că există, am decis în schimb să ți-o dedic ție,
draga mea cititoare.*

Introducere

Așa e, dragilor. Dacă nu rămâneți cu ceva din această experiență, măcar le puteți spune tuturor prietenilor că cineva v-a dedicat o carte.

Chiar un întreg roman, pe deasupra. Nu doar vreo nuvelă de rahat. Nu, domnule.

Măcar atât am putut face. La urma urmelor, voi sunteți singurul motiv pentru care am decis, în primul și în primul rând, să public acest teanc jenant de personal de pagini de jurnal, e-mailuri și obscenități. E o decizie dificilă (într-un lung șir de decizii dificile despre care veți citi în curând), însă o fac pentru voi.

Vedeți voi, sunt consilier școlar, așa că modificarea comportamentului e, într-un fel, specialitatea mea. Vrei ca puștiul tău să înceteze să se mai comporte ca un imbecil? Eu sunt fata potrivită. Vrei să-ți dai seama dacă micuțul Johnny are o tulburare de spectru autist sau e doar foarte obsedat de Minecraft? Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Vrei să știi cum să-ți determini partenerul rece, distant și necomunicativ să-ți arate mai multă afecțiune? Mmm...

Să dea dracu' dacă știam. În 2013 mariajul meu semăna mai mult cu relația dintre o canapea și proprietarul ei decât cu relația dintre soț și soție și era din ce în ce mai rău. Până în ziua care a schimbat totul — ziua în care Kenneth Easton a început să-mi citească jurnalul.

De acolo am dat peste o tehnică psihologică revoluționară atât de simplă, de stupidă și de perfectă, încât mi-a transformat în câteva luni soțul introvertit și obsedat de cifre într-un prădător sexual gata oricând să atace. Am fost atât de încântată, încât mi-am adunat toate notițele și le-am organizat. Am vrut să plouă cu exemplare din această Frankencarte, de la Pacific la Atlantic, peste orice biată fraieră care se irosește într-o relație lungă și monotonă. „Există speranță!“ aveam să chicotesc în întuneric în timp ce aruncam exemplare din avionul utilitar furat. „Nu trebuie să vă mulțumiți cu rahaturi plictisitoare!“

Însă, în loc să învăț să pilotez o aeronavă monomotor pentru a împărtăși mica mea descoperire, voi face altceva: o voi PUBLICA.

Sigur, aş putea fi concediată, mi s-ar putea trimite actele de divorţ şi/sau aş putea fi trimisă la cursuri parentale obligatorii de către Direcţia pentru Protecţia Copilului şi a Familiei (la care îmi va fi destul de greu să ajung după ce maşina îmi va fi confiscată) dacă vreun cunoscut citeşte chestia asta, însă mottoul meu a fost mereu „Mi se rupe de consecinţe“. (Lucru care explică majoritatea întâmplărilor din această carte). Să sperăm că ceva din ce citeşti aici te va ajuta să-ţi însufleţeşti puţin propriul partener comatos.

Să sperăm că vei beneficia de pauza de care ai nevoie de la propria viaţă pentru a râde o vreme de a mea. În caz contrar, cel puţin le poţi spune prietenilor că BB Easton ţi-a dedicat ție memoriile sale... ceea ce va fi marfă cam o secundă şi jumătate, până când prietenul tău/prietena ta va întreba: „BB cine?“

Glosar

(Dicționarule Webster, sună-mă dacă vezi ceva ce-ți place.)

Abrazat (adjectiv) — un cuvânt care ar trebui să existe, însă care nu există; calitatea iritată și dureroasă a pielii după o abraziune.

Amică (substantiv) — o prietenă de sex feminin la care nu dorești să te referi drept prietenă pentru că ești suficient de sensibilă din punct de vedere cultural încât să știi că femeile afroamericane detestă când femeile caucaziene le numesc prietene.

Cârnațostival (substantiv) — o adunare socială constând, în principal, din persoane cu penisuri.

Confo (adj.) — forma abreviată de la confortabil; ușor și profitabil.

Criticăcios (adj.) — 1. Având tendința de a face judecăți morale pe baza convingerilor și experiențelor personale. 2. Majoritatea femeilor originare din sud-estul Statelor Unite.

Decedatîn (adj.) — combinație a cuvintelor decedat și în. Exemplu: „BB Easton o să te facă decedatîn timp de treizeci de secunde, dacă nu te cari dracului de lângă iubitul ei“.

De dincolo (adj.) — din sau aparținând iadului.

Donjonic (adj.) — a fi, a semăna cu sau a sugera un donjon, însă nu într-o manieră sexy sado-maso.

Dubi (adj.) — o persoană dubioasă, cu intenții nu prea onorabile.

Emorecție (substantiv) — un penis care a devenit erect datorită unui stimul emoțional mai degrabă decât al unuia fizic sau vizual.

Erectoversare (substantiv) — recurența anuală a zilei în care partenerul de sex masculin al cuiva, care de obicei zace nemișcat în timpul tuturor activităților sexuale asemeni unei nevertebrate dezinteresate, a făcut dragoste cu el sau cu ea. Comemorarea e posibil să implice sau să nu implice un moment de tăcere.

Fanfutastic (adj.) — felul în care futai fantastic sună când e pronunțat de cineva care a băut un pahar plin de pinot gris.

Favoritic (adj.) — un mod idiot de a spune favorit.

Frankencarte (substantiv) — o grămadă aleatorie de însemnări de jurnal, e-mailuri, poezii porcoase și povestiri pornografice pe care le-a încropit un dobitoc și a încercat să le facă să pară o carte.

Hărțuit (substantiv) — persoana de care un hărțuitor e obsedat. Pff.

Huzdup (verb sau substantiv propriu) — 1. A înghiți sau a înfuleca lacom fără să ții seama de manierele de la masă. 2. Numele animăluțului de companie felin și ușor enervant al lui Lion-O din ThunderCats.

Înjunghios (adj.) — 1. Plin de vârfuri ascuțite sau senzații de înjunghiere. 2. Un cuvânt născocit și furat de la zeița de comedie Jenny Lawson.

Lingabil/Zgândărabil (adj.) — se înțelege de la sine.

Nenasol (adj.) — a nu fi nasol; nu neapărat drăguț, însă nici nasol.

Partener (substantiv) — un iubit de sex masculin care este atât de vârstă adultă, cât și mult mai în vârstă decât iubitul său/iubita sa, făcând termenul de prieten să pară prostesc și nepotrivit, la fel ca și relația în sine.

Plutitor (adj.) — 1. Flotabil, elevat, aerian. 2. Nepăsător, satisfăcut, relaxat.

Prieteșmani (substantiv) — Prieteni? Dușmani? Depinde de ziua și cantitatea de alcool implicată.

Răutăgeniu (substantiv) — 1. Un hibrid monstru-geniu. 2. Un geniu rău. 3. [Inserați fotografia doctoriței Sara Snow aici.](#)

Soțbot (substantiv) — un bărbat căsătorit care se comportă mai degrabă ca un robot decât ca o ființă umană. Acest cyborg este, în general, ascultător, cu un scop precis, introvertit, rigid în privința respectării regulilor și a rutinelor, inhibat din punct de vedere sexual și împotriva distracției.

Soțirect (substantiv) — un bărbat căsătorit care ar trebui să se sature de vaginul lărgit și flasc al soției, dar, în schimb, se comportă ca o mașină nesătulă de sex care tocmai a tras pe nas câteva grame de cocaină.

Șişui (verb) — a înjunghia sau a fi înjunghiat cu o lamă artizanală, la care în închisoare se face referire drept şiş.

Şmecherie (substantiv) — comportamentul celui care este şmecher — intimidant, rebel, sfidător.

Tuberculozat (adj.) — afectat de tuberculoză.

Vagabondaj (substantiv) — 1. Starea sau condiția de a fi vagabond. 2. Cineva care hoinărește nepăsător fără locuință sau slujbă permanentă și care totuși reușește să-și permită pantaloni de piele și tatuaje parțial finalizate.

Vandalos (adj.) — legat de sau aparținând vandalismului; practic, doar o versiune mai bună și mai sexy a cuvântului vandalic.

Vulnerecție (substantiv) — vezi Emorecție.

1. Soțbotul

Jurnalul secret al lui BB

16 august

Dragă Jurnalule,

Nemernicul ăsta mă omoară cu zile. Proaspăt ieșit din duș. E atât de aproape, încât pot simți mirosul de săpun Irish Spring pe pielea sa. Are părul ud și sexy, iar perii din barbă au acea lungime perfectă — suficient de lungi pentru a fi moi la atingere, însă nu atât de lungi încât să-i ascundă trăsăturile perfect cizelate. Și felul în care maioul îi stă lipit de bicepși și i se întinde pe pectorali... L-aș putea privi toată noaptea. De fapt, am făcut-o — cu coada ochiului. Însă nu e de ajuns.

Vreau să-l ating.

În jumătatea de oră de când s-a trântit lângă mine și a dat televizorul pe meciul echipei de baseball Braves m-am gândit la o mie și unul de moduri prin care să întind mâna și să-l mângâi pe acest bărbat. Mi-aș putea înlănțui mâna cu a lui sau mi-aș putea trece degetele de-a lungul maxilarului său aspru și colțuros. Poate aș putea fi jucăușă și mi-aș putea urca unghiile vopsite cu oje verde în susul abdomenului său sculptat, apoi, după ce i-am captat atenția, i-aș putea încăleca trupul umed, curat și tare și mi-aș putea trece degetele prin părul său ud.

Însă nu fac rahaturi de-astea, pentru că știu că nu voi primi altceva decât o privire piezișă și o deplasare în direcția opusă.

Soțul meu e o stâncă. Nu ca în E atât de puternic și încurajator. Nu știu ce m-aș face fără el. Ci mai degrabă E atât de al dracului de rece, încât mă întreb dacă mai are puls. Ken nici măcar nu m-a ținut vreodată de mână, Jurnalule. Nu intenționat, oricum. L-am ținut eu de mână când dormea, însă ori de câte ori am

Încercat mișcarea aia când ne plimbam, Ken a suportat politicos disconfortul contactului uman timp de... să zicem cinci secunde și jumătate, înainte de a-și retrage ușor pielea fină și moale din strânsoarea mea.

Cu sexul e cam aceeași poveste. Mereu gentleman, Ken se va întinde pe spate și îmi va permite să-mi fac mendrele cu el, în timp ce se angajează cuminte în mângâieri minime și obligatorii. (Chiar și atunci când am încercat să mă distrez și să reconstitui scena cu înghețata din Cincizeci de umbre întunecate. Pentru a-i veni în ajutor, chiar trebuie să interpretez rolul lui Christian pentru că, evident, Ken nu-i știe replicile. Și recunosc, bruiajul unui monitor pentru copii nu-i chiar Al Green. Și, dintr-un anumit motiv, se pare că nu avem niciodată înghețată de vanilie, ca în carte. Avem doar Cherry Garcia, care e cam ciudat de lins, cu tot mestecatul ăla pe care-l implică. Dar totuși. Puțină participare ar fi de apreciat.)

Indiferent de nivelul de dramatism, după aceea sărut și dezmierd mereu trupul suplu și frumos al lui Ken, încercând să storc măcar un grad de căldură din partea bolovanului în formă de bărbat care este soțul meu. În tot acest timp, aproape îl aud numărând pentru sine — o mie, două mii, trei mii — înainte de a mă bate ușor cu palma peste fund. E semnalul să-l las dracului în pace.

Cel puțin, așa pare.

Problema lui Ken nu e răceala — lipsa totală de nevoie, dorință sau aptitudine pentru intimitate. Aceste atribute mențin, practic, mariajul nostru stabil și lipsit de drame. Asta și faptul că el nu face niciodată nimic greșit.

Kenneth Easton e un soțbot care taie gazonul, plătește facturile, respectă legea, șofează defensiv și duce gunoiul — un cyborg construit în mod special pentru a rezista șaptezeci până la optzeci de ani de căsnicie aprigă. Nu l-am surprins niciodată uitându-se la altă femeie. La dracu', nici măcar nu l-am prins cu vreo minciună.

Nu, problema cu Ken e că e căsătorit cu mine.

Înainte de a-l cunoaște pe Ken, Jurnalule, am fost contorsionată în cel puțin șaptezeci și trei la sută din pozițiile din Kama Sutra. M-am ras în cap și am avut piercinguri în toate părțile mele femeiești, înainte de a fi suficient de mare ca să pot vedea un film interzis minorilor. Mi-am petrecut timpul liber încătușată de băieți cu mai multe tatuaje combinate decât la un concert de reuniune al trupei Guns N' Roses. Ken pur și simplu nu poate concura.

Deci, de ce, poate vă întrebați, o târfuliță vagaboandă ca mine s-a căsătorit cu cineva atât de conservator?

A fost din cauza lor. Din cauza felului în care îmi țâșnește adrenalina și mi se dilată pupilele ca răspuns la luptă-fugi-sau-fute ori de câte ori simt mirosul de mosc bolnăvicios de dulce al parfumului Obsession for Men de la Calvin Klein. Din cauza felului în care buza inferioară cu piercing mă face să-mi doresc să mă apuc iar de fumat. Din cauza felului în care o mână plină de tatuaje mă face să vreau să fac autostopul și să las într-un șanț la marginea drumului tot ce m-am străduit atât de tare să realizez. Pentru că nervii mei erau deja al dracului de întinși când l-am întâlnit pe Ken, inima îmi era în ceață și stabilitatea, securitatea și sănătatea mintală pe care mi le-a oferit au fost un balsam calmant pentru sufletul meu uzat și pârjolit.

Acei bărbați-copii tatuați din trecutul meu e posibil să fi fost niște amanți feroce, însă nu și-au putut ține sculele în pantaloni, cururile departe de închisoare sau un sold pozitiv în conturile lor bancare pentru a-și salva viețile. Ken, pe de altă parte, era pur și simplu atât de... sigur și responsabil, atât de liniștit. Purta pantofi de sport Nike și tricouri Gap. Avea propria casă. Făcea jogging. Cazierul lui era la fel de curat ca pielea sa pistruiată. Și, colac peste pupăză, avea diplomă de... stai puțin... contabil.

E posibil să fi exagerat un pic.

Nu mă înțelegeți greșit. Îl iubesc de mor pe Kenneth Easton. El e cel mai bun prieten al meu, tatăl copiilor mei și suntem, de fapt, ridicol de fericiți împreună. Sau, cel puțin, eu sunt fericită. Sunt, pe bune. Poți fi plictisit de moarte și fericit în același timp, nu? Alea se numesc lacrimi de fericire. Fericit, plictisit, of, atât de plictisit, lacrimi. Ken e cam anhedonic și inexpressiv, așa că e greu să-ți dai seama ce simte. Aleg să cred că și el e fericit. Însă hai să fim cinstiți. E posibil ca el să nu prea aibă sentimente.

Ceea ce are el e un maxilar colțuros în genul Captain America, cu o despicătură subtilă și o barbă de o zi. Și niște pomeți proeminenți de invidiat. Niște ochi albaștri încărcăți cu gene de culoarea espressoului și un păr castaniu-nisipiu destul de lung în creștet pentru a face acest mic pliu drăguț în față. Un fizic suplu și musculos. Simțul umorului e sec. E deștept, autocritic și tolerant cu porcăriile mele.

Acest bărbat este cel puțin nouăzeci la sută perfect pentru mine, însă în ultimul timp, singurul lucru la care mă pot gândi e mai puțin decât sau egal cu acel procent de zece la sută care lipsește: pasiune și artă trupească. Două lucruri pe care trebuie să le deplâng și de care trebuie să mă îndepărtez pentru a-mi proteja căsnicia încântătoare și monotonă.

Însă nu pot.

Băieții răi și tatuați sunt ca un drog de care nu pot să mă las. Devorez romanele de dragoste cu antieroi de parcă ar fi un grup de alimente esențiale. iPhone-ul meu dă pe dinafară de piesele a o mie de rockeri alternativi anxioși și cu voci șoptite, gata să-mi umple capul de îndată ce apăs butonul, ori de câte ori simt nevoia să evadez. DVR-ul meu e plin ochi de vampiri misterioși, motocicliști renegați, staruri rock hedoniste și supraviețuitori ai apocalipsei zombie — masculi alfa în ale căror brațe acoperite de tatuaje pot fugi, ori de câte ori lucrurile pe aici devin puțin prea... domestice.

Și știți ce am realizat în timpul evadărilor mele în aceste societăți imaginare distopice și arene subterane de luptă? Îi cunosc pe acești bărbați. Am ieșit cu ei — superputernicul skinhead devenit combatant în Marina Statelor Unite, apoi proscris într-un club de motocicliști, fostul deținut/vitezomanul certat cu legea și cu atitudine nepăsătoare, basistul heavy metal sensibil care folosea tuș de ochi...

I-am avut pe toți, Jurnalule. Cum de n-am văzut mai înainte paralelele între bărbații din fanteziile mele și foștii mei iubiți? Și mai sunt și psiholog!

De fapt, Knight, iubitul meu din liceu, este probabil motivul pentru care m-am făcut psiholog. Al dracului psihopat. Îți voi spune despre el mâine. Ken merge la culcare, ceea ce înseamnă că am o fereastră de cinci minute să mă arunc pe el, înainte ca History Channel să-l adoarmă. Urează-mi noroc!

2. Skeletor

Jurnalul secret al lui BB

17 august

Knight, Knight, Knight. De unde să încep, Jurnalule? Să fiu iubita lui Knight era ca și cum aș fi fost o victimă cu sindrom Stockholm. N-am avut niciun cuvânt de spus în această chestiune — Knight a hotărât că eram a lui și nimeni nu l-a contrazis. Dar, cu trecerea timpului, teama mea de el s-a metamorfozat în prietenie și chiar am ajuns să-mi iubesc răpitorul, cu tot cu tendințele sale psihopate.

Knight era skinhead. Corecție: Knight era skinheadul — singurul din zona suburbană a Atlantei, care se întindea pe trei districte. Era atât de furios, încât nu-i convenea niciunul dintre celelalte grupuri subculturale alcătuite din bărbați albi furioși din Liceul Peach State. Sportivii erau puțin prea gregari. Punkistii, cu toate că erau destul de violenți și vandali, se distrau cam prea mult. Puștii Goth erau doar niște fătălai. Nu, furia lui Knight era atât de intensă, încât a trebuit să aleagă singurul subgrup a cărui imagine striga O să te lipesc dracului de bordură, apoi îți voi smulge un braț și te voi bate cu el numai dacă îndrăznești să respiri același aer cu mine. Knight a avut atât de mult succes în misiunea sa de intimidare, încât a rămas singurul subgrup de o singură persoană tot timpul liceului.

Cred că furia sa a luat ființă la naștere, când ratata aia idioată de mă-sa l-a numit Ronald McKnight. Era în 1981, așa că după cum o cunoșteam pe Candi, ea încerca, probabil, să-l impresioneze pe agentul de bursă însurat care o lăsase borțoasă numindu-l pe copilul lor din flori după cel mai faimos republican la care se putuse gândi. Presupun — după ani în care fusese tratat ca un sac de box de șirul nesfârșit de iubiți abuzivi, alcoolici și probabil căsătoriți ai lui Candi; în care fusese tratat ca o povară de către o femeie care prefera compania cretinilor

în defavoarea propriului fiu și în care fusese nevoit să suporte de fiecare dată glumele referitoare la Ronald McDonald — undeva pe drum Ronald a devenit Knight și Knight a devenit un terorist.

Knight avea aerul de puști și încruntătura permanentă a lui Eminem — piele albă, păr blond platinat tuns periută, sprâncene și gene deschise la culoare. Aspectul fizic incolor și fantomatic al lui Knight era totuși violent punctat de doi ochi pătrunzători de un albastru arctic.

Fizicul lui Knight era sfrijit, însă bine legat. Ca al unui mardeiaș de stradă. Făcea cu religiozitate antrenamente cu greutate (Pe bune? Ale naibii școli publice nu pot găsi nimic mai bun să-i învețe pe copii?) și o dată a scos trei sute de dolari de la echipa de fotbal american ridicând o sută cincizeci de kilograme — de două ori peste greutatea lui de la vremea respectivă.

Ori de câte ori Knight spunea povestea, medita: „Nu contează dimensiunea câinelui în luptă. Contează dimensiunea luptei din câine“.

Și dă-mi voie să-ți spun, era foarte multă luptă în Ronald McKnight — sau după cum îl numeau toți cei de la Liceul Peach State (însă niciodată în față), în Skeletor.

Mai interesant decât faptul că era singurul skinhead din oraș era că nu era, de fapt, rasist. Nu l-am auzit nici măcar o singură dată trăncănind despre porcăria aia cu superioritatea ariană sau să-l fi văzut purtând îmbrăcăminte tipic nazistă. Svasticile și crucile de fier lipseau în mod ciudat dintre accesoriile lui.

Psiholog ca întotdeauna, chiar și atunci, am devenit atât de fascinată de lipsa de iconografie fascistă, încât am avut tupeul să-l întreb odată despre acest lucru.

În loc să-și arunce brațul drept în aer și să lanseze bine-cunoscutul salut Sieg Heil, Knight s-a uitat iute în susul și în josul coridorului ca să se asigure că nu ne auzea nimeni. Apoi, a venit atât de aproape de mine, încât i-am putut simți răsuflarea șerpească pe grumaz și mi-a șoptit:

— Eu nu prea sunt rasist. Pur și simplu urăsc pe toată lumea.

Și l-am crezut. Nenorocitul ăla ura pe toată lumea.

Sau cel puțin așa am crezut.

Erau cinci miliarde de suflete pe planetă în 1996. Ronald „Knight“ McKnight ura patru miliarde nouă sute nouăzeci și nouă de milioane nouă sute nouăzeci și nouă de mii nouă sute nouăzeci și nouă dintre ele. Își ura părinții. Își detesta prietenii. Îi intimida în mod intenționat pe străini. Însă, dintr-un motiv secret, Knight hotărâse că pe mine mă plăcea. Și, fiind singura ființă umană pe care cel mai înfricoșător băiat din univers o plăcea, acest lucru era amețitor.

Când l-am întâlnit prima dată pe Ronald McKnight eram o boboacă neajutorată, inocentă, cu fața plină de pistrui, o claie de păr ondulat blond-roșcat lung până la umeri și o pasiune devastatoare pentru Regele Punkiștilor, Lance Hightower. Îmi tăiasem părul din ce în ce mai scurt, adăugând din ce în ce mai multe ace de siguranță la hanoracul și la rucsacul meu și mă strecuram din ce în ce mai aproape de Lance la masa plină de elita punkiștilor, a goth-icilor și a drogaților, pe care el o prezida încă din prima zi de școală. (După cum s-a dovedit, Lance era un homosexual sadea, ceva ce mi-aș fi dorit să știu înainte de a-mi rade aproape tot părul și a-mi face nenumărate piercinguri în efortul extrem de a-l face să mă remarce.)

Knight, care la momentul respectiv era elev în anul al doilea de liceu, a aterizat din oficiu la masa noastră de prânz. Fără alți skinhead cu care să-și petreacă timpul, punkiștii l-au adoptat oarecum ca pe șarpele cu clopoței pe post de animal de companie. Zi după zi, stătea acolo cu fruntea încruntată și capul plecat, ținându-și furculița cu destulă încrâncenare, încât să îndoiaie metalul din care era făcută și să bombăne din când în când „Du-te-n pula mea“, ori de câte ori cineva îndrăznește să i se adreseze.

Într-o zi obișnuită, pe la sfârșitul lui septembrie, s-a întâmplat s-o aud pe una dintr-o clasă mai mare de la masa noastră spunându-i iubitului ei cu păr cu țepi și piercinguri că era ziua de naștere a lui Skeletor. (Nu știu de unde ar fi putut afla cineva, doar dacă nu cumva nu se scăpase Knight, ca dovadă că viața lui devenise și mai rea. Îmi închipui că ar fi sunat ceva de genul: „Nu-mi vine să cred că nenorocita de maică-mea mi-a furat toate țigările și a plecat din oraș cu poponaru’ de bărbă-su de ziua mea de naștere. Hei, la ce te uiți, boule?“) Așa că, normal, i-am cumpărat un sendviș cu pui de la cantina școlii.

Țopăind până la masa noastră și afișând un rânjet larg (ar trebui să explic că mereu am fost dezgustător de hiperactivă și entuziastă și aș fi fost o majoretă excelentă, dacă n-aș fi atât de neîndemânatică și de rebelă), i-am întins sendvișul lui Knight și am ciripit „La mulți ani!“.

Drept răspuns, Knight și-a ridicat fața mereu încruntată și m-a ținut cu ceea ce păreau a fi două osciloscopiaze cu laser albastru. Am rămas pe loc într-o stare de stază, dându-mi seama câteva clipe mult prea târziu că era posibil să fi înfuriat șarpele cu clopoței.

În timp ce mă pregăteam pentru un val de înjurături, uitătura în permanență încruntată a lui Knight se topea și dispărea sub ochii mei.

Fruntea lui, care fusese foarte încruntată, s-a netezit și s-a ridicat surprinsă. Ochii săi glaciali s-au mărit și buzele s-au depărtat lăsând să-i iasă o exclamație. A fost o expresie înduioșătoare de recunoștință și scepticism. Era ca și cum băiatul pe care noi îl numeam Skeletor nu primise niciodată în viața lui un cadou. Aproape puteam auzi cum îi cade cu zgomot armura, în timp ce priveam chipul cuiva vulnerabil, suferind și singur.

N-am putut vorbi. Nu mi-am putut aminti cum funcționa respirația. După ce au început să mă ardă plămânii, mi-am smuls privirea dintr-a lui și am tras cu putere aer în piept, prefăcându-mă că-mi admir noile ghete albe Dr. Martens (încă o achiziție făcută pentru a-l seduce pe Lance Hightower), însă era prea târziu. În acele câteva secunde văzusem totul. O viață plină de durere, o dorință de a fi cineva și un tsunami de dragoste așteptând să se izbească de prima persoană suficient de curajoasă sau suficient de proastă care ar fi vrut să-i țină piept.

Mă așteptam să-și recupereze armura și să se întoarcă la aerul amenințător — la urma urmelor, era doar un sandwich — însă spre surprinderea și stupoarea mea, Knight s-a ridicat, a arătat către mine și a strigat către toți cei de la masă: „De aia BB e singura persoană de pe planeta asta pe care o suport eu! Nimeni dintre voi, găozarilor, nu mi-a dat niciun rahat de ziua mea!”. Asigurându-se că-i azvârle fiecărui inadapdat cu fața plină de coșuri o privire ucigătoare, a încheiat cu tradiționalul „Vă urăsc pe toți!”

Skeletor avea fler pentru dramă.

Prea uluită pentru a mai reacționa, am privit neajutorată în timp ce s-a lăsat să alunece pe scaunul său cu grația arogantă și leneșă a unui leu sătul, în mod evident satisfăcut de scena pe care tocmai o provocase și liniștea șocată care se lăsase în cantină. Eram singura care stătea în picioare și toți ochii erau acum îndreptați spre mine, inclusiv ai lui Knight, care mă privea cu un fel de rânjel larg și rapace de pisică de Cheshire.

Brusc mi-am vrut banii înapoi.

Vezi tu, Jurnalule, tot ce crezusem că iau era un sendviș cu pui și poate, dacă eram norocoasă, un loc bun lângă tipul votat Cel Mai Probabil Să Ne Omoare Pe Toți cu o Bucată de Lemn cu Cuie Ruginite. Asta-i tot.

Nu-l plăceam pe Knight. Nu voiam să fiu prietenă cu el (presupunând că acest lucru era posibil măcar). Era înfricoșător și furios și tot ce voiam era ca el să mă placă suficient încât să nu ție la mine sau să mă omoare. Cine știa că un amărât de dolar și jumătate avea să-mi cumpere devotamentul obsesiv și nepieritor al singurului skinhead din oraș?

Cum stăteam acolo, cu ochii mei verzi și mari prinși în vizorul privirii albastre și sălbatice a lui Knight, a devenit clar că avea de gând să mă facă a lui, fie că-mi plăcea sau nu.

Și la început cu siguranță nu mi-a plăcut.

3. Prieteșmani

Jurnalul secret al lui BB

24 august

Colton a fost singurul tip cu care mă sărutasem înainte de liceu. Era un puști rău cu păr țepos și o frumusețe diabolică, cu care am ieșit în clasa a opta. Când spun că am ieșit, înseamnă că vorbeam la telefon, ne țineam de mână la școală, am învelit împreună o casă cu hârtie igienică și ne-am sărutat doar o dată. Colton îmi amintea de un spiriduș — nu de unul homo, ci de unul cu urechi ascuțite, păr zburlit și o scânteiere malefică în privire.

Stai. La naiba! Probabil mă gândesc la Peter Pan.

Da, Colton îmi amintea în mod clar de Peter Pan, într-un fel sexy și poznaș al Regelui Băieților Pierduți.

Colton locuia, din când în când, cu mama lui singură și foarte tristă, Peggy, care avea vreo patru slujbe. Peg era slabă ca o scândură, avea păr blond spălăcit, lung și neîngrijit și putea încă să încapă în toată garderoba strâmtă, prespălată și cu talie înaltă din 1983. Degetele ei lungi și tremurânde aveau întotdeauna o țigară la fel de lungă Virginia Slim între ele și vocea îi era atât de răgușită, încât suna de parcă stătuse, probabil, multe zile la rând fără să vorbească cu nimeni.

Peggy avea scrise peste tot pe corp numele foștilor componenți ai trupelor de băieți cu plete din anii '80, așa că, din câte știu, tatăl lui Colton a fost unul dintre membrii fondatori ai trupei Whitesnake. Oricine o fi fost taică-său, casa acestuia din Las Vegas trebuie să fi fost cu mult mai bună decât maghernița lui Peggy. De aceea, probabil, Colton nu rămânea pe acolo mai mult de câteva luni la rând.

În timpul ultimei șederi a lui Colton la Peggy, el și maică-sa l-au adoptat

oarecum pe Knight — parțial pentru că le părea rău de cât de nașpa era viața lui de acasă, însă și pentru că, am bănuț, Knight avea mașină.

Apoi, ca de obicei, Colton s-a îmbarcat într-un autocar Greyhound și s-a întors în Las Vegas chiar la două luni după ce am început clasa a zecea, lăsând-o din nou singură cuc pe Peggy. Și pentru că ea avea nevoie de un fiu, iar Knight avea nevoie de o altă mamă, el a continuat să vină în fiecare zi după școală, de parcă Colton nici n-ar fi plecat.

Era destul de drăguț. Knight îl scotea la plimbare pe bătrânul ciobănesc german al lui Peggy și repara tot ce era distrus și putrezit din casă, în timp ce ea era la una dintre cele patruzeci și șapte de slujbe cu jumătate de normă. El nu-i cerea nimic în schimb, însă primea... o cheie de la casă.

Era marfă — nu casa, în mod evident. Casa era o magherniță dărăpănată. Însă Knight avea tot locul pentru el și ne lăsa, de fapt, și pe noi să stăm acolo după școală. Peg avea frigiderul înțesat cu bere Pabst Blue Ribbon, puteam fuma în casă și avea televiziune prin cablu. Era o utopie adolescentină.

În fiecare după-amiază, întreaga echipă de la masa punk-rock se îndrepta spre casa lui Peggy, ne înghesuiam pe canapelele ei diforme și care-ți dădeau mâncărimi (eu chinuindu-mă să găsesc un loc lângă Lance), deschideam niște cutii de bere și țipam din toți plămânii la vreun transsexual amărât, la vreo bandă de motocicliști pitici sau la vreun proxenet bădăran practicant de kung-fu care se întâmpla să fie la Jerry Springer în acea după-amiază. Stingând în tot acest timp chiștoace de Camel în scrumierele care dădeau deja pe dinafară.

De obicei, Knight își petrecea prima oră și ceva cu câinele pe afară și reparând locul respectiv, lucru care îmi oferea suficient timp ca să devin euforică și să flirtez puțin cu cel în a cărui poală stăteam — nu că ar fi contat. De îndată ce Knight își termina treburile, se arunca în fotoliul tabac și capitonat cu lână al lui Peggy, cu o bere PBR în mână și îl fixa cu o privire atât de ucigătoare pe orice nenorocit cu care stăteam de vorbă, încât acesta ieșea pe ușă înainte ca fundul meu slăbănog să ajungă să atingă măcar pământul.

Această rutină a continuat câteva săptămâni până când, într-o zi, mi-am dat seama că rămăsesem doar eu și Knight. Știam că grupul se micșorase, însă nu-mi dădusem seama cât de mult. Veneam mereu cu Knight acasă la Peggy pentru că (A) aveam cincisprezece ani și n-aveam mașină și (B) ori de câte ori se oferise

altcineva să mă conducă, Knight îi răsucea imediat brațul la spate și îi lipea fața de capota celei mai apropiate mașini până ce respectivul retracta invitația.

Nici măcar nu puteam lua autobuzul spre casă pentru că, practic, nu locuiam în acel district școlar.

Până în luna noiembrie al celui de-al doilea an de liceu, fără să-mi dau seama, Knight devenise singurul meu mijloc de transport după școală.

În fiecare zi după ultima oră, fie că-mi plăcea, fie că nu, eram absorbită de mulțimea de adolescenți nerăbdători care părăseau clădirea, răsucită și azvârlită ca o frunză fusiformă pe râu și depusă pe peluza din față, chiar la picioarele lui Knight. Cum stătea el sprijinit de portdrapel cu brațele încrucișate, arăta precum cineva din versiunea skinhead a filmului *The Outsiders* — tricou alb strâmt, blugi clasici Levi's 501 cu o pereche de bretele subțiri de culoare roșie, bocanci cu plachete de metal și o scânteiere criminală în priviri. Singurele lucruri care-i lipseau erau un pachet de țigări băgat în mânecă și, bineînțeles, părul.

Cu toate că era ceva inconfundabil de sexy în stilul lui iconic, încrederea în sine și potențialul pentru violență, eu tot nu eram atrasă de Knight — în mare din cauza ideii subconștiente că era posibil să mă omoare —, însă, trebuia să recunosc, îmi plăcea atenția. Știind că întreaga școală îl vedea pe acest Brando al zilelor noastre așteptându-mă afară mă făcea să simt că și eu eram, într-un fel, o fată rea.

Eu fusesem mereu tipa aia excentrică, încrezută, cu pretenții de artistă și păr ciudat, care se îmbrăca precum Gwen Stefani. Toată lumea mă cunoștea — pentru că ieșeam în evidență ca un deget umflat cu buclele mele roșii, portocalii sau mov, fardul de pleoape cu sclipici și pantaloni mulați din catifea cu imprimeu leopard vârați în ghetete Dr. Martens — însă nu eram o persoană importantă.

Însă acum... acum eram de neatins.

Deveneam, de asemenea, încetișor, comoara lui Knight. Atenția lui era atât de mare, încât mă simțeam ca o furnică ce sfârâia sub o lupă, ori de câte ori se uita la mine. Era ca și cum el ar fi memorat dimensiunea, forma și locul fiecărui pistrui și coș de pe tenul meu virginal. Doamne, mă făcea să mă simt stânjenită. N-am avut niciodată o problemă în a-i privi pe ceilalți în ochi, până nu l-am cunoscut pe Knight.

Şaisprezece ani mai târziu, încă mă surprind stând de vorbă cu cămăşile oamenilor.

La început, am fost destul de îngrozită să rămân singură cu Knight, însă habar n-aveam cum să evit acest lucru. Fără autobuz, maşină, cineva suficient de curajos încât să rişte mânia lui „Skeletor Skinheadul“ şi să mă ia cu maşina, şi cu ambii părinţi la muncă (mă rog, unul la muncă, altul dormind după beţie), el devenise cu brio singura mea opţiune.

Iar eu m-am complăcut în această situaţie pentru că, ei bine, nu ştiam ce altceva să fac. Nu interacţionasem niciodată cu cineva atât de furios, de agresiv sau de puternic. Părinţii mei erau nişte hipioţi drogaţi iubitori de pace, pentru numele lui Hristos. La mine acasă nimeni n-a ridicat vreodată vocea sau mâna la nervi. La naiba, în cea mai mare parte a timpului, părinţii mei nu-şi puteau ridica nici măcar pleoapele.

Aşa că am încercat să bravez. Asta faci în preajma unor creaturi mari, înfricoşătoare şi imprevizibile care te-ar putea omorî, nu-i aşa? Rămâi calm. Nu faci nicio mişcare bruscă. M-am dus cu Knight acasă la Peggy în fiecare zi pentru a-l face fericit şi, practic, am făcut tot ce mi-a trecut prin minte pentru a-l menţine strict în zona de prietenie.

Şi ştii ce, Jurnalule? A funcţionat.

Acolo, acasă la Peggy, fără altcineva prin preajmă, în timpul liber petrecut bând, fumând şi urmărind emisiunile de după-amiază de la televizor, chiar am devenit prietenă cu Ronald McKnight.

Când eram singuri, Knight se transforma într-o persoană complet diferită. Era dulce, candid şi galant. Îmi ducea ghiozdanul, îmi deschidea berile şi îmi aprindea ţigările, ca un gentleman. Mă prindea cu garda jos şi mă gădila până mă buşea plânsul. Şi odată, după ce m-am plâns cât de nasol era să porţi o pereche nouă de ghete, Knight mi-a aşezat picioarele în poală, mi-a scos cu abilitate monstruoziţările de douăzeci de kilograme de piele şi oţel pe care le purtam şi mi-a masat picioarele cu mâinile sale mari şi bătătorite, în timp ce stăteam de vorbă.

În timpul acestor momente neobişnuit de intime l-am făcut uneori pe Knight să-şi deschidă sufletul. Am aflat despre tatăl vitreg pe care-l ura, despre şirul nesfârşit de iubiţi abuzivi de dinaintea lui, de furia pe care o nutrea împotriva

mamei sale și de dorința secretă de a-și cunoaște tatăl adevărat. Pentru un psiholog în formare, intensitatea acelor conversații era îmbătătoare. Nu doar că eram fascinată de straturile nesfârșite de armuri pe care le purta acest băiat pistriat, ci mă entuziasma că eram singura persoană de pe planetă care avea ocazia să vadă ce se află dedesubt.

Tot timpul am crezut că dăream zidurile ce-l înconjurau pe Knight, însă, în realitate, el era acela care le ciobea pe ale mele. Făcându-mă să mă simt specială. Dându-mi iluzia de siguranță.

Apoi se năpustea.

4. Recuzită

Jurnalul secret al lui BB

25 august

Dragă Jurnalule,

Într-o după-amiază de decembrie neobișnuit de caldă, m-am pomenit acasă la Peggy, implicată într-o luptă de gădilături deosebit de agresivă cu Knight. Ei bine, a început ca o luptă de gădilături, însă ori de câte ori încercam să scap, acel ninja fantomă fugea după mine și mă prindea iarăși. Am ajuns de pe canapea pe podea, de pe podea în cealaltă parte a măsuței de cafea, din cealaltă parte a măsuței de cafea pe fotoliu și de pe fotoliu în fața televizorului lui Peggy din anii '50, încastrat în carcasă de lemn. Cu fiecare prindere succesivă, eforturile mele de a scăpa deveneau puțin mai categorice, puțin mai panicate. Am ajuns de la a-l gădila pentru a mă elibera, la a-mi răsuca mâna pentru a mă elibera, a-l împinge și a mă târî pe podea în patru labe, însă chestiile astea nu păreau decât să-l excite și mai tare.

Când Knight a reușit să mă ținuiască cu spatele de podea în fața televizorului, era clar că ceea ce începuse ca o urmărire amuzantă și cu accent de flirt se transformase repede într-un joc de contact total dintre o pisică și un șoarece. Iar acum jocul se terminase.

În afară de pieptul care mi se opintea și inima care-mi bătea tare, eram complet imobilizată, prinsă în capcană atât de privirea glacială a lui Knight, cât și de brațele sale imposibil de puternice, care se încordau și pulsau în mânecile strâmte ale tricoului. Și în acel moment mi-am dat seama cât de proastă și nesăbuită fusesem.

Eu și Knight nu eram prieteni. Eram doar prădător și pradă. Mă vâna de peste un

an și eu ca dobitoaca îi căzusem fix în plasă.

Fără să mă elibereze din strânsoare sau privire, Knight s-a lăsat încetișor pe mine, făcându-și intenția clară, iar eu m-am predat. Adrenalina îmi explodase de-a lungul trupului în timp ce mă pregăteam să trăiesc ceva agresiv și posibil sângeros. Lăsându-mi trupul să-și poarte singur de grijă, conștiința mea plutea în sus către tavanul pătat de nicotine, pentru a urmări întreaga scenă desfășurându-se printre degetele mele răsfire.

Însă, în loc să mă devoreze, Knight a așezat un singur sărut prelung pe buzele mele. Șocul tandreței sale m-a zdruncinat asemeni plesnetului unui elastic întins și, brusc, mi s-au revelat senzațiile — mirosul puternic de cearșafuri uscate în uscător și colonie cu mosc umplându-mi plămânii, niște buze calde pe buzele mele, un piept tare pe pieptul meu, niște brațe puternice care îmi imobilizaseră brațele mele slăbănoage de-o parte și de alta a trupului și mirosul de gumă de mestecat Winterfresh țâșnit, cumva, din încâlceala de arome de bere PBR și țigări.

Când s-a retras din acel sărut tandru, cu un gest și mai neașteptat, Knight și-a așezat fruntea pe fruntea mea și a oftat prelung și îndurerat. Am simțit cum strânsoarea sa pe bicepșii mei mititei se eliberează. Mâinile lui bătătorite au alunecat în josul brațelor mele, până la pumnii strânși, pe care i-au ridicat deasupra capului meu fără să întâmpine niciun fel de rezistență. Mișcările sale erau atât de controlate, iar răsuflarea atât de precisă, încât era ca și cum apela la fiecare gram de autocontrol pe care-l avea și care-l putea împiedica să mă rupă în bucăți.

Oh, da, eram cu siguranță prădător și pradă.

Eram sigură că-mi putea simți pulsul vibrând în aer, radiind din mine asemeni undelor sonore dintr-o tobă mare, cum stăteam întinsă acolo, suspendată într-o trepidație palpitantă. După ce și-a recăpătat calmul, Knight m-a sărutat din nou.

Nu m-am mișcat, nu puteam respira. Toate resursele mele fuseseră redirecționate către creier, care se chinuia să formeze un gând coerent, după ce limba lui Knight începuse să se rotească în jurul limbii mele, formând cercuri lente și hipnotizante.

După ce și-a eliberat strânsoarea de pe încheieturile mele și mi-a mușcat pentru ultima oară buza inferioară în semn de apreciere, toate gândurile pe care nu prea

putusem să le formez în timpul contactului mi-au năpădit deodată mintea. Nu știam de unde să încep. Fusesem sărutată doar de doi băieți, Colton și Brian, în decursul celor cincisprezece ani ai mei pe această planetă și nu fusese niciodată, dar niciodată așa. Chestia asta fusese sexy. Chestia asta fusese...

Oh, la dracu'... cum fusese?

Încă întinsă sub un skinhead solid și instabil emoțional, două noțiuni s-au desprins din încâlcelile minții mele. Una: Ronald McKnight era îndrăgostit de mine și a doua: n-aveam să mai scap vreodată.

O parte din mine iubea cât de specială mă făcea Knight să mă simt și cât de pasional era cu mine și, într-o oarecare măsură, cât de dominant, intimidant și încântător era. Însă altă parte mult mai mare din mine era speriată rău și voia ca această întreagă chestie să fie doar micul nostru secret.

Cu toate că Knight nu-mi făcuse niciodată rău, îl văzusem rănind o mulțime de alte persoane, uneori fără motiv. Ce ar face dacă l-aș respinge? N-aveam de gând să sfârșesc ca-n Tăcerea mieilor, sub casa lui Peggy. Nu, a-l respinge ieșea cu siguranță din discuție.

De asemenea, nu puteam fi văzută manifestându-mă romantic față de el în public. Sigur, știam că nu era monstrul fascist și rasist cum credeau ceilalți, însă nimeni altcineva nu știa asta. Ce ar crede prietenii mei? Cea mai bună prietenă a mea, Juliet, era pe jumătate neagră și pe jumătate japoneză, pentru numele lui Hristos!

Ce rahat. Chestia asta nu putea să iasă la iveală. Chestia asta n-avea cum să iasă la iveală.

Micul meu secret a durat cam trei zile. Knight voia să strige despre porcăria asta de pe vârful unui munte. Mă conducea pretutindeni, mă săruta de la revedere înaintea fiecărei ore, mă cuprindea cu brațul în timpul mesei de prânz și săgeta cu privirea orice tip care îndrăznea să întoarcă capul în direcția mea.

Rahat! Cumva, devenisem iubita șarpelui cu clopoței Skeletor.

Îmi scria scrisori de dragoste cu ilustrații deranjant de explicite în timpul fiecărei

ore și îmi aducea daruri surprinzătoare — o pungă cu biscuiți sărați Goldfish, o păpădie pe care o culesese în drum spre școală, un cap retezat — în fiecare dimineață.

Pentru un tip a cărui reputație fusese construită pe imaginea de inabordabil și posibil letal, Knight era surprinzător de indiferent față de atenția pe care o atrăgea. Nu-i păsa că-l vedea cineva comportându-se ca un prost, culegând flori și mâzgăbind inimioare înflăcărâte în toate caietele. Tocmai mă așezasem într-o bancă din fundul clasei la ultima oră pentru a despături și citi încă o bucată de hârtie complicat împăturită de la Knight, când două cuvinte au sărit în evidență din scrisul său grăbit și psihotic de genul Fiica-ta-e-la-mine- acum-dă-mi-banii. Mâzgălise ceva de genul:

DRAGĂ BB,

SĂ FIU AL DRACULUI DACĂ MAI POT AȘTEPTA PÂNĂ DUPĂ-AMIAZĂ. AM PLĂNUIT CEVA LA CARE MĂ GÂNDESC ÎNCĂ DE PRIMA DATĂ CÂND TE-AM VĂZUT. TE ROG SĂ NU TE ÎNGRIJOREZI. ȘTIU CĂ TU PROBABIL CREZI CĂ EU TE FOLOSESC DOAR PENRU SEX, ÎNSĂ NU E AȘA.

TE IUBESC.

KNIGHT

Tot ceea ce creierul meu de virgină de cincisprezece ani putea înțelege erau cuvintele îngrijorare, sex și dragoste.

Doamne-Dumnezeule.

A trebuit să mă prind de marginile băncii ca să nu cad.

Knight voia să facă sex. Cu mine. În câteva ore. Și, dacă micile ilustrații mângălite pe spatele biletului lui Knight erau vreun indiciu, acest lucru avea să implice recuzită.

5. Condimentele sunt pentru crenvurști, nu pentru cârnați

Jurnalul secret al lui BB

25 august, continuare

Purtam fustă la școală în acea zi. Eu nu port niciodată fuste, Jurnalule, însă tocmai îmi luasem niște bocanci noi înalți și cu vârfuri îmbrăcate în metal și voiam ca viitorul meu soț, Lance Hightower, să-i vadă în deplinătatea gloriei lor de piele și șireturi. Cântăreau o tonă și costaseră și mai mult, însă credeam că poate, poate, dacă îi puteam dovedi lui Lance că nu eram doar o altă încrezută purtătoare de Dr. Martens, și-ar da seama că eram, de fapt, suflete pereche și mă va smulge din ghearele lui Ronald McKnight. Lance avea cam un metru nouăzeci și umplea toate locurile, așa că pe hârtie, cel puțin, părea să fie o luptă corectă.

Din nefericire, planul meu a ieșit prost.

În realitate, Lance nu era deloc interesat să-l înveselească pe Knight, ci să-i dea contre, dacă știi ce vreau să spun.

Așa că, în loc să-l obțin pe băiatul cel rău din visurile mele și eliberarea de „Skeletor Skinheadul“, singurul lucru pe care am reușit să-l înfăptuiesc cu acele ghete de două sute de dolari și acea fustă scurtă în carouri prinsă într-o parte cu ace de siguranță a fost să torn benzină pe libidoul deja dezlănțuit al lui Knight și să-l fac să-și piardă mințile.

În cele câteva săptămâni de până atunci, sesiunile noastre de giugiuleli de la Peggy îl făcuseră pe Knight să mă lucreze acolo jos cu orice ocazie. Să mor eu, Jurnalule! Fusesem vedeta cunnilingusului după ore și fusese al dracului de

mișto. Se dovedise că lui Knight îi plăcea să pună botul la savarină la fel de mult cum îi plăcea să... ei bine, lui nu prea îi plăcea nimic cu excepția mea, ținând cont de scrisul furios cu majuscule care ticăia ca o bombă în buzunarul meu.

Și nici măcar o singură dată Knight nu mă făcuse să mă gândesc că vrea ceva în schimb, ceea ce era bine, pentru că n-aveam de gând să-i dau nimic, oricum. Cu toate că nu-l văzusem încă, eram terminată de frica monstrului cu un singur ochi care trăia în blugii lui Knight. Ori de câte ori ne sărutam, chestia aia se umfla atât de tare, încât reușea să-i iasă prin betelia blugilor Levi's 501 imposibil de strâmți, să o ia pe sub tricoul mulat și să se târască până la jumătatea abdomenului său muscular, în doi timpi și trei mișcări. Aveam experiență zero cu penisurile, însă mă pricepeam foarte bine la reprezentări vizual-spațiale și sub nicio formă P aia n-avea cum să intre în P mea.

Exact cum mă așteptam, când s-a sunat de ieșire, Knight mă aștepta afară. L-am remarcat înainte ca el să mă vadă pe mine și apoi expresia chipului său s-a metamorfozat din ucigătoare în lascivă când privirile ni s-au întâlnit. Gura i s-a ridicat într-o parte într-un rânjet apreciativ și lacom, în timp ce ochii îi alunecau de-a lungul trupului meu într-un ritm foarte lent, trimițându-mi fiori pe șira spinării. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că niște brațe puternice se aflau în jurul taliei mele, o gură puternică insista să-și facă loc într-a mea și o umflătură deosebit de puternică și înspăimântător de mare mă împungea în abdomen.

O, Doamne Dumnezeu, o, Doamne Dumnezeu, o, Doamne Dumnezeu, o, Doamne Dumnezeu...

Adrenalina îmi exploda în fluxul sangvin. Pulsul îmi bătea ca un râu învolburat în urechi și singurul lucru pe care îl puteam auzi peste zgomotul de fond era conștiința mea care țipa Luptă sau fugi! Luptă sau fugi!

Totuși, zgomotul a dispărut când Knight m-a întrebat:

— Ai citit biletul meu?

Am înghițit cu dificultate și am încuviințat, incapabilă să-mi amintesc cum funcționau cuvintele.

Te rog să nu mă întrebi dacă te iubesc și eu. Te rog nu mă face să vorbesc despre asta. Hai să terminăm pur și simplu cu asta.

Knight s-a retras suficient pentru a ne putea privi în ochi — verde cald și terestru într-un albastru glacial. Paralizia mea era atât de puternică ori de câte ori se uita la mine, încât nici măcar nu puteam clipi. Respirația solicita un efort conștient.

— Am vorbit serios.

Gogâț.

Înainte de a putea formula un răspuns care să nu mă dezmembreze, Knight mi-a luat rucsacul și l-a azvârlit peste umărul său. Și cu toate că nu era o noutate că el îmi căra lucrurile, în acea zi se simțea de parcă îl folosea ca garanție.

Cu un braț așezat posesiv în jurul umerilor mei, Knight m-a condus tot drumul către peluza din spatele parării elevilor unde camioneta monstru înaltă de trei metri, pe care și-o asamblase de la fier vechi, se înălța ca un bolovan masiv, tronând deasupra Hondelor Civic și ale Fordurilor Escort de dedesubt (ca și cum colegii noștri puteau fi și mai intimidați de el).

În fiecare zi, Knight mă escorta până la acel monument mobil de testosteron și, în fiecare zi, priveam cum, unul câte unul, puștii cu care râsesem și făcusem schimb de bilețele cu doar câteva ore înainte își plecau privirile și făceau stângamprejur.

Nu-i învinovăteam. Knight fusese extrem de clar — eu eram a lui și a te uita la ce era al lui într-un fel greșit putea fi periculos pentru sănătatea oricui.

Declarația pornografică de dragoste a lui Knight îmi făcuse gaură în buzunar și în minte, în timp ce ne îndreptam într-o tăcere stânjenitoare către casa lui Peggy.

Trecusem pragul mâncat de putregai al casei lui Peggy de o sută de ori, însă în acea zi de decembrie straniu de caldă, ultima zi de dinaintea vacanței de iarnă, am știut că totul va fi diferit.

Knight a dispărut în bucătărie pentru o fracțiune de secundă în timp ce am rămas pe bucata de parchet patru pe patru căreia Peggy îi spunea foa-ier. Dincolo de aceasta se afla camera de zi, căminul tuturor lucrurilor maro și pruriginoase, iar apoi era intrarea la bucătărie, unde îl puteam auzi pe Knight zdrăngănind.

În loc să iau o bere și să mă așez pe canapeaua de burete a lui Peggy, ca de obicei, am rămas în picioare, împietrită pe acea bucată de parchet, fără să știu

Încotro s-o apuc sau ce să fac. Înainte să-mi fac un plan de scăpare, Knight a reapărut din bucătărie, foarte mulțumit de sine. S-a îndreptat spre mine cu picioarele goale — când și-a scos bocancii? —, m-a apucat de mână fără să spună un cuvânt și m-a condus în sus pe treptele lăsate și scârțâitoare, către fostul dormitor al lui Colton.

Fusesem acolo o singură dată, însă locul era exact cum mi-l aminteam — nu prea mobilat, impersonal și trist. Colton nu stătuse niciodată suficient de mult pentru a-l decora, iar Peggy era fie prea deprimată, fie prea absentă pentru a se sinchisi. Mobila din lemn subțire arăta de parcă provenea de la o casă de păpuși din anii '50 și fusese unsă cu substanțe carcinogene.

Knight mi-a eliberat mâna de îndată ce-am ajuns și m-a privit:

— Ai încredere în mine?

La dracu', nu!

Am înghițit cu dificultate, mi-am îndreptat spatele și m-am forțat să mă uit în ochii lui.

— Aș vrea să am încredere.

Nu era niciodată ușor să-i înfrunți privirea lui Knight, însă în acel moment am simțit de parcă mă uitam pe cele două țevi ale unei puști. Fusesem vânată, separată de turmă, pregătită. Iar acum, iată-mă, oferindu-mă lui ca o junincă prețioasă.

Knight a coborât laserul de culoarea cobaltului de pe chipul meu și l-a lăsat să alunece de-a lungul trupului meu tremurător. Gura și degetele l-au urmat în curând, desprinzând cu abilitate acele de siguranță de pe fusta mea, care a devenit rapid o grămadă ecosez pe covorul scămoșat. Lăsându-mă în voia sorții, am tras cu putere aer în piept și mi-am scos tricoul Siouxsie and the Banshees¹ și sutienul (bine) căptușit, adăugându-le la grămada crescândă de haine de pe podea.

Gura lui Knight a rătăcit fără grabă în susul și în josul pieptului meu, oprindu-se să culeagă și să ciugulească fiecare sfârc roz, rotund și întărit. Mâinile mele și-au

croit drum în creștetul lui catifelat, ca de obicei. Nu mă puteam abține. Capul lui Knight era cel mai moale lucru pe care-l simțisem vreodată, păream să găsesc mereu scuze pentru a-l atinge mai mult și mai mult.

Cum putea cineva, pe care ochii mei îl găseau atât de înfricoșător, să se simtă asemeni cașmirului între degetele mele, să aibă gust de mentă pe limba mea și să miroasă a bumbac proaspăt spălat și a mosc cald? Când scoteam capul și ochii din ecuație, simțurile mele se trezeau ori de câte ori ne atingeam.

Până am gustat răsuflarea înghețată a lui Knight, mă transpusesese într-o stare de excitație atât de mare, încât uitasem că aveam încă lenjeria intimă. Adică, până i-am simțit degetele strecurându-se între șoldurile mele și fâșia subțire de bumbac care le acoperea. În loc să-și continue seducția lentă, Knight a dat tonul pentru ceea ce urma înșfăcând ambele părți ale chiloților mei mov și întinzându-i până s-au rupt. Am scos o mică exclamație de surpriză, care a fost imediat urmată de alta mult mai zgomotoasă, când el a dus la gură chiloții rupți și și-a trecut încetișor limba peste o pată umedă stânjenitor de mare.

Knight mă privea fix, în timp ce savura dovada dorinței mele, dorință pe care nici măcar nu-mi mărturisisem că o simțeam, apoi s-a repezit asupra gurii mele. Doar că de data asta, când mă sărută, avea gust de sex și am fost șocată să descopăr că îmi plăcea al dracului de tare.

Încă îmbrăcat complet, Knight m-a condus și m-a așezat pe marginea patului lui Colton. Am privit derutată în timp ce scotea diverse chestii din buzunare și le așeza pe noptiera prăfuită — o brichetă, un pachet de țigări, cheile, un pachet de gumă de mestecat. Din buzunarele de la spate: portofelul, apoi o pereche de cătușe, urmată de altă pereche de cătușe.

Ce naiba?

Străfulgerându-mă cu un rânjet pervers în timp ce așeza al doilea set de brățări de oțel, Knight a dus mâna la spate încă o dată și a extras un recipient transparent în formă de ursuleț, plin cu miere.

Nu știu dacă era gândul a ceea ce era pe cale să facă cu acele instrumente sau expresia șocată de pe chipul meu, însă pentru prima oară de când ne cunoscuserăm, l-am văzut pe Knight zâmbind. Sigur, văzusem colțurile gurii sale ridicându-se în sus de mai multe ori, însă acela era mai degrabă un rânjet batjocoritor, afectat sau un mârâit. Acesta era uluitor. Ochii săi, de obicei reci, se

încrețiseră cu căldură la colțuri și buzele i se depărtaseră, dezvăluind niște dinți atât de perfecți, încât ar fi putut face reclamă la Winterfresh (având în vedere câtă mesteca de-a lungul zilei). Combinat cu toți acei pistrii, acel zâmbet mi l-a dezvăluit puțin pe băiatul de șaptesprezece ani ce se ascundea sub armura lui Knight. Și era chiar foarte drăguț.

În timp ce contemplam această nouă și stranie atracție pe care începeam s-o am pentru cineva pe care, cu doar câteva clipe înainte, îl considerasem mai degrabă răpitorul decât iubitul meu, Knight și-a dat jos tricoul alb și blugii 501 cu grația unei pisici sălbatice. Fără tricou, puteam vedea capul erecției sale furioase și masive ieșind cel puțin vreo cinci centimetri deasupra părții de sus a boxerilor, betelia de elastic chinându-se să rețină arma grea în teacă și lipită de abdomen.

Scurta mea viață lipsită de evenimente majore mi se derula prin fața ochilor. Deci așa se sfârșește totul, am gândit. Sângerând până la moarte din cauza penisului unui skinhead în dormitorul fostului iubit din copilărie. Și n-am apucat măcar să-l cunosc pe Billy Idol.

Luând prima armă la alegere — cătușele din oțel — într-o mână, Knight m-a condus cu spatele către mijlocul patului. Acoperindu-mă cu trupul său tare, mi-a desfăcut picioarele cu picioarele sale. Zâmbetul de-acum era pervers, răpitor. Knight mă privea mistuitor în ochi, în timp ce buzele noastre se reconectau. În mod instinctiv, mâinile mele îi căutau creștetul catifelat în timp ce el începuse să-și îndese celălalt cap al său prin pliurile mele umede.

Puteam simți cum autocontrolul începe să-i pălească. Knight a băgat mâinile în părul meu foarte scurt și platinat (de curând decolorat și tăiat într-o altă încercare zadarnică de a-l seduce pe Lance Hightower) și a tras tare. Am dat capul pe spate, expunându-mi gâtul și făcând ca trupul meu să se arcuiască și să se lipească de pieptul lui. (Care Lance?)

Knight și-a îngropat fața în adâncitura claviculei mele șoptind:

— Doamne, ce mult te doresc!

Doamne, și eu îl doream. Poate că nu voiam să fiu văzută cu el în public sau să recunosc că eram împreună, însă în acea cameră mică și uitată de la periferie mă puteam prefăca că nimeni nu mai exista. Și Knight se simțea destul de în siguranță pentru a-și lăsa armura jos ca să fie băiatul vulnerabil, afectuos — deși pervers — și cu capul catifelat pe care nimeni altcineva nu-l putea vedea. Băiatul

care mirosea frumos, avea gust bun și mă făcea să mă simt foarte, foarte bine. Nu mai era nimic de negat. Eram în acea cameră pentru că acolo voiam să fiu.

După ce am făcut la propriu spume la gură, Knight m-a lăsat gâfâind pentru a-mi lega ambele încheieturi de tăblia patului lui Colton, cu cătușele de care deja uitasem. Cu toate că picioarele mele albe și fusiforme erau libere, greutatea noilor mei bocanci cu vârfuri metalice le ținea fixate de căpătâiul patului la fel de bine ca brățările de oțel din jurul încheieturilor mâinilor mele. Restul siluetei mele androgine de cincisprezece ani era acum crăcănat și expus asemeni ofrandei virgine care eram. Neîntinată, însă nu pentru mult timp.

În următoarele câteva minute, acelui trup avea să-i fie smulsă inocența într-un torent de durere, sânge și miere. În decursul a câteva săptămâni, avea să treacă printr-un atac violent de schimbări hormonale, de la pilulele contraceptive pe care aveam să i le cer doctorului. Și în decursul a câteva luni urma să aibă inele și bare decorative de metal în fiecare zonă erogenă. Eram pe culmea transformării rapide din fată în zeiță — doar că nu știam încă.

Ceea ce știam totuși era că eram pregătită să-l accept pe Knight — în viața și în trupul meu — exact așa cum era. Dintr-un anumit motiv, sufletul său sfârâmat alesese să mă iubească pe mine și o făcea fără frică. Ar fi trebuit să-i fie teamă că l-aș respinge, ca părinții săi, ca restul lumii. N-ar fi trebuit să poată să se deschidă, însă a făcut-o, bravul meu Knight. A văzut în mine ceva demn de încrederea lui, de dragostea lui și am știut că se va lupta până la moarte să apere acel lucru. Își făcuse un hobby din a-mi oferi plăcere aducătoare de convulsii, ceea ce era un plus.

Sigur, Knight era furios, antisocial, intimidant și violent, însă în acel moment, îmi turna pe gât, pe sâni, pe abdomen și pe clitoris miere și o mânca de pe mine, de parcă eram ultima lui masă. Violent schmiolent. Acest nenorocit era un amant.

Când s-a aplecat către movila mea proaspăt bărbierită (îmi dădusem seama și mă bărbierisem de tot după ce Knight mă linsese acolo prima oară), mă abțineam, practic, cam greu de la minunata tortură. Nu voiam altceva decât să-l înșfac de urechi și să-i călăresc fața, însă tachinarea persista, iar eu n-aveam nicio putere să o împiedic. Knight lingea și suga miera lipicioasă de pe clitorisul meu super excitat, retrăgându-se din când în când pentru a sufla ușor în el sau pentru a-l zgândări cu vârful limbii. În mod evident se simțea bine și îi făcea și mai mare

plăcere că drept răspuns reduceam picioarele patului lui Colton la dimensiunile unor scobitori, de la atâta frecare de cătușe.

Făcându-i-se milă de mine, Knight mi-a desfăcut labiile și și-a introdus limba adânc în canalul ud, în timp ce-mi freca clitorisul descriind mici cercuri cu nasul. În câteva secunde am izbucnit într-un mozaic de gemete, înjurături, spasme și întuneric. Brațele mele s-au smucit involuntar în cătușe în timp ce încercam să-mi trag genunchii către piept, pentru a opri potopul de senzații care amenința să mă înece.

În timp ce mă concentram să-mi calmez valurile ritmice de plăcere dintre picioare, Knight și-a scos boxerii, a luat un prezervativ din portofel și l-a întins până să-l rupă peste scula lui foarte neglijată și foarte furioasă. De îndată ce am fost fizic capabilă să-mi depărtez din nou picioarele, Knight s-a poziționat la deschiderea mea, care încă pulsa.

Cu toate că ar fi trebuit să aibă o expresie îngâmfată și autosatisfăcută de la orgasmul brutal pe care tocmai mi-l provocase, Knight părea de-a dreptul grav, chiar îngrijorat.

— Ești pregătită?

Îngrijorarea din ochii săi îmi spunea tot ce trebuia să știu. Knight al meu lipsit de frică era speriat, pentru mine și pentru el. Era timpul să admit prezența în cameră a penisului de dimensiunea unui elefant. Knight era pe cale să-mi facă mai rău decât îmi făcuse oricine altcineva. Și nu pentru ultima oară.

Imediat ce mi-am dat consimțământul încuviințând solemn, urma să-mi simt interiorul făcut ferfeniță. Am strâns cătușele cu ambii pumni și am inspirat durerea printre dinții încleștați, în timp ce încercam să-mi înăbuș lacrimile care mi se adunaseră în spatele pleoapelor închise.

Nu plânge. Nu plânge. Poți face asta, BB. Ești o dură. Du-te în locul acela al tău fericit și așteaptă acolo.

Singura problemă era că, în ciuda faptului că experimentam un soi de naștere inversă, eram deja în locul meu fericit. Eram venerată de diavolul însuși și nu voiam ca asta să se sfârșească vreodată.

Din fericire, tortura mea s-a sfârșit destul de repede, mulțumită lunilor de

abstinență pe care i le impusesem lui Knight până atunci. De îndată ce a terminat și a retras ceea ce simțisem ca o drujbă din vaginul meu mutilat, Knight m-a cuprins în brațe și și-a îngropat fața între pernă și obrazul meu. Nu știam dacă voia sau oferea alinare, însă brațele sale se simțeau ca niște bandaje gigantice care mă învăluiau. Am vrut să-mi trec degetele prin părul lui, însă am întâmpinat rezistență și am auzit sunetul de metal care se freacă de lemn când am încercat să-mi mișc brațele.

Knight s-a ridicat, cu chipul schimonosit într-un amestec de remușcare și preocupare, căci își dăduse seama de unde venea zgomotul.

— Băga-mi-aș, BB! Încheieturile tale!

A înșfăcat brelocul de pe noptieră, oprindu-se doar o clipă, pentru a arunca prezervativul în coșul de gunoi din camera lui Colton, unde avea, fără îndoială, să rămână în următorii zece, douăzeci de ani. După ce mi-a eliberat mâinile, Knight m-a învăluit cu brațele și și-a îndreptat atenția către încheieturile mele roșii și roase, frecând în mod repetat, sugând și sărutându-le în timp ce bolborosea scuze.

— Îmi pare atât de rău, puștoaico. Îmi pare al dracului de rău. N-am vrut să te rănesc. Adică știam că o parte din chestia asta o să-ți facă rău, însă am încercat atât de tare să te simți bine. Ești bine? Te rog să-mi spui că ești bine. Să fiu al dracu' dacă n-aș muri să știu că i-am făcut rău singurei persoane pe care am iubit-o vreodată.

Între fiecare sărut, Knight îmi cerceta chipul pe sub sprâncenele sale arcuite și îngrijorate. Cu toate că tocmai mă supusese la trei minute și jumătate de durere chinuitoare, m-am simțit puternică, strălucitoare și nouă, ca o pasăre Phoenix care se ridica din cenușa himenului decimat. Ceea ce nu mă omorâse chiar mă făcuse mai puternică, suficient de puternică pentru ca singurul skinhead de pe raza a trei districte să-mi mănânce din palmă. Și din altă parte.

Oho, eram mai bine decât bine. Eram cu siguranță în al nouălea cer.

— Hai s-o facem din nou.

Siouxsie and the Banshees a fost o trupă de rock britanic, formată în 1976.

Condusă de Siouxsie Sioux (solistă vocal) și Steven Severin (bas), singurii membri constanți ai trupei, the Banshees a fost creată sub influența trupei punk, însă, când a început să înregistreze (1978), aceasta suna ca o trupă post-punk.

6. Își face intrarea Profesorul Malefic

Jurnalul secret al lui BB

Dragă Jurnalule,

Există o mică șansă să dispar în curând, așa că trebuie să știi ce s-a întâmplat, în cazul în care agenții federali vin să-și bage nasul.

Aș putea scrie aici întreaga poveste scandaloasă, însă deja am făcut-o într-un e-mail către cea mai bună prietenă a mea, Sara, așa că pur și simplu voi copia și insera acea conversație, pentru economie de timp. Și, de asemenea, pentru a demonstra că ceea ce sunt pe cale să fac a fost doar ideea ei.

Doamna Doctor Sara Snow e pur și simplu malefică, Jurnalule, știu că n-ar fi trebuit s-o ascult, însă nu mă pot abține. Are pur și simplu această putere asupra mea. Odată, pe la mijlocul nopții, a luat trei autostopiști îmbrăcați în costume de albinuțe și m-a pus să stau în poala unuia, din cauză că era singura modalitate în care am fi putut să încăpem toți în Volkswagenul ei subcompact. Altă dată, Sara ne-a făcut să murim de rușine ducându-ne la un spectacol de sex în direct în New Orleans pentru a-i întrerupe pe protagoniști, însă a insistat ca niciunul dintre noi să nu plece până ce nu-și termină cutia de trei dolari de Natural Ice pe care ne puseseră s-o cumpărăm la intrare. Altă dată, Sara s-a referit la capul unui copil pe care-l evalua ca fiind „Star Tresk“. Are o influență negativă.

Până acum trei ani eram colege în același sistem școlar (de unde Sara încerca să facă să fim amândouă concediate) și era minunat. Apoi, a trebuit să plece și să lase pe umerii mei toată chestiunea legată de Sheryl Sandberg și și-a luat un post de profesor de psihologie la o universitate de cercetare cu ștaif, în cealaltă parte a țării. E atât de al dracului de deșteaptă încât ar putea, probabil, să vindece cancerul, dacă n-ar fi nebună de legat.

Așa că nu mă învinui prea aspru pentru ceea ce ești pe cale să citești, Jurnalule. Fă ca mine și dă vina pe doamna doctor Sara Snow.

DE LA: BB EASTON

CĂTRE: SARA SNOW

DATA: JOI, 29 AUGUST, ORA 21:36

SUBIECT: RAHAT. TOCMAI. S-A. ÎNTÂMPLAT

Deci... Ken mi-a citit afurisitul de jurnal.

Divorțez.

O să fiu otrăvită sau divorțată.

M-am gândit pur și simplu că ar trebui să știi.

DE LA: SARA SNOW

CĂTRE: BB EASTON

DATA: JOI, 29 AUGUST, ORA 21:41

SUBIECT: RE: RAHAT. TOCMAI. S-A. ÎNTÂMPLAT

Fugi de-aici. Țsta nu pare să fie genul lui Ken. De unde știi?

Dr. Sara Snow

Profesor asociat, Departamentul de Psihologie (numele universității șters)

DE LA: BB EASTON

CĂTRE: SARA SNOW

DATA: JOI, 29 AUGUST, ORA 21:47

SUBIECT: RE: RAHAT. TOCMAI. S-A. ÎNTÂMPLAT

Soro, știu pentru că atunci când am coborât la parter acum câteva nopți, după ce i-am culcat pe copii, l-am auzit închizându-mi laptopul. De asta știu. Când am ajuns la baza scărilor și am dat colțul ca să intru în living, îmi împingea calculatorul de-a lungul măsuței de cafea, părând vinovat ca dracu'.

Mi-a citit afurisitul de jurnal, Sara. Habar n-ai ce-i acolo. E atât de explicit. După ce a citit porcăria aia, i-ar putea recunoaște sula gigantică a lui Knight dintre sulele mai multor bărbați. N-am dormit deloc în aceste ultime trei zile pentru că știu că în secunda în care o să închid ochii, Ken o să zică „Ssstt, ssssttt, ssssttt” și o să mă sufoce cu o pernă. Spune-mi ce să fac. Te rog!

DE LA: SARA SNOW

CĂTRE: BB EASTON

DATA: JOI, 29 AUGUST, ORA 22:01

SUBIECT: RE: RAHAT. TOCMAI. S-A. ÎNTÂMPLAT

În primul rând, ar trebui să-ți verifici istoricul navigării pe internet. Dacă ce a citit în jurnalul tău a fost atât de grav, atunci a folosit calculatorul tău pentru a căuta o ascunzătoare în timp ce naviga pe el. O să salvez acest e-mail în cazul în care dispari.

P.S. De ce dracu' nu ți-ai protejat jurnalul cu o parolă?

Dr. Sara Snow

Profesor asociat, Departamentul de Psihologie (numele universității șters)

DE LA: BB EASTON

CĂTRE: SARA SNOW

DATA: JOI, 29 AUGUST, 10:13 P.M.

SUBIECT: RE: RAHAT. TOCMAI. S-A. ÎNTÂMPLAT

Știu! Sunt o idioată! Pur și simplu n-am crezut că era necesar. Ken nu dă niciodată atenție la nimic din ce lucrez. Nici măcar nu cred că știe că toate

fotografiile și tablourile care atârnă în această casă sunt ale mele. Plus că încearcă să se uite la toate cele cinci sezoane ale serialului „Cartelul crimelor” și conduce, să zicem, patru ligi virtuale de fotbal în acest moment. Cine știa că nenorocitul ăsta o să acorde suficientă atenție activității mele secrete pentru a deveni suspicios?

O iau razna, Sara. E ca și cum m-ar respinge sau ca și cum s-ar juca cu mintea mea ori ceva de genu’. În loc să-mi stropească laptopul cu benzină și pișat, lucru care ar fi fost justificat, m-a scos în oraș. Ce dracu’ e asta?! Adică a angajat o bonă, a ales un restaurant ȘI a făcut rezervare la film! Am presupus că la cină o să scoată niște hârtii de divorț, din moment ce totul a fost atât de oficial și ieșit din comun, însă a fost chiar o ieșire în oraș cu adevărat drăguță. El nici măcar nu s-a plâns ca de obicei că ar fi „putut să cumpere o întreagă podgorie” la prețul singurului pahar de pinot gris pe care l-am comandat.

A! Aaaa! Apoi, după cină, când l-am luat în dormitorul nostru pentru a-i mulțumi călărindu-i trupul inert timp de câteva minute, el chiar m-a oprit și m-a întrebat dacă voiam să încerc ceva nou. NOU! (Adică, nou pentru el, evident. Pentru ca un act sexual să fie nou pentru mine ar fi nevoie de uniformă furată a unei mascote de colegiu, zece metri de funie, câțiva hamsteri și treizeci de mililitri de sânge de vampir). Și a fost foarte bine, Sara! Televizorul nu era nici măcar pornit!

Și reține asta! A doua zi Ken mi-a zis că a angajat altă bonă pentru luna următoare ca să putem merge să-l vedem pe David Koechner la The Punchline. Cine e bărbatul ăsta? (Ken, nu David Koechner. Știu cine este și e al dracului de amuzant.)

Poate are de gând să-mi facă de petrecanie la The Punchline? E într-un cartier super dubios...

DE LA: SARA SNOW

CĂTRE: BB EASTON

DATA: JOI, 29 AUGUST, ORA 22:35

SUBIECT: RE: RAHAT. TOCMAI. S-A. ÎNTÂMPLAT

Ken nu te respinge. El reacționează la demersul tău, B. Acum că ți-a citit jurnalul și știe cât ești de plictisită, face ajustările adecvate. Și cea mai bună parte e că tu nici măcar nu trebuie să vorbești despre asta. E chiar un plan frumos. Cred că tocmai ai descoperit graalul tehnicilor de modificare a comportamentului marital!

Uite ce faci. Acum că știi că îți citește jurnalul, trebuie să începi să inventezi niște povești cu adevărat exagerate, ca să poți stoarce tot ce poți din rahatul ăsta. Scrie cum anume vrei tu să se schimbe și fă chestia asta cât mai picantă posibil.

Și am de gând să fac un studiu extins privind rezultatul, ca să pot merge la emisiunea Good Morning America și să-i povestesc lui Robin Roberts cum femeile din toată țara își pot salva căsniciile prin intermediul Biblioterapiei Conjugale Subliminale. (O vom numi BCS pe scurt). Fato, o să-mi aduci titularizarea și un Audi R8 cu chestia asta!

Dr. Sara Snow

Profesor asociat, Departamentul de Psihologie (numele universității șters)

DE LA: BB EASTON

CĂTRE: SARA SNOW

DATA: JOI, 29 AUGUST, ORA 22:48

SUBIECT: RE: RAHAT. TOCMAI. S-A. ÎNTÂMPLAT

Tu.

Afurisit.

De geniu.

Malefic.

M-am băgat în chestia asta. Și deja am o listă de comportamente țintă pentru monitorizarea progresului:

- 1. Inițierea unei partide de sex fierbinți, senzuale și pasionale, cu tras de păr*
- 2. Oferirea de complimente*
- 3. Stabilirea unei porecle*
- 4. Și realizarea unui tatuaj în formă de inimă cu numele meu pe ea.*

În scopul colectării de date, poți pur și simplu să setezi linia de bază de la zero la toate cele patru categorii. Da, zero — Ken n-a făcut niciodată nimic din toate astea. După cum văd eu lucrurile, n-o putem lua decât în sus. Te voi ține la curent cu progresul meu.

De asemenea, trebuie să promiți că-l saluți pe George Stephanopoulos când te duci la Good Morning America. Mereu l-am plăcut. Cred că e din cauză că-mi amintește de Michael J. Fox. Poate nu-i spui că am zis asta. Sau îi spui?

7. Faimosul K.E.N.

Jurnalul secret al lui BB

30 august

Dragă Jurnalule,

După ce m-am consultat cu diavolul de pe umărul meu, am hotărât să mă lansez într-un experiment psihologic lipsit de morală, cu speranța de a-l transforma pe Ken în cineva cald și afectuos, a cărui dragoste este atât de imensă, încât are nevoie de un tatuaj cu numele și/sau chipul meu, care să transmită întregii lumi sentimentele lui pentru mine. Așa că, fă-ți bagajele și ia o lanternă, Jurnalule, pentru că de acum încolo o să te ascunzi într-o gaură întunecată sub denumirea Instrucțiuni pentru aranjamente din scutece rulate de bebeluș.

N-o lua personal, micuțule. E spre binele tău. Am nevoie de un loc unde să notez progresele lui Ken fără ca el să-și dea seama ce fac și niciun bărbat nu va da târcoale unui fișier denumit Instrucțiuni pentru aranjamente din scutece rulate de bebeluș, localizat într-un folder denumit... stai să vezi... Chestii Drăguțe de pe Pinterest.

Aa, și nu fi gelos, însă în vechiul tău loc am de gând să plantez versiunea de telenovelă extrem de exagerată a ta sub denumirea de Jurnalul Superintim pe care Ken Nu Trebuie să-l Citească Niciodată, unde voi introduce povestiri complet fabricate despre foștii mei iubiți, menite să-l inspire pe Ken în acest joc. Și nu, acea denumire nu e prea evidentă. Psihologia inversă ostentativă e singura modalitate de a termina treburile când ai de-a face cu un bărbat — sau un țânc.

Să nu-mi citești jurnalul din nou, Ken. Să n-o faci. Ooo... mai bine n-ai face-o.

Va funcționa. Ai încredere în mine.

Vai, uită-te la tine, Jurnalule. Începe să-ți pară rău pentru Ken, nu-i așa? Adorabil, însă empatia ta e complet irosită cu el. Bărbatul acesta nu are sentimente. Nu sunt foarte convinsă că are măcar terminații nervoase. Îți garantez, nu ai niciun motiv de îngrijorare. Ken este un gangster fără suflet și va fi pur și simplu în regulă.

8. Zi-mi că sunt nebună

Jurnalul secret al lui BB

31 august

Dragă Jurnalule,

Simt că mă judeci. Nu trebuie s-o spui. Îți citesc dezaprobarea peste tot ca un sticker Carnea este Crimă lipit pe un MacBook Air. Uită-te la tine cât ești de arogant în turnul tău de fildeș.

Tu nu știi cum este aici, în tranșee, când încerci să faci să funcționeze o căsătorie zi după zi. Cincizeci și cinci la sută dintre mariaje dau greș, să știi. Poate, dacă ți-aș da mai multe informații, puțină perspectivă, ai vedea că nu sunt un monstru. Sunt doar o soție frustrată care încearcă să optimizeze potențialul soțului ei foarte frumos și foarte rece. Atunci, poate te-ai liniști și ai fi mai nepăsător.

În primul rând, știai că Ken are tatuate pe braț inițialele altcuiva? Mda, exact. Când avea șaisprezece ani, o fată care i-a tras-o de, să zicem, vreo două ori, a decis să nu i-o mai tragă, iar el și-a tatuat inițialele ei pe braț.

La șaisprezece ani, eu îmi găurisem deja sfârcurile și clitorisul, așa că nu sunt străină de automutilare, însă totuși... Când ticălosul ăsta o să moară, după ce și-a petrecut, să zicem, o mie de ani ca partenerul meu de viață, trupul lui o să intre în pământ cu inițialele altcuiva tatuate. Vreau și eu o reprezentare acolo, la dracu'. Preferabil undeva unde să fie atât vizibil, cât și nerușinat de neprofesionist.

Așa că, vezi tu, Jurnalule, nu sunt doar egoista care vrea ca soțul să-și tatueze numele pe trup. Vreau ca numele meu pe trupul lui să fie mai mare și mai îngroșat decât numele ei. E complet diferit.

Ești deja familiarizat cu libidoul scăzut al lui Ken și cu performanța comatoasă în dormitor, în baza primelor mele câteva prezentări, așa că vom trece mai departe, la al treilea comportament, pe care sper să-l țintesc cu acest mic experiment de a-l face pe Ken să mă complimenteze. Îmi dau seama că și asta sună mai degrabă meschin și superficial, însă dacă ai ști, Jurnalule... Acest nenorocit nu m-a complimentat niciodată fără constrângere — niciodată.

Sunt sigur că te întrebi cum e posibil acest lucru. Cu siguranță, asta e o exagerare.

Oo, nu este. Ken e încăpățânat ca un catâr. Încă de prima dată când m-am îmbufnat după ce a refuzat să mă complimenteze, asta s-a transformat într-o luptă pentru putere de proporții epice. La fiecare patru-șase luni (și de obicei cam cu trei-cinci zile înainte de a-mi veni ciclul), aduc chestia asta în atenția lui și la fiecare patru-șase luni el își dă pur și simplu ochii peste cap, ca și cum aș fi cine știe ce sucub care tânjește după afecțiune.

Să luăm de exemplu petrecerea de Crăciun anuală a companiei sale. În fiecare an, când ies din baie după două ore de dichiseală pentru rahatul ăsta elegant pe care știe că-l aștept cu nerăbdare, știi ce spune când se uită la mine de pe canapea?

Ai ghicit. Nimic.

Știi ce spune fața lui? O, Doamne, ai de gând să te aștepti ca eu să te complimentez, nu-i așa? Ei bine, îmi bag picioarele. Eu pur și simplu o să mă întorc să urmăresc această emisiune fascinantă și mă prefac că nu ești aici.

Rahat. De ce ești încă aici? Eu nici măcar nu mă uit la tine. O nu, nu-ți pune mâinile în șolduri!

La dracu'! Acum, ești oftică. Dacă mă izbesc până la inconștiență cu această telecomandă, putem pur și simplu să sărim peste această conversație și să mergem direct la spital? Nici măcar nu-mi pasă dacă ratez licitația fără strigare. De parcă am nevoie de alt iPad. Am dreptate?

După vreo două minute și jumătate de tensiune, greierii cântă atât de tare încât e ca și cum ar încerca ei să mă complimenteze, numai pentru a întrerupe starea de tensiune.

În mod inevitabil, şuier printre dinți:

— Mă duc înapoi în baie și vom încerca din nou. Doar că de data asta, când voi ieși de acolo, tu o să spui: „Arăți bine“ și eu nu-ți voi înțepa sula cu un stilet.

Ascultă, Jurnalule, sunt psiholog, nu medium. Dacă Ken nu-mi spune că sunt drăguță, că sunt o mamă bună sau că am pregătit un castron îngrozitor de cereale, cum pot eu presupune că el s-a gândit la asta? Nu pot. Prin urmare, mă foiesc de colo-colo în fiecare zi cu presupunerea că soțul meu crede că sunt o idioată lipsită de pretenții. Așa că ori de câte ori cineva din afara filmului vieții mele se întâmplă să arunce un compliment răzleț în direcția mea, răspund ca o elevă beată care se îneacă și căreia tocmai i-a fost aruncat un dispozitiv uman de plutire. Plâng, îmbrățișez și asfixiez acea persoană.

Spre exemplu, acum câteva luni, eram la băcănie și mă simțeam groaznic de ne-sexy în timp ce încercam cu corpul meu postnatal deformat să-i vâr pe fiul meu de trei ani și pe bebelușă într-unul dintre acele căruțuri odioase de cumpărături care au o mașină din plastic înfiptă în partea din față și care e lung cât un cvartal și imposibil de manevrat fără a dărâma toate exponatele de la capăt de culoar. În încercarea de a evita să fiu văzută de vreo ființă umană, am împins monstruoziitatea galben cu roșu de două sute de kilograme pe culoarul către casa automată, trecând apărătoarele de mameloane și crema pentru mameloane prin dreptul scannerului și în direcția caruselului cu pungi de plastic cât de repede puteau degetele mele care sufereau din cauza retenției de apă. Înșfăcând bonul din imprimantă, m-am sprijinit pe călcâie și am împins acea namilă către ieșire.

În încercarea mea de a scăpa nevăzută, un angajat fără doar și poate cu zece ani mai tânăr decât mine m-a oprit brusc, întrebându-mă cu toată sinceritatea:

— V-ați luat reducerea?

Enervată că fuga mea fusese dejucată și nedumerită de remarca sa, m-am încruntat și m-am uitat urât la acel amărât, așteptându-l să continue.

Renunțând la comportamentul profesional, puștiul mi-a zâmbit larg:

— Astăzi oferim cincizeci la sută reducere tuturor doamnelor frumoase!

Lacrimile îmi străpungeau ochii. De parcă nu dărmasem destule deja în magazin, m-am repezit către acel puști de douăzeci de ani destul de tare pentru

ca amândoi să dăm peste un turn gigantic din bidoane de apă.

Slavă Domnului că s-au ținut bine, altminteri Ken ar fi trebuit să vadă la știrile de seară cum trupul meu lipsit de viață este scos de sub resturile de plastic albastru, iar titlul ar fi: Știre de ultimă oră. Mamă devotată a doi copii și un angajat de la Kroger omorâți azi într-o revărsare de apă. Cauza se pare că ar fi reținerea egoistă de la complimente a soțului.

Oameni ar fi putut muri, Jurnalule, și totul din cauza refuzului lui Ken de a-mi spune lucruri drăguțe.

Asta mă aduce la cel de-al patrulea și ultimul țel marital — să-l fac pe Ken să-mi dea o poreclă adorabilă și personalizată. Soțul meu nu s-a referit niciodată la mine cu alt nume decât cel întreg și legal. Ia stai! Știi ceva? Ken chiar mi-a zis că-s nebună o dată. Asta se pune ca nume de alint?

Era în toiul nopții și l-am trezit în mod accidental în timp ce înjuram și făceam zgomot izbindu-mă de toate alea în baia noastră, într-un episod acut de tulburare obsesiv-compulsivă (TOC)².

Ken a dat buzna în baie, mijind ochii în ceea ce trebuie să se fi simțit precum o supernova de lumină, ca să mă găsească stând cu un picior pe blatul chiuvetei, atârnată de o aplică fierbinte, în timp ce îndreptam un mâner de mătură în direcția fiecărei umbre de pe tavan care semăna vag cu o pânză de păianjen.

Ar fi trebuit să fiu jenată de frenezia mea maniacală de a face curat în toiul nopții, însă tot ce-mi amintesc că am simțit a fost o năuceală vagă și feciorelnică în momentul în care Ken a ridicat un colț al gurii sale perfecte într-un mic zâmbet amuzat și a întrebat:

— Ce faci, Nebuno?

Am fost cel mai aproape de a primi de la Ken un nume de alint, însă din moment ce nu era pe deplin conștient când l-a spus, nu cred că îmi e permis să-l accept. Ar fi ca o poreclă de viol sau ceva de genu'. Nu, Nebună n-o să meargă. Vreau un nume de alint corespunzător — ceva personalizat. Ceva care se referă la cele mai îndrăgite calități ale mele, cum ar fi Pistrui sau Taco Roz.

Și în afară de asta, dacă cineva de la birou de la Ken îl vede cu un tatuaj în formă de inimă pe antebraț și cuvântul Nebună în interior, ultimul gând pe care l-ar

avea ar fi Drace, tipul ăsta trebuie să-și iubească cu adevărat nevasta. E o tipă norocoasă. Ar fi mai degrabă ceva de genul Frate, știam că Ken e un ticălos. E atât de tăcut și arătos. ăsta fie e criminal în serie, fie un nenorocit. Mă bucur că am avut dreptate că e ticălos. Acum pot să nu mai car în buzunar tubul ăla de spray paralizant. Porcăria aia mă face să arăt de parcă am erecție în permanență.

Aceasta este o exagerare crasă. Eu chiar nu am TOC. Oamenii cu TOC au motive reale, cum ar fi convingerea irațională că vor face herpes la ochi dacă nu sting și aprind fiecare întrerupător de paisprezece ori și jumătate înainte de a pleca de acasă. Nu există nimic în întregul Manual diagnostic și statistic al Asociației Psihologilor Americani care să descrie porcăria mea. Am trei diplome în psihologie și tot nu știu ce e în neregulă cu mine, în afară de faptul că sunt un psiholog prost, evident.

9. Doamna și Vagabondul

Jurnalul secret al lui BB

7 septembrie

Dragă Jurnalule,

M-am gândit din nou la lista comportamentelor-țintă și mi-am dat seama că nevoia mea de poreclă are legătură cu părinții mei. (Oare nu totul are legătură cu ei?) Pe măsură ce am crescut, ei nu m-au strigat niciodată cu niciunul dintre numele mele. În schimb, eram mereu Dovlecel, Prăjiturică, Scuter sau preferatul lor, BB. Mama a început să mă strige „Bee-Bee“ când eram bebeluș doar pentru că suna drăguț, la fel ca Shnookums sau Chubberlupagus, însă tata l-a transformat în BB, ca inițialele mele, pentru că își dorise în secret un băiat. (Din câte se pare, căpitanul unei echipe de fotbal avea mereu nume precum TJ sau JR pe atunci). Nu cred că am știut că numele meu era de fapt Brooke până am început școala.

Am avut o copilărie minunată — fără frați care să-mi conteste autoritatea —, doar eu și vreo doi adulți drogați care m-au copleșit cu afecțiune, atenție și porecle. Așa că, bineînțeles, prin legile infailibile ale condiționării clasice, am ajuns să asociez poreclele cu dragostea. Chiar și acum, zeci de ani mai târziu, azvârle în direcția mea un apelativ de genul „iubito“ sau „dulceață“ și voi presupune imediat că Această persoană mă adoră și cu siguranță mi-ar dona un rinichi dacă aş avea nevoie.

Creier idiot.

Cu toate că am devenit, în mod evident, atașată de BB, porecla mea favorită a fost de departe cea pe care Harley, iubitul meu de după Knight, mi-a dat-o — Lady. Aveam șaisprezece ani și suna pur și simplu atât de matur și sexy. Nu era

generic ca Puiule și nici nu suna a ceva ce părinții mei mi-ar putea gănguri la telefon când sunau după ora zece, știind al naibii de bine că stăteam de vorbă cu un băiat.

Lady era impunător. Puternic. Feminin. Sofisticat.

Eu nu eram, în realitate, deloc așa.

Când l-am cunoscut pe Harley, aveam aparat dentar, cântăream patruzeci și trei de kilograme — cu tot cu bocancii cu vârfurile îmbrăcate în metal — și eram aproape rasă în cap. O colegă miloasă îmi făcuse cunoștință cu el după ce fusesem înșelată, umilită și certată cu răcnete în toată școala de către Knight.

Ei, acum știu ce gândești. Knight, skinheadul furios, s-a dovedit a fi un iubit de rahat? În niciun caz! La dracu', nu mi-am dat seama de asta!

Mda, din câte se pare, valurile mari se retrag. Și când o fac, tot ce era pentru o clipă răsturnat cu susul în jos și răsucit rămâne zdrobit și murdărit, la mulți kilometri depărtare de locul de unde a plecat.

Pe cât de faimos și bine-cunoscut era Knight, Harley Jones era o legendă. Era genul tipic de băiat rău de la liceul Peach State. Nimeni nu-l prea văzuse de când abandonase școala pe când gașca mea era încă la gimnaziu, însă se zvonea că își făcea veacul într-o casă abandonată din Atlanta împreună cu un grup de derbedei sau, altfel spus, că practica un fel de vagabondaj romanticizat. Acum știu că un asemenea stil de viață se numește, de fapt, lipsă de adăpost, însă la momentul respectiv Harley James era un zeu punk-rock și, prin urmare, înlocuitorul perfect.

O fată de la cursul de studii sociale mi-a dat numărul lui după ce a văzut cât de distrusă eram de despărțirea foarte publică și foarte înspăimântătoare acum-că-toată-lumea-crede-că-e-posibil- să-sfârșesc-măcelărită-și-legată-de-capota-camionetei-lui-Knight-

ca-cine-știe-ce-marionetă-terminată-legată-sus-pe-catargul-unei-corăbii-de-pirați.

Fără știrea mea, Knight începuse să ia steroizi și se transformase în Incredibilul Hulk, dar, spre deosebire de Bruce Banner, el rămânea gigantic și irațional tot timpul. Mda, imaginează-ți un nenorocit însetat deja de sânge ce arăta ca

Romper Stomper și adaugă douăzeci de kilograme de mușchi și turbare. Era înfiorător și, după drama spectaculoasă de la petrecerea de Halloween ținută la Trevor Walcott acasă, aveam nevoie urgentă de un nou iubit.

În acea noapte mi-am văzut moartea cu ochii. Mă îndrăgostisem până peste cap de Trevor, un puști nou în școală pe care maică-sa îl lăsase să dea o megapetrecere de Halloween. Ea încerca să se revanșeze pentru că-l părăsise pe taică-său și îl mutase la o școală nouă în mijlocul anului, contribuind astfel la creșterea delincvenței unui număr mare de adolescenți. Trevor era genul super sexy — se machia cu negru, avea părul negru, unghii date cu oă neagră, un dormitor înțesat cu postere din filmul Corbul și ale trupei rock Nine Inch Nails — care-îți-spune-de-prima-dată-că-ia-litiu-pentru-depre-

sie-și-că-se-taie. Ooh, întunecat și chinuit.

Aveam intenția să-l fut să-i sară ochii din cap în acea seară, la petrecere. Singura problemă era că de fapt eu încă ieșeam cu Knight și îmi era frică să nu sfârșesc tranșată în congelatorul din subsolul lui, dacă încercam să mă despart de el.

Printr-o revelație genială, îmi dădusem seama că soluția tuturor problemelor mele ar fi să-i las un bilet de adio mamei lui Knight în drum spre petrecere, chestia asta scutindu-mă de orice răzbunare, dacă Knight afla că i-o trăsesem lui Trevor pe podeaua din baie. Am fi fost, practic, despărțiți de câteva ore deja, când descopeream nefericitele efecte secundare ale litiului asupra sexului.

Uite ce e, Skeletor. Maică-ta a primit în scris chestia asta.

Aș fi fost un avocat bun, pentru că planul meu n-avea puncte slabe.

Ei bine, probabil că mama lui Knight i-a transmis mesajul telepatic, deoarece nu eram de mult timp la petrecere când am auzit crescând din depărtare răgetul inconfundabil al camionetei monstruoase a lui Knight.

Futu-i.

Expresia luptă-sau-fugi ar trebui modificată pentru a include și îngheață, deoarece când lobii mei temporali au înregistrat mârâitul acelu F-150, fundul mi-a înghețat ca al mamei idioate a lui Bambi... chiar înainte de a-i zbura capul.

Ronald McKnight — metamorfozat în Satana — venea să mă ia și tot ce puteam

face era să țip în gând, cu trupul paralizat.

Fugi! Ascunde-te! O să mori, târfă proastă! Niciunul dintre puștii ăștia emo anemici nu te poate salva! Renunță! Renunță!

Însă ghetele mele cu vârfuri metalice se simțeau precum plumbul... și costumul meu de târfuliță părea din ce în ce mai mult o glumă ironică și macabră. Pe cine prosteam? Nu eram o pradătoare. Eram o căprioară lipsită de apărare, cu ochi de porumbiță, care era pe cale să devină un animal storcit pe carosabil.

Tot ce am putut face a fost să stau pe alea lui Trevor, strângând în mână paharul de plastic roșu strălucitor și să aștept înghețată ca o căprioară în lumina farurilor, înainte ca acele faruri să ajungă în raza mea vizuală.

Poate că el n-o să mă omoare în fața tuturor. Poate doar o să mă snopească în bătaie...

S-a întâmplat atât de repede, încât atunci când am reluat scena în mintea mea, părea o serie de instantanee, ca un desen animat derulat cu încetinitorul.

Camioneta monstruoasă a lui Knight a oprit cu scârțâit de roți pe alea înfundată și plină de adolescenți asemeni unui liliac descins din iad. Ușa pasagerului din dreapta s-a deschis larg, înainte ca monstruozitatea urlătoare să se fi oprit măcar, și Angel Alvarez, curva cu care mă înșela, s-a repezit la mine, strigându-mi numele și dând din mâini, de parcă ar fi luat foc.

Inima îmi bubuia în cutia toracică de parcă ar fi spus Stai aici și mori dacă vrei, însă eu mă car dracului!

Mintea îmi oscila între teama pentru moartea mea iminentă și confuzia asupra motivului pentru care Angel era pe cale să mă distrugă pe mine, când era evident că și-o trăgea cu iubitul meu. Trupul îmi devenise rigid și tensionat, pregătit pentru impact, în timp ce ochii roșii și dinții dezgoliți ai lui Angel se apropiau de mine. Am privit șocată cum s-a prăbușit pe trotuar cu mutra schimonosită chiar la picioarele mele.

Înainte ca mintea mea de căprioară idioată să-și poată da seama că eram încă în picioare și nevătămată, trupul lui Angel care țipa, dădea din picioare și se zbătea s-a ridicat în fața mea și a început să se miște în marșarier, suspendat în aer, ca și cum cineva ar fi apăsat butonul de derulare al celui mai nasol coșmar al meu.

Ce dracu'?!

Abia când pupilele mele dilatate au înregistrat conturul unei siluete masive care înghesuia trupul contorsionat în camionetă, mi-am dat seama că Knight îi adunase fundul de pe alee înainte ca ea să apuce să se repeadă la mine. Acum își folosea cu prisosință steroizii luptându-se să vâre acea diavoliță sifilitică înapoi în monstroasa lui camionetă de doi metri și jumătate.

În timp ce se cărau, am știut că n-aveam să mor. Încercând să mă prefac că nu mă pișasem pe mine, am azvârlit dramatic paharul de plastic pe jos și am strigat după ei:

— Ce dracu' a fost asta, Angel?

Îți voi spune ce a fost, Jurnalule. A fost intervenția divină. Angel Alvarez era o scandalagioaică solidă de vreo șaptezeci de kilograme care bea Red Bull amestecat cu metamfetamină. N-aș fi avut nicio șansă. Aș fi fost lichefiată în urma impactului, dacă n-aș fi fost binecuvântată cu un înger păzitor care să nu se împiedice de o târfă, nici măcar de una pe nume Angel.

După acel mic incident, am hotărât că trebuia să mă cuplez cu cineva care nu are lasere în loc de ochi. Sperasem că ar putea fi Trevor, însă având în vedere că el nu era în stare nici să ejaculeze când ne-am făcut de cap în baia lui în acea noapte (al dracului litiu), aveam nevoie urgentă de un plan nou.

Planul acela s-a realizat săptămâna următoare, când o fată de la cursul de studii sociale, care auzise despre experiența mea aproape mortală de la petrecerea lui Trevor, a hotărât s-o facă pe codoașa. Evaluându-mi țeasta parțial rasă, bocancii militari și disperarea, mi-a spus că Harley James, acel Harley James, stătea la maică-sa o vreme (Oo, temporar! Ce misterios!), care locuia în cartierul ei.

Mi-a trântit numărul maică-sii cu un zâmbet trist. Am crezut că expresia tristă era felul ei de a-și exprima mila față de situația mea. Acum știi că era vină pentru că mă expunea decepției absolute și complete care a fost Harley James.

În noaptea aceea, am tastat fiecare cifră pe telefon cu mâini tremurătoare. Cocoțată în vârful patului, mi-am dus genunchii la piept cuprinzându-i cu brațul liber și am respirat adânc, în timp ce cealaltă mână strângea receptorul care suna,

încercând din răputeri să par cineva mai mare, mai tare și fără aparat dentar.

O, Doamne, sunt un copil care sună un adult din dormitorul părinților, sperând ca acesta să accepte să facă sex în schimbul protecției pe care mi-ar oferi-o față de un fost iubit psihopat și îndopat cu steroizi, desprins parcă din filmul Cujo³.

Exact când eram pe cale să închid telefonul și să respir într-un pachet gol de țigări Camel Lights, i-am auzit vocea. În ciuda faptului că era profund și aspru, tonul lui Harley suna dezarmant de relaxat și cald.

Acum știu că era probabil superdrogat, însă a fost totuși un contrast bine-venit față de ascuțimea și intensitatea tonului lui Knight.

Cadența înceată și răgușită a lui Harley suna asemeni unui drum pietruit, vechi și familiar. Aproape că-i puteam auzi zâmbetul poznaș și să văd locul unde m-aș cuibări și l-aș lăsa să mă protejeze de pericol cu brațele sale gigantice și bărbătești.

Furia postdespărțire a lui Knight fusese atât de apocaliptică, încât maică-mea mă lăsase să stau trei zile acasă după un episod cu țipete psihotice pe care el îl inițiasse în fața sălii de spaniolă.

De acest bărbat, Harley, aveam nevoie. În mintea mea, el era un Minotaur de patru metri și jumătate, cu coarne de diavol, care sufla napalm pe nări și îl putea bate pe Knight până se căca pe el cu nimic altceva decât cu sula lui gigantică și vânoasă, însă acum că îl aveam la telefon, vocea lui suna ca o miere grunjoasă și cristalizată care se prelingea încet. Mmm...

În ciuda, sau poate din cauza tonului tărăgănat, profund și lent, stomacul îmi făcea tumbe și pielea mi se înroșise din cap până-n vârfurile degetelor de la picioare. Ce mi se întâmpla? Eram de-a dreptul în extaz. Mă simțeam excitată, însă în largul meu, dorită, însă nu hăituită și cochetam fără teamă.

Nu-mi dădusem seama până atunci cât de hipervigilentă devenisem cu Knight. De câte ori eram împreună, mă pomeneam că studiez atent împrejurimile în căutarea unor arme improvizate și că trasez potențiale rute de scăpare. Era ca și cum aș fi fost într-o relație cu un velociraptor tranchilizat — sau cu un skinhead care începuse să ia steroizi puternici.

Slavă Domnului că Harley nu mă putea vedea, pentru că eram toată un zâmbet

până la urechi, roșie în obraji, îmi frângeam degetele și îmi reprimam țipetele de bucurie.

După ce am căzut de acord să ne vedem la o cafea în acel weekend (Cafea! Ce chestie de adulți!) și m-am poticnit luându-mi un rămas-bun stânjenitor, Harley a livrat lovitura finală.

Mi-am mușcat buza, încercând să-mi rețin chicotele de fetiță excitată, până și-a luat rămas-bun. Speram că o să fie expeditiv, simțeam cum chicotele îmi străpung maxilarul încleștat, însă nu era nimic expeditiv la Harley James.

Am așteptat timp de ceea ce au părut ore bune, ascultând ceea ce îmi închipuiam că este un zâmbet încrezător de genul „am avut-o la chestia asta“, înainte ca Harley să fredoneze cu vocea sa sexy și aspră:

— Noapte bună, Lady.

Am simțit că leșin!

De îndată ce am auzit clicul la celălalt capăt al receptorului, m-am dizolvat imediat într-o baltă chicotitoare, zvârcolitoare și convulsivă de hormoni. Harley James — legendarul băiat rău, grifonul mitic înaripat al sexului și rebeliunii — mă numise Lady!

Lady!

Bineînțeles, în stilul băiatului rău, cavalerul meu în pantaloni lucioși de sclavie⁴ s-a dovedit a fi un ratat bleg și drogat care locuia în subsolul maică-sii și nu reușea să-și facă un tatuaj de la cap la coadă, nemaivorbind să-și ia o diplomă de bac. Însă din moment ce povestea asta n-o să-l determine pe Ken să facă nimic altceva decât un test pentru depistarea hepatitei C, iată ce am plantat în schimb pentru plăcerea lui de a citi...

Cujo este un film de groază/thriller din 1983 bazat pe romanul omonim de Stephen King. Filmul a fost cotate pe locul 58 întocmit de canalul Bravo în lista celor mai înfricoșătoare 100 de filme (100 Scariest Movie Moments).

În cazul în care vă întrebați ce sunt pantalonii de sclavie, sunt niște coșmaruri

ridicole din poliester cadrilat cu inele și barete și fermoare peste tot, folosiți în SM (somasochism). Sunt mai degrabă un impediment sexual, însă la sfârșitul anilor '90 nimic nu mă excita mai repede decât un tip mișto cu picioarele legate.

10. Ken, fă cunoștință cu fantasticul Harley

Super intimul jurnal pe care Ken nu trebuie să-l citească niciodată

— Harley, nu pot. Nu în seara asta.

— Te roooog? Ți promit că, de data asta, te voi duce acasă la ora stingerii. Să fiu al dracului, jur pe roșu. O să iau și niște beri și ceva de mâncare în drum spre casă. Numai vino. Te rog frumos?

Pe lângă faptul că era un băiat rău faimos, Harley avea douăzeci și doi de ani și lucra la un magazin de băuturi alcoolice. La sfârșitul anilor '90, pentru o liceană de șaptesprezece ani în ultimul an de școală acest lucru era, practic, echivalent cu a te vedea cu Jordan Catalano.

— Harley, nu pot. Trebuie să termin în seara asta invitațiile la ceremonia de absolvire sau mă omoară maică-mea. Îmi tot cere să fac asta de câteva săptămâni, însă mă tot fofilez ca să-mi petrec timpul cu tine.

Harley mormăia ceva în telefon.

De obicei eram mai ușor de convins și îmi dădeam seama că începea să se enerveze. Harley James nu era obișnuit să le convingă pe fete să facă alegeri proaste, însă eram la un pas de a-mi pierde mașina — o pedeapsă mai rea ca moartea pentru o fată de șaptesprezece ani, care locuia într-o suburbie fără transport în comun.

Harley avea înfățișarea lui James Dean, păr blond și ochi albaștri, și trupul unui tip care făcuse puțină pușcărie pentru furturi auto, trăsesese tare de fiare la bulău, apoi își decorase toți mușchii proaspăt umflați cu tatuaje cu flăcări și bolizi. Cu toate că arăta masiv de la ceafă în jos — nu am intenționat să fac nicio glumă! —, Harley era jucăuș, cochet și amuzant până în măduva oaselor. Din nefericire, era atât de lipsit de griji, încât nu lua nimic în serios, inclusiv ora mea

de stingere sau amenințările părinților mei. Harley era diavolul cu pălărie de duminică.

— Păi, ia-ți invitațiile cu tine și fă-le aici. O să-ți scot chiar eu ghetetele alea cu tălpi înalte și o să-ți masez picioarele în timp ce lucrezi.

Mmm...

Ca și cum ar fi știut, mintea mea începuse să rătăcească printr-o gaură de iepure plină cu alte lucruri pe care le-am fi putut face, dacă nu mai eram încălțată cu ghetetele. Harley se cam săturase de mine pretinzând că n-aveam de gând să-i dau ce voia, pentru că a scos arma secretă:

— Mi-e dor de tine, Lady.

Bum. Asta a fost. Nenorocitul.

Cu toate că mă văzusem cu Harley aproape în fiecare seară timp de câteva săptămâni, trebuia să recunosc că și mie îmi era dor de el. Era atât de dulce și de aiurit. În comparație cu toanele înspăimântătoare pe care le tolerasem, îndurasem și cărora uneori abia dacă le supraviețuisem cu Knight, Harley mă făcea să mă simt de parcă înotam în vată de zahăr bleu pudrat. Zâmbea. Râdea. Mă făcea să râd. Când vorbeam, se uita fix la mine de parcă în jurul capului meu zburau fluturi și raze de soare. Și Knight obișnuia să se uite la mine intens, însă era mai degrabă privirea unui leu care salivează privind o gazelă. Harley, pe de altă parte, mă privea de parcă eram Mona Lisa, cu mândrie, bucurie și neîncredere că eram chiar a lui.

Am oftat în telefon și am acceptat:

— Bine. Însă tu lingi timbrele.

— Oho, o să ling ceva mai mult decât niște timbre.

Trei ore mai târziu, eram întinsă pe podeaua livingului lui Harley, scriindu-mi invitațiile în siguranță în spatele paravanului virtuos al zidului de castitate improvizat. Cartoane de mâncare chinezească, cutii goale de Camel Lights, doze de bere PBR strivite, perne decorative, carcase de casete cu filme de groază,

stilouri și turnulețe de invitații completate despărțeau camera de zi a lui Harley în două, separându-mă de muntele atât de tentant de mușchi acoperiți de mașini, care mă fixase cu privirea toată seara, de pe canapea.

Când ne cunoscuserăm, Harley închiria un mic bungalou de la unchiul său, care îl lăsase să-l decoreze cum voia. Așa că, practic, era plin de reclame luminoase furate de la magazinul de băuturi unde lucra și nimic altceva. Era o pânză goală pe care abia așteptam să-mi pun amprenta. Nu știam dacă Harley chiar voia să mă ajute cu decoratul sau doar îmi făcea pe plac, însă orice voiam, el cumpăra. După câteva luni, chiar mi-a cerut să-i fac o pictură murală în dormitor. Pictam de ani buni și aș fi putut, probabil, face o treabă acceptabilă.

Când l-am întrebat ce voia, el a zis doar: „Noi“ cu acel zâmbet irezistibil.

Cunoscând gusturile lui Harley, am vopsit cu spray o rețea de litere, numele lui și al meu, cu niște litere agresive cu unghiuri ascuțite, care au ocupat întregul perete de deasupra tăbliei patului din piele neagră pe care îl alesesem cu câteva săptămâni înainte. Alesesem niște culori care semănau cu nuanțele tatuajelor sale în flăcări — roșu, portocaliu, galben și albastru-electric. Ori de câte ori o vedeam, stomacul meu fremăta în timp ce-mi aminteam bătaia cu vopsea, țipete și gâdilat care se sfârșise înainte de a degenera într-o pereche de trupuri vopsite în culorile curcubeului care se rostogolesc și se unduiesc pe covorul acoperit cu prelată.

Când și-a dat seama că aproape terminasem cu invitațiile, Harley s-a furișat pe nesimțite lângă mine și a început să răsfoiască teancul.

— La naiba, Lady. Porcăria asta arată superprofesionist. De ce ești încă la școală? Ar trebui să te muți cu mine și să-ți câștigi traiul cu asta! radia Harley, de parcă asta era cea mai bună idee la care s-ar fi gândit vreodată cineva.

Am roșit și am continuat să lucrez, încercând să mă prefac că nu eram extaziată de ceea ce tocmai spusese.

— Păi, mersi pentru ofertă, însă caligrafia se plătește ca dracu', Harley.

El râse și își trecu degetele peste unul dintre plicuri (din fericire uscat).

— Unde ai învățat să scrii așa?

— Maică-mea e profă de desen. M-a învățat caligrafia când eram mică, voia s-o ajut să scrie felicitările de Crăciun.

Am gesticulat spre teancurile albe împrăștiate în jurul nostru.

— Acum sunt sclava ei.

Harley m-a împuns în coaste cu un colț al plicului pe care-l admira.

— Nu, ești sclava mea, zise el cu un rânjete imens și cu ochi scânteietori.

Stând atât de aproape și simțind fierbințeala trupului său și căldura mustind din fiecare cuvânt, mă concentram cu greu. Trebuia să termin și să mă duc acasă. Să termin și să mă duc acasă. Dacă nu plecam în următoarele cincisprezece minute, curul meu avea să rămână fără mașină și izolat în suburbii în următoarea lună.

În timp ce încercam să-mi termin teancul și să ignor prezența electrică a lui Harley la doar câțiva centimetri distanță, el a ridicat cu grijă plic după plic, studiindu-le cu intensitate și mânuindu-le cu mare grijă.

După câteva minute, cugeta cu voce tare:

— Tu chiar ai o pasiune pentru litere, nu-i așa? Ca pe peretele meu, am zis că poți face orice vrei și tu ai făcut litere.

Era o chestie atât de perceptivă, atât de drăguță. A rămas nemișcat câteva clipe. Cine ar fi zis că Harley „Distracție și Jocuri“ James putea fi atât de profund?

Acea mică observație îi câștigase toată atenția mea. Am ridicat privirea și am răspuns:

— Presupun că da. Îmi place să scriu și mă simt într-un fel liberă, iar când folosesc litere și modele diferite pot înfrumuseța ceea ce încerc să spun.

Și-a fixat ochii de un albastru asemănător ouălor de măcăleandru în ochii mei de vânător:

— Cu excepția numelui tău. Sub nicio formă tu nu ai cum să te mai înfrumusețezi.

Of, Harley! Mă faci să roșesc!

Nimeni nu mă mai complimentase vreodată la fel de sincer sau la fel de des ca Harley. Nici măcar nu știam cum să răspund. Tot ce spunea era atât de perfect și de personalizat. Complimenta lucrurile despre care știa că eram nesigură sau de care eram în secret mândră. Nu rahaturi generice de genul ești-atât-de-sexy. Orice recunoaștere părea să aibă forma și dimensiunea perfectă pentru a umple orice vid pe care-l simțeam. Doar că, în acel anumit moment, singurul vid pe care-l puteam simți era cel care pulsa între picioarele mele.

Apropierea îmi întuneca judecata. Dacă am fi stat pur și simplu pe podea cu zidul de castitate între noi, așa cum mă rugasem, poate chiar mi-aș fi terminat invitațiile.

În loc de asta, am hotărât să combat flirtul cu flirt.

— Mai vedem noi. Dă-mi mâna.

Harley mi-a întins mâna dreaptă privindu-mă cu o sprânceană arcuită și cu un mic zâmbet enervant de timid. I-am mângâiat dosul palmei cu degetul mare, în timp ce m-am apucat de treabă, scriind de-a lungul articulațiilor cu litere vechi. Când i-am dat drumul și-a răsucit pumnul ca să poată admira cuvântul LADY pe care-l mâzgălisem acolo. Expresia lui s-a schimbat din curioasă în entuziasmată, apoi în poznașă, într-o clipită. A deschis repede pumnul înainte de a-l închide din nou, de data aceasta înșfăcându-mă de cămașă în timp ce mă ridica și mă așeza în poala sa.

Harley s-a aplecat atât de aproape, încât inelul de argint înfipt în buza lui inferioară, groasă și frumoasă, îmi atinge ușor gura întredeschisă.

— N-o să mă mai spăl niciodată pe mâna asta.

Cu fiecare silabă hurea profund al vocii lui Harley îmi vibra în gură și cobora către piercingul ce semăna cu o ganteră de oțel din clitoris, făcându-l să vibreze ca un diapazon între picioarele mele. Îl aveam doar de câteva luni și era încă extrem de sensibil.

Fără să-mi dau seama, am fredonat cu voce tare drept răspuns.

— Mmm? a replicat Harley, imitând zgomotul pe care tocmai îl făcusem. Îți

place să fredonezi, Lady?

Și-a trecut inelul de argint încetișor de-a lungul buzei mele inferioare, fredonând pe un ton jos, care a făcut să-mi zornăie și piercingurile din sfârcuri.

— Și mie.

Mă rugam să mă sărute. Să înceteze cu tachinarea și să-și strivească buzele alea perfecte și carnoase de ale mele, însă lui Harley James îi plăcea să se joace.

Iar eu eram jucăria preferată.

Cuprinzându-mi cu pumnul pe care scria LADY părul de culoare violetă tuns bob, Harley mi-a tras ușor capul pe spate, întrerupând cvasisărutul și dezvăluindu-mi gâtul. Senzația de rece dată de inelul din buză se amesteca cu căldura răsuflării sale în timp ce își cobora gura în josul gâtului. Limba îi trepida urmărind conturul claviculei, oprindu-se doar pentru a evita breteaua subțire a maioului. Brusc, i-am simțit dinții înfigându-se în umărul meu, în timp ce mâinile ferme mi-au cuprins coapsele și le-au desfăcut în așa fel încât acum îl călăream pe canapea. Închizându-și buzele în jurul mușcăturii, Harley mi-a supt umărul pistruiat, fredonând lipit de pielea mea în timp ce-mi cuprindea cu ambele mâini fundul și îmi ghida trupul de-a lungul sculei sale masive și imposibil de tari.

Gura lui Harley mi-a abandonat pielea cu un plescăit exagerat și am profitat de ocazie pentru a-mi scoate maioul și a-mi desface sutienul. Ar fi trebuit să mă grăbesc să mă car acasă înainte de ora stingerii, însă în acel moment, singura mea prioritate era să mă asigur că sfârcurile mele se bucurau de aceeași atenție pe care tocmai o primise umărul meu.

Entuziasmul meu îl făcu pe Harley să chicotească.

— Se pare că cineva vrea un supt, m-a tachinat el în timp ce-mi smulgeam hainele de pe mine.

— N-ar trebui să existe și o pulă pentru o felație? am glumit eu, aruncându-mi sutienul pe podea de parcă ar fi luat foc.

— Nu așa cum o fac eu.

Ochii albastru-deschis ai lui Harley s-au aprins în timp ce coborau de-a lungul trupului meu. Știa exact ce voiam, însă mă făcea să aștept. Să-mi pierd răbdarea. Se juca cu mine.

Nenorocitul.

Nerăbdătoare și excitată ca dracu', mi-am băgat degetele în părul lui blond și moale și l-am sărutat cu poftă. Pelvisul meu s-a lipit de scula lui, imitând mișcarea pe care limba mea o făcea în jurul limbii sale, răsplătindu-mă cu un alt geamăt profund al lui Harvey în timp ce păsărica îmi vibra. Pe neașteptate el a întrerupt sărutul și s-a retras, privindu-mă cu o expresie drăgălașă și muștrătoare pentru că nu jucam după regulile lui.

Harvey m-a cuprins cu mâinile sale ca de mecanic, aspre și permanent pătate de unsoare, și m-a ridicat astfel încât sfârcul meu stâng să-i ajungă în dreptul gurii.

— Țâțe mici și perfecte, a șoptit aproape ca pentru sine, apoi și-a trecut buzele de-a lungul pielii mele roz ultrasensibile, inelul din buza lui atingându-se de inelul meu din sfârc la fiecare mișcare.

Clitorisul îmi tresălta. Chiloții erau uzi leoarcă. Aveam nevoie de eliberare, însă Harley mă ținea ridicată deasupra lui, astfel încât nu aveam de ce să mă frec.

Un scâncet mi-a scăpat de pe buze în timp ce-mi treceam unghiile de-a lungul scalpului lui Harley și îi lipeam ușor fața de sânul meu. Îndurându-se de mine, Harley mi-a luat sfârcul stâng în gură și l-a supt în timp ce îmi freca agresiv sfârcul drept.

Mi-am dat capul pe spate când a schimbat și mi-a prins inelul din sfârcul drept cu dinții. Ținându-și ferm o mână în jurul taliei mele, Harley s-a asigurat că nu puteam să cad pe spate din poala lui și să mă eliberez în felul acesta. Eram atât de aproape...

— Dacă îți dau drumul, promiți să rămâi așa?

Am privit în jos la el și am scuturat din cap în semn că nu.

— Și dacă promit să fac același lucru și cu păsărica ta?

Ochii îi scânteiau uitându-se în sus la mine.

— Juri pe roșu?

Harley a ridicat zâmbind degetul mic cu litera A pe el. Mi-am desprins o mână din îmbrățișare și mi-am înlănțuit degetul mic cu al lui. Așa cum făcusem de o mie de ori înainte, eu și Harley ne-am privit fix și ne-am aplecat, sărutându-ne degetele mici la unison înainte de a le da drumul.

Asta făceam noi. Ne jucam ca niște copii și ne futeam ca niște campioni. Tânjeam să petrec timp cu Harvey pentru că, deși era cu cinci ani mai mare decât mine și nu era străin de penitenciarul local, îmi amintea că eram încă o adolescentă. La școală munceam pe brânci ca să termin mai devreme cu brio. La serviciu munceam pe brânci ca să plătesc strictul necesar cum ar fi benzina, țiğările și colanții din velur cu dungi de tigru. Însă cu Harley eu doar... râdeam. Și aveam orgasm. Și râdeam din nou.

Harley mi-a scos cu dibăcie blugii negri strâmți și chiloții înainte de a mă pune din nou călare pe el. Înșfăcându-mi fundul cu ambele mâini, Harley m-a ridicat brusc atât de sus, încât a trebuit să mă prind de capul lui ca să-mi mențin echilibrul. Așezându-mi gleznele pe umerii lui și genunchii pe spătarul canapelei, Harley m-a aranjat astfel încât păsărica mea udă leoarcă să se afle la vreo doi centimetri de gura lui. Aruncându-mi o privire care spunea că avea de gând să facă un lucru rău, Harley a mușcat de capătul ganterei de metal dintre picioarele mele, apoi și-a pus buzele în jurul clitorisului meu.

Câteva zvâcniri ale limbii amestecate cu vibrația gemetelor sale joase m-au făcut să mă frec de fața lui, aproape de orgasm. Deci ăsta e un cunnilingus, am gândit. Măiculiță.

Exact când eram pe cale să explodez, Harley s-a ridicat în picioare, făcându-mă să reacționez și să mă apuc și mai strâns de frumosul său păr blond.

Harley mă ținea strâns de fund, menținându-mă ridicată și chicotea în timp ce izbea rămășițele zidului meu de castitate și mă întindea în mijlocul podelei camerei de zi, fără să-și ia nicio clipă fața din miezul meu. În timp ce continua să lingă, să smotocească, să sugă și să fredoneze suficient de încet pentru a-mi prelungi tortura, Harley își desfăcea catarama curelei de piele cu ținte. Slavă Domnului, am gândit în timp ce îmi înfingeam degetele în tricoul lui, chinuindu-mă să i-l trag peste cap exact când își descheia fermoarul.

L-am tras către mine, mă săturasem să mai fiu tachinată și aveam nevoie de

scula lui ca de următoarea respirație. În timp ce-mi ridicam capul pentru a mă delecta cu gura lui mi-am ridicat șoldurile pentru a-i întâmpina membrul fierbinte.

În mod evident, Harley nu se mai juca nici el. Mișcându-se deasupra mea, cu venele proeminente pe antebrațele tatuante, cu ochii care deveniseră albastru-închis, își strecura vârful sculei printre pliurile mele alunecoase, căutând intrarea. Dintr-o singură împingere, Harley m-a umplut până la refuz, gemând și înșfăcându-mă de păr în timp ce vaginul meu se străduia să-i facă loc.

Harley a rămas în mine, frecându-și pelvisul de al meu în timp ce-mi șoptea în ureche.

— La naiba, iubito. Ești atât de strâmtă. Te-a durut?

— Mmmmm..., am fredonat apreciativ, incapabilă să pronunț cuvinte.

Senzația de plinătate era copleșitoare.

— Mmmmm?

Îi puteam simți zâmbetul pe obraz.

Prinzându-i lobul urechii între buze, am fredonat „Mmhmm“, apoi l-am întors cu fața în sus și i-am acaparat gura, așa cum dorisem s-o fac încă de când mi-a spus că nu mai avea de gând să se mai spele vreodată pe mână.

Nedorind să lase asul din mânecă atât de ușor, Harley m-a apucat de șolduri cu ambele mâini și m-a pătruns de dedesubt. Geamătul lui a reverberat de-a lungul pielii mele umflate și sensibile, făcând ca măruntaiele să-mi fie cuprinse de torente de plăcere. L-am mușcat de umăr pentru a-mi înăbuși țipătul, în timp ce Harley îmi ignora orgasmul și continua să mă pătrundă — prelungindu-mi extazul până ce mădularul i s-a umflat și și-a dat drumul în mine.

M-am trezit debusolată pe o mare răvășită de plicuri, îndurerată și satisfăcută. Două brațe groase și tatuante erau în jurul taliei mele, împiedicându-mă să plutesc pe un nor încețosat de feromoni și extaz. Adică, până mi-am dat seama că ridicolul accent jamaican venind de la televizor îi aparținea singurei și unicei Miss Cleo⁵.

M-am smuls din îmbrățișarea lui Harley și am țâșnit prin cameră, adunându-mi lucrurile, înșfăcând și lovind bucățile pătrate de hârtie care erau lipite peste tot pe trupul meu gol. Unde se aflase fiecare plic, îmi rămăsese pe piele, asemeni unei imagini în oglindă, un nume sau o adresă scrise cu un font complicat.

M-am simțit ca tipul din filmul Memento. Nu putea forma amintiri noi, așa că și-a tatuat invers cele mai pertinente informații pe trup, astfel încât să se pună în mișcare în fiecare dimineață când se uita în oglindă. Necazul meu nu era că nu-mi puteam aminti — era că nu învățam pur și simplu.

Eram lividă. Știusese cu exactitate că asta avea să se întâmple dacă veneam, pentru că fix la fel păteam de fiecare dată. Harley aștepta până era timpul să plec, apoi începea să flirteze. Dacă nu ținea, se îmbufna de-a dreptul — încruntându-se, bosumflându-se și clipind din ochii albaștri și frumoși de cățeluș — până mă urcam pe scula lui.

A trebuit să-i întorc trupul masiv și sforăitor pentru a aduna și ultimele invitații, însă n-a părut deranjat, doar s-a cuibărit mai bine într-una dintre pernele decorative cu cranii făcute în timpul freneziei mele decoratoare.

Chiar era doar un copil mare.

M-am uitat pentru ultima dată la chipul adormit al lui Harley, la ciuful de păr pubian blond și la mușchii tatuați care țineau perna mea și mi-am înăbușit un suspin. Bărbatul ăsta îmi cauza probleme mari. Cu toate că spusese că nu-mi dorea decât binele și îmi susținea planurile, în doar câteva luni obsesia mea pentru acest rebel fără cauză avea să-mi distrugă media perfectă și să-mi strice relația cu părinții. Acum, o să-l las să se interpună între mine și libertatea mea.

Cu lacrimile în ochi și cu strânsoarea ca de menghină pe care o simțeam în jurul pieptului, am făcut o ultimă fotografie mentală a mașinii drăgălașe de sex de la picioarele mele, m-am răsucit pe călcâiele ghetelor nelegate și am demarat în trombă cu iubitul meu Mustang, înainte de a-i înmâna cheile tatei, care clocotea de furie pe verandă, când am ajuns acasă. Niciunul dintre noi n-a scos niciun cuvânt în timpul schimbului.

În dimineața următoare, am suferit în tăcere în timpul primelor trei ore. Mă durea tot corpul de la noaptea de dinainte, în special pentru că adormisem pe podea și aveam ochii umflați de plâns. Câteva julturi provocate de frecatul de covor mă jenaseră toată ziua.

Niciuna dintre chestiile astea totuși nu se compara cu agonia pe care o simțeam pentru că trebuia să-l părăsesc pe Harley. Fusese sursa mea zilnică de distracție, complimente și afecțiune în ultimele șase luni. Părăsindu-l și lăsându-l să se chinuie singur în apele întunecate ale vieții de adult părea înfiorător. Însă cum aș deveni vreodată un adult de succes, cu studii de colegiu, dacă iubitul meu avea cea mai proastă influență din lume?

Eram într-o asemenea disperare, încât aproape că am intrat în el în timp ce-mi croiam drum spre colțul fumătorilor din parcare, în timpul pauzei de masă.

Harley m-a îmbrățișat de parcă nu mă văzuse de zile întregi. A fost un șoc pentru psihicul meu deja fragil să-l văd atât de diferit. Am lăsat ca acele brațe calde să strivească gerul din inima mea, înainte de a-mi întinde gâtul ca să-i privesc chipul îngrijorat.

— Ce faci aici? Ai fost exmatriculat, îți amintești? Dacă te vede cineva, o să cheme afurisiții de polițiști!

Puteam simți privirile celor din jur. Nu în fiecare zi se întâmpla ca un bărbat cu aspect periculos, acoperit de tatuaje și cu fes negru pe cap să se plimbe prin campus și să înșface o elevă, mai ales unul care fusese exmatriculat cu patru ani înainte și care era, practic, adulat de orice puști suficient de rebel ca să fumeze la școală.

— Trebuia să te văd și să mă asigur că ești bine.

Harley arăta ca dracu' — ei bine, sexy ca dracu' —, însă chiar trebuia să se bărbierească, și purta hainele pe care i le scosesem eu cu o noapte înainte, iar ochii de un albastru de bebeluș erau roșii și doar pe jumătate deschiși.

— Ți-au luat mașina?

Am încuviințat și m-am uitat în jos, dorindu-mi ca ochii să mi se usuce înainte de a-mi ridica iarăși privirea spre el.

— Îmi pare al dracului de rău, iubito.

Harley îmi ținea capul la pieptul său și își trecea degetele peste tunsoarea mea bob ciufulită și vopsită violet.

— Când m-am trezit și nu mai erai, am înnebunit. Aveam sentimentul că... că n-o să te mai văd niciodată. Voiam atât de tare să vin să te iau, însă știam că n-aș face altceva decât să înrăutățesc lucrurile, dacă apăream la tine în toiul nopții. Credeam că o să-mi pierd mințile.

Harley m-a sărutat pe creștet și m-a tras mai aproape de el. La început, am crezut că încearcă să mă aline, însă era posibil să fi fost invers. Purtarea lui de obicei jucăușă dispăruse, era înlocuită de ceva neobișnuit de apăsător și auster. Inima mi s-a strâns și, în acel moment, mi-am dat seama că dădusem vina pe cine nu trebuia. Harley era un adult care putea face și care făcea cu plăcere orice voia. El n-avea o oră de stingere. Eu eram cea distrusă aici.

Mi-am ținut fața îngropată în pieptul său, în tricoul său ce mirosea a mosc, a gaze de eșapament și țigări. Mirosea ca un mecanic, mecanicul meu.

— Nu e vina ta, Harley. Porcăria asta e vina mea, am zis.

Harley a făcut o jumătate de pas înapoi ținându-mă de brațe, astfel încât eram obligată să-l privesc. Ceea ce am văzut a fost sfâșietor. Chipul său frumos și poznaș se transformase în ceva ce abia dacă recunoșteam — privirea dură și injectată a unui bărbat care nu dormise toată noaptea, băuse și se gândise, ambele în exces. Până și ciuful său blond și neîngrijit dispăruse sub un fes negru care se potrivea cu cearcănele lui la fel de bine cum se potrivea cu atmosfera dintre noi.

— Nu, e vina mea. Toată viața am făcut numai ce am vrut și când am vrut și am zis La dracu' cu consecințele. Am vrut să stai cu mine, așa că am făcut tot ce a trebuit ca acest lucru să se întâmple, chiar și după ce promisesem că te voi duce acasă la timp.

Tonul lui Harley era aspru și volumul creștea.

— Ți-am distrus toată viața deoarece casa mea se simte pustie și nelalocul ei când tu nu ești în ea.

Harley își vârî mâinile în buzunare, întrerupând contactul fizic cu mine, apoi își dădu capul pe spate și strigă „La draaacu'!” spre cer.

M-am uitat atentă prin parcare să mă asigur că nu fuseseră alertate autoritățile, apoi am făcut un pas în față și l-am îmbrățișat. Harley își scosese fără prea mare

tragere de inimă mâinile din buzunare, însă în loc să mă îmbrățișeze, mi-a luat fața între palmele sale și a ridicat-o către a sa, șoptindu-mi răgușit:

— Habar n-ai cât de rău îmi pare. Mă simt ca un rahat și nu știu ce să fac ca să îndrept asta. Trebuie să mă lași să îndrept asta, iubito.

Fruntea îi era încruntată și acei ochi albaștri injectați îmi sfredeleau sufletul. El își trecea cu nervozitate limba peste piercing-ul de argint în formă de inel care-i străpungea centrul buzei inferioare și nu voiam decât să-l sărut și să-i alung frica. Văzându-i suferința întipărită pe față durea mai rău decât disperarea pe care o căram după mine de noaptea trecută.

Pe cine păcăleam? Cu mașină sau fără mașină, nu puteam sta departe de acest bărbat o singură zi, darămite o veșnicie.

Și ca la un semnal, simțind că eram pe punctul de a lua o altă decizie proastă, Harley s-a hotărât să-mi dea un ultim imbold.

— Vreau ca asta să fie pentru totdeauna, Lady.

Iisuse. Bine, bine. Ești iertat. Acum ne putem întoarce la fericirea noastră?

Încercând să destind atmosfera și să mă prefac că nu mă despărțisem de el în minte cu câteva ore mai devreme, am pus două țigări în gură, le-am aprins și am zâmbit în timp ce-i întindeam una lui Harley.

— Asta e o nouă cerere în căsătorie? Încă nu m-ai cerut săptămâna asta, să știi.

Harley îmi ceruse să mă căsătoresc cu el aproape în fiecare zi în ultimele două sau trei luni, chiar din ziua când găsisese un inel Claddagh⁶ de aur pe trotuarul din fața jobului meu. Venise să mă vadă în pauza de masă când îl zărise, așa că, normal, de îndată ce intrase se lăsase în genunchi, ridicase acel răhățel în aer și mă ceruse chiar în fața șefului meu și a tuturor patronilor Pier 1 Imports. A fost prima dintre cele aproape treizeci de cereri în căsătorie umiltoare în public.

Cu toate că respingerea repetată a lui Harley în fața prietenilor noștri, a colegilor de serviciu și a necunoscuților începuse îngrozitor de stânjenitor și jenant, cu timpul, devenise o glumă între noi. Eu eram prea al naibii de tânără, iar el era prea al naibii de lipsit de griji pentru ca oricare din noi să ia căsătoria în serios. Însă trebuia să recunosc că începea să-mi placă imaginea lui Harley James,

legendarul băiat rău cu chip de înger și trup de fost deținut, în genunchi.

Harley a întors spre mine o privire scânteietoare și drăcească și și-a dus mâna dreaptă la bărbie, de parcă se gândea la o cerere scurtă în parcare.

S-a întors! Jucăușul meu Harley! Da!

În timp ce-și freca barba nerasă și studia publicul de adolescenți cu coșuri care ne urmăreau fiecare mișcare, ochii mei fură imediat atrași de cele șase litere pe care i le scrisesem pe articulațiile degetelor cu o seară înainte.

Năucită, am țipat:

— Tu chiar nu ți-ai spălat mâna!

Când degetul meu mare a alunecat de-a lungul literelor neașteptat de alunecoase, am privit în jos, căutând sursa chestiei băloase și am scos o exclamație. Pielea din jurul fiecărei litere avea o culoare roz aprins și întreaga suprafață era unsă cu ceva ce arăta a vaselină.

Ooh.

Doamne.

Dumnezeule.

Spoturile clarvăzătoarei Miss Cleo se difuzau pretutindeni la televizor noaptea târziu în anii '90 și nu apăreau niciodată înainte de miezul nopții. De îndată ce am auzit acea voce, am știut, chiar și fără „ședințe paranormale gratuite“, că eram complet distrusă.

Un inel tradițional irlandez care reprezintă dragoste, loialitate și prietenie (mâinile reprezintă prietenia, inima reprezintă dragostea și coroana reprezintă loialitatea).

11. Stilul începuturi, nemernicule!

Jurnalul secret al lui BB

13 septembrie

Dragă Jurnalule,

Primul meu articol din Jurnalul Super Intim pe care Ken Nu Trebuie Să-l Citească Niciodată a fost perfecțiunea întruchipată, Jurnalule! Perfecțiunea! Am inclus patru obiective — un nume de alint adorabil, complimente, sex spontan pe podea și un tatuaj surpriză personalizat undeva la vedere și sfidător de neprofesional. Bifat, bifat, bifat și bifat!

Nimic n-a fost adevărat, bineînțeles. Ei bine, ceva a fost adevărat. Harley chiar avea tatuaje, părul blond, ochii frumoși de cățel și o buză cărnoasă inferioară cu piercing în ea. Chiar m-a cerut de nevastă tot timpul cu un răhățel de ineluș pe care-l găsisse pe jos. Și chiar îmi spunea Lady.

Leșin.

Așa că semințele Biblioterapiei Conjugale Subliminale au fost plantate și, în mod evident, deja au prins rădăcini. Chiar azi-noapte, eu și Ken am mers într-un băruleț în Athens ca să vedem o legendă rock locală pe care o admirăm, Butch Walker. În timp ce ne foiam de colo-colo așteptând ca spectacolul să înceapă, m-am plictisit și am hotărât să încerc puțin apele. Eu și Ken am avut următoarea conversație.

Eu: Deci, Butch a postat o fotografie cu noul său tatuaj pe Facebook ieri și e destul de mișto. Și-a făcut o ancoră în genul Marinarului Jerry pe dosul mâinii, cu numele tatălui său scris pe un banner. Arată atât de bine.

Ken: Pariez că și l-a făcut alături. Locul ăsta e deschis douăzeci și patru de ore și pare mereu aglomerat.

Eu: Ah, da? Poate ar trebui să ne oprim și noi pe acolo după concert.

Ken: Cauți să-ți faci un nou tatuaj?

Eu: Nu, tu cauți.

Ken: Ah, da?

Eu: Mda. O să-ți faci o inimă cu numele meu pe ea.

Ken: Și unde o să mi-o fac?

Eu: Undeva foarte vizibil — cum ar fi, probabil, pe gât. Sau pe dosul palmei, la fel ca Butch. DA! O, Doamne, ar arăta ATÂT de bine! Trebuie să-ți faci, Ken! O inimă cu numele meu într-un banner pe dosul palmei! Ar fi atât de romantic!

Ken: Ce zici de antebraț?

Eu: De ce? Ca să-l poți ascunde? Așa cum îți ascunzi dragostea?

Ken: Îh, nu. Pentru că-mi plac tatuajele pe antebraț. Dar dacă-mi fac unul, ar fi o roză a vânturilor, nu o inimă.

Eu: Și tot ar avea numele meu pe ea.

Ken: Nu.

Eu: DE CE NU?!?! Ți-am dăruit doi copii frumoși și cei mai buni ani ai mei, ticălosule!

Ken: Exact. Nu vreau numele vreunei babe cu doi copii pe brațul meu.

Inutil să spun că obiectivul tatuaj va avea nevoie de mai multă muncă de lămurire. Așa că, în timp ce așteptăm să vedem dacă îmi pot manipula în secret soțul să facă niște alegeri jalnice și permanente, ce zici să-ți spun adevărata poveste din spatele deciziei mele lamentabile, Harley James?

12. Mai degrabă Billy Id-iot

Jurnalul secret al lui BB

20 septembrie

Am izbit bordura cu noul meu Mustang negru (nou doar pentru mine — blestematul ăla era suficient de bătrân încât să voteze) și am vrut să dau drumul volanului.

Îmi luasem carnetul doar de trei luni. Inima îmi bătea cu putere în piept și gura îmi era atât de uscată, încât aparatul dentar începea să mi se lipească de partea interioară a buzelor. Și ăla era nou.

De fapt, totul la mine era nou. Într-un an și jumătate de când începusem liceul mă transformasem dintr-o fetiță inocentă de paisprezece ani, care putea număra pe un singur deget dățile când fusese sărutată, într-o vulpiță rock bine futută, cu capul aproape în întregime ras, breton blond oxigenat, ochi fardați cu negru și un mic piercing din oțel strălucitor în formă de ganteră în fiecare dintre zonele sale erogene.

Mi-am trecut mâinile peste husa din piele perforată a volanului și am tras un ultim fum din țigară, înainte de a-i face vânt pe geamul mașinii cu degetul mare și cel mijlociu.

Oho, pariez că asta a părut șmecher. Sper că Harley m-a văzut aruncându-mi țigara chiar acum — sau poate nu. Asta ar însemna că e acasă și că o să-l întâlnesc — chiar acum. O, Doamne Dumnezeule. Poate o să-mi tragă clapa. Dar cum ar putea? La telefon a zis că n-are mașină.

Pe bune, Jurnalule, eram greșos de stresată că mă întâlneam cu un tip de douăzeci și doi de ani care locuia în subsolul casei maică-sii și n-avea mașină...

în timp ce stăteam în mașina mea. Asta e ca și cum Beyoncé și-ar face griji dacă o s-o impresioneze sau nu pe Lil' Kim. Ca și cum Tom Brady ar fi îngrijorat pentru reuniunea de douăzeci de ani de la terminarea liceului. Ca și cum... ei bine, ai prins ideea.

Câștigând ceva timp, mi-am dat cu luciu de buze Bonne Bell Lip Smackers cu aromă de piña colada (pentru a evita problema aceea jenantă aparat dentar-buze) și am încercat să mă pregătesc mental pentru lungul drum până la ușa din față a casei lui Harley.

Bineînțeles că o să te placă. Arăți bestial! Tușul tău negru de ochi arată la perfecție. Porți faimoșii tăi colanți din velur cu dungi de tigru și bustiera neagră Dropkick Murphys⁷. Bretelele noului tău sutien roșu Wonderbra adaugă un strop de culoare. Și ghețele tale la modă, negre și cu bot metalic îi vor spune că ești bună. Și țigara aia aruncată? Uită de ea! O să te adore! Doar dacă nu cumva aparatul tău dentar o să-i strice tot cheful... oo Doamne!

Îndepărtându-mă de oglindă, am tras cu putere aer în piept și am deschis portiera. În timp ce pășeam în lumina soarelui, conștiința îmi plutea asemeni unui balon legat în creștetul capului. Am privit de undeva de deasupra trupului meu în timp ce picioarele — acoperite cu velur animal print — se ridicau, pășeau și înaintau alternativ și din proprie inițiativă spre casa de un maro inofensiv și cu etaj a lui Harley. În timp ce mica siluetă de sub mine continuă să avanseze, urcând acum mecanic treptele către ușa de la intrare, conștiința mea începuse să respire într-o pungă invizibilă de hârtie.

Oo, la dracu', sunt speriată de moarte. Sunt speriată de moarte și el o să-și dea seama. Dacă m-a văzut cum mă aranjam în mașină? Dacă își dă seama că sutienul ăsta are bureți? Dacă nu știe că sutienul ăsta are bureți și ne facem de cap? Oo, nu! El e bărbat în toată firea! Nu vrea să și-o tragă cu un copil, mai ales nu cu unul care arată ca un băiețel. Oo, Doamne! Respiră, BB, respiră. Ești marfă. Ești marfă...

Am privit cu uimire detașată în timp ce un deget cu o unghie cu oja neagră s-a întins tremurător dinspre trupul meu și a sunat la sonerie. Înainte de a-l retrace, l-am studiat cu nepăsare, gândindu-mă desigur că întâlnirea cu Harley James trebuie să fie mai mult de-atât. Un ciocănit secret în ușa sau o strângere de mână sau altceva. Însă când am ridicat privirea din cugetarea mea, acolo, în fața mea, era cineva și mai inabordabil decât creatura mitică pe care venisem s-o văd.

Era Billy Idol.

Billy Idol tocmai deschisese ușa casei pe trei niveluri în stilul anilor '70, dărpănată și de culoarea rahatului, a mamei lui Harley. Cu ciuful lui blond, ochii albaștri de copil neastâmpărat și buze preapline, trase într-o parte într-un rânjel încrezător, Harley era o sosie a iubitului meu Billy. Familiaritatea m-a liniștit imediat.

Restul din el totuși mi-a făcut în întregime altceva. Umerii lați ai lui Harley întindeau materialul foarte uzat al tricoului său cu Misfits de un negru decolorat aproape până la refuz și picioarele sale lungi și musculoase erau acoperite de o pereche de pantaloni de sclavie cu talie înaltă și carouri negru cu roșu, asemeni unui cadou de Crăciun pe care cu siguranță nu voi putea aștepta până pe 25 decembrie pentru a-l deschide. Doamne, era perfect.

Până zâmbea.

Într-o secundă balonul meu de conștiință se sparse și se prăbuși pe pământ, smuls din reveria sa de cei mai nașpa dinți pe care-i văzusem vreodată.

La dracu', erau stricați. Ai fi putut parca un container între acei colți frontali decolorați, iar restul arătau de parcă erau într-o încăierare, îngrămădindu-se unul într-altul într-o încercare disperată de a face un salt din fața acelei văgăune — glumă pe deplin intenționată — și de a pune capăt suferinței lor.

Erau îngrozitori, Jurnalule. Îngrozitori. Acei dinți l-ar fi făcut pe Steve Buscemi să dea la rațe.

Ei bine, era încă o legendă și încă una foarte bună — cu gura închisă. Cât timp își ținea fleanca închisă sau semi-închisă, puteam să-i trec cu vederea acest singur cusur.

La urma urmelor, cine eram eu să judec? Aveam aparat dentar și nu scăpasem încă de propria strungăreață.

Și în afară de asta, nu prea vezi că unele persoane nu fac sex cu Woody Harrelson sau Madonna din cauza unei mici strungărețe, nu-i așa? Nici vorbă! Pentru că sunt faimoși și la fel era și Harley James, cel puțin pe plan local.

Dar apoi, începu să vorbească...

Drăcia dracului!

Harley era un tâmpit știrb!

Adică, știam că fusese exmatriculat și trecea printr-o fază tranzitorie și așa mai departe, însă credeam că era din cauză că era un infractor înrăit, nu pentru că avea coeficientul de inteligență și viteza de procesare a unui leneș tridactil pe barbiturice.

Câh.

Cel puțin arăta bine, mai ales de la nas în sus și de la gât în jos și era super plăcut și prietenos (lucru cam nefericit pentru că-l făcea să zâmbească mult, cu dinții ăia), și vocea lui era la fel de lentă, groasă și rugoasă cum mi-o aminteam din conversația noastră telefonică...

Hmm...

Cu optimismul care mă caracterizează, am ieșit oricum la o cafea cu Harley. Și dacă îl făceam pe Knight să ne vadă împreună în timp ce jumătatea inferioară a feței lui Harley era ascunsă în spatele unei cești de cafea, nu conta că avea dinți stricați și jumătate de creier. Knight ar ști că mă aflam sub protecția lui Harley James — un bărbat mișto și un adult care sufla napalm pe nări și mânca bățuși ca el la micul dejun. Cel puțin, asta era reputația lui și, pentru scopurile mele, reputația lui Harley era tot ce conta.

Nu știu dacă era din cauză că așteptările mele referitoare la acea după-amiază fuseseră atât de drastic reduse sau Knight devenise realmente un hărțuitor pe steroizi după despărțirea noastră, însă cam după o oră de la întâlnirea mea cu Harley, mi-am dat seama că începeam chiar să-l plac pe tipul ăsta. Deși arăta de parcă tocmai ieșise dintr-un videoclip Six Pistols și avea o voce care suna de parcă se auzea printr-un difuzor instalat într-un geam antiglonț al camerei de vizitare dintr-un penitenciar, energia lui Harley era relaxată, amabilă — fericită chiar. Fiind crescută de doi hipioți din era Woodstock, afectuoși și fumători de iarbă, mulțumirea de sine a lui Harley îmi era izbitor de familiară.

E plăcut. E bine. Acest bărbat nu-mi va face niciodată rău. Acest bărbat mă va prețui și mă va proteja. Acest bărbat e și destul de prost încât să se încaiere cu Ronald McKnight, dacă e nevoie. Mda, la urma urmelor asta s-ar putea.

Creier prost, creier prost.

După cum s-a dovedit, energia familiară a lui Harley n-avea nimic de-a face cu spiritul lui și nici cu faptul că, la fel ca părinții mei, era drogat mai tot timpul. De fapt, cred că Harley era din punct de vedere fizic incapabil să fie treaz. Fumase, trăsese pe nas și înghițise atât de multe droguri până să ajung la el, încât aș fi putut, probabil, să-mi șterg oja de pe unghii cu sângele lui și să mă ia amețea de la vaporii inhalați. Ca să mă apăr, n-am știut că lua droguri în primele câteva luni ale relației noastre. Așa cum am spus, părinții mei erau și ei mereu drogați, așa că pleoapele pe jumătate deschise și incapacitatea de a ști cât era ceasul nu era ceva nou. Am dat vina pur și simplu pe coeficientul scăzut de inteligență.

Apoi, într-o zi, după ce eram împreună de... să zicem trei luni, Harley și-a fixat ochii sticloși pe chipul meu și a declarat nonșalant:

— Frate, cred că acum e prima oară când te văd de când sunt treaz.

Înainte de a putea procesa semnificația acelei afirmații, Harley a izbucnit în râs, dându-și capul pe spate și ștergându-și lacrimile din ochi.

I-a luat câteva clipe ca să-și revină înainte de a îngăima:

— Măiculiță! Al dracului să fiu dacă n-am uitat cu desăvârșire că am fumat un căcălău de iarbă cu Mark înainte să vii tu! Ha-ha-ha-ha-ha-ha!

Și acela a fost momentul în care am știut că Harley fusese tot timpul drogat.

Pentru a mă proteja de Knight (sau poate doar pentru a-l face gelos), m-am concentrat exclusiv pe calitățile pozitive ale lui Harley. De fapt, era foarte drăguț, lăsând deoparte dinții distruși și strungăreața. Avea un trup zvelt, garderoba și obiceiul de a se droga ale unui punker, însă niciun pic de bagaj emoțional. Cu toate că reputația îl făcea să pară un delincvent înrăit, pentru mine Harley era doar amuzant, amabil, proaspăt. Mă făcea să zâmbesc, îmi provoca orgasme și era suficient de mare să-mi cumpere țigări și alcool. La șaisprezece ani, ce aș fi putut cere mai mult?

Și nu-mi păsa de lipsa de pregătire, intelect și viitor a lui Harley, nici că n-avea mașină. Și acceptasem că situația sa locativă implica o locuință din anii '70 din

lambriuri, mucegai și doi bărbați adulți dormind unul lângă altul în paturi alăturate.

Când am început să ies cu Harley, împărțea subsolul mamei sale cu Davidson, fratele mai mic, care lucra la magazinul militar local. În șifonierul lui, Davidson găzduia o rezervă impresionantă de bombe artizanale, carabine, pistoale mari în genul inspectorului Harry⁸, grenade de mână și ochelari cu vedere nocturnă. Avea și ceea ce consideram la momentul respectiv a fi un mic explozibil C4, dar care mai târziu am aflat că era de fapt un purcoi de C4, care te trimitea direct în Golful Guantanamo cu un sac tras peste cap. (Evident, e foarte concentrat, ca wasabi.)

După ce descoperise rezerva mortală a lui Davidson, maică-sa (care era la al optulea soț și arăta exact cum te-ai aștepta să arate o femeie care își botezase copiii Harley și Davidson) decise că era timpul să-i despartă pe fiii săi din ce în ce mai infractori. Cu toate că Davidson era traficantul de arme, Harley era mai mare și mai puțin angajat, așa că fu exilat într-un colț al garajului căruia tatăl său vitreg îi dăduse jos în grabă pereții de rigips și îl extinsese.

Îmi amintea de felul în care sunt priviți de obicei niște cățeluși. Sunt drăguți și pufoși, însă complet incapabili de a respecta manierele de bază, cum ar fi să nu se pișe pe podea, așa că îi ții într-un loc cald și uscat în garaj și îi vizitezi când devin destul de gălăgioși încât să-ți amintească că există.

Harley avea și un televizor acolo, așa că asta era.

Însă singurul lucru pe care nu l-am acceptat niciodată, de care n-am reușit niciodată să fiu umilită, pe care nu am vrut niciodată să recunosc sau să admit că exista erau tatuajele lui Harley. Of, Doamne Dumnezeule, tatuajele. Jurnalule, știi că-mi plac tatuajele la un bărbat, însă acelea erau stânjenitoare. Ori de câte ori zăream vreunul dintre bicepșii lui Harley, îmi venea să plâng. Nici măcar nu știu de unde să încep. Încă simt cum căldura mi se adună în obraji doar când mă gândesc la crima aia îndreptată împotriva artei, am efectiv o reacție viscerală. Atât de nașpa erau — sunt — acele tatuaje.

Tragem cu putere aer în piept... bine, să-i dăm drumul.

Dropkick Murphys este o trupă americană de punk celtic formată în anul 1996 în

Quincy, Massachusetts.

Inspectorul Harry, tradus și Comisarul Harry, (în engleză Dirty Harry) este un thriller american din 1971, produs și regizat de Don Siegel. Clint Eastwood interpretează rolul titular, în prima sa apariție ca inspectorul de la San Francisco Police Department „Dirty“ Harry Callahan.

13. Cioc, cioc. Cine-i acolo? Ding-dong.

Jurnalul secret al lui BB

21 septembrie

Dragă Jurnalule,

Dintre toate lucrurile oribile pe care ți le-am mărturisit până acum, aceste tatuaje mă fac să mă simt cea mai murdară și nu erau nici măcar pe corpul meu. Presupun că, din punct de vedere tehnic, au fost uneori pe corpul meu. (Te-ai prins?)

Ca să mă apăr, nici măcar n-am știut că Harley avea tatuaje, decât atunci când și-a parcat prima oară crenvurștul în garajul meu. (Spun crenvurșt pentru că treaba aia era aproape la fel de mare ca Oscar Mayer, faimoasa mașină-crenvurșt. Aproape.)

După prima mea întâlnire cu acel șarpe de pantaloni de patru kilograme, am început să-i spun lui Harley „Ding-Dong“. Era flatat pentru că el credea că făcea referire la dimensiunea penisului său. Săracul de el.

Îi smulsesem hainele în întunericul reședinței sale de la subsol, așa că abia când am terminat să ne facem de cap și am aprins becurile cu lumină fluorescentă rece, am observat un cuvânt ciudat scris pe pieptul lui Harley. Era pe pectoralul stâng, însă puțin cam prea sus pentru a fi deasupra inimii, adică undeva între inimă și claviculă. Tatuajul era atât de șters, încât ar fi putut fi scris cu creionul sau făcut în închisoare. Tatuajele de pușcărie par întotdeauna să aibă acel aspect neevoluat.

Mi-am mijit ochii și m-am tras mai aproape, încercând să disting ce anume scria, în timp ce Ding-Dong se concentra să se strecoare din nou în pantalonii săi de

piele, fără să bage de seamă examinarea mea. După ce m-am apropiat cam la un metru și jumătate, am putut distinge cuvântul mângălit cu un bizar contur pătrătos — BRAȚ.

Atât. Doar BRAȚ. Pe pieptul lui. La naiba, Jurnalule, pe pieptul lui scria braț.

Braț...braț...

Cu siguranță era un joc de cuvinte sau o poantă pe undeva pe acolo. Oamenii nu le cer pur și simplu altora să eticheteze permanent una din părțile corpurilor lor cu denumirea altei părți, corect?

Căutând o explicație, creierul meu a început numaidecât să treacă în revistă fiecare imagine, sintagmă, poantă, anagramă, cântec și cuvinte asociate din catalogul meu de experiențe. Nu găseam ni’c.

După ce Ding-Dong a reușit să-și vâre anaconda în pantalonii strâmți, l-am întrebat despre asta, apoi imediat mi-am dorit să n-o fi făcut-o.

Puțin cam prea voios, Harley mi-a explicat:

— Aa, asta? Păi trebuia să scrie ÎMBRĂȚIȘAREA BĂIEȚILOR STRĂZII FERMEI NR. 168, însă tipul care-mi făcea tatuajul a șters-o din oraș înainte să-l termine.

A ridicat din umeri și a început să-și caute cămașa, în mod surprinzător lipsit de jenă.

Aveam atât de multe întrebări după acea afirmație, încât nu știam de unde să încep.

Deci, asta înseamnă că faci parte dintr-o bandă? Tipul a șters-o din oraș la cincisprezece minute după ce ți-a început tatuajul, adică a sărit pe fereastra de la baie, pentru că treaba aia ar fi trebuit să ia cel mult patruzeci și cinci, cincizeci de minute? Aa, stai, a șters-o din oraș e un eufemism pentru a fost înjunghiat? Și de ce a început cu mijlocul primului cuvânt din sintagmă? Suferea de disgrafie?

Simțindu-mi nedumerirea, Ding-Dong a continuat în timp ce își puneă ghetetele:

— Când locuiam în Atlanta, făceam parte dintr-o gașcă numită Îmbrățișarea Băieților Străzii Fermei nr. 168. Locuiam cu toții într-o văgăună și aia era adresa — Strada Fermei nr. 168.

Zâmbind ca pentru sine, de parcă și-ar fi adus aminte de vremurile bune, a adăugat melancolic:

— Îmi ziceau James Râiosul.

Bun, am avut doar o singură întrebare la acea mică nestemată. Am încercat să par cât mai necritică posibil:

— De ce îți ziceau James Râiosul?

— Aa, pentru că avusesem râie. Locul ăla era al dracului de nașpa.

#\$%&@&\$#!

Fără cuvinte. Creierul meu n-avea cuvinte. Doar pulsuri electromagnetice de nesentimente extrem de oripilate, semnale de alarmă și săgeți intermitente care mă îndreptau către ieșire. Tocmai făcusem sex cu un tip care nu numai că avusese — cel puțin sper că era la trecut — râie, însă era și mândru de afurisita aia de poreclă.

Înainte de a-și lua și restul de haine și a o rupe rușinos la fugă de-a lungul grădinii din față a casei maică-sii, Ding-Dong s-a întors să-și ridice cureaua cu ținte. Și i-am văzut brațul drept.

La prima vedere, semăna cu orice alt tatuaj tribal generic — un model negru care se bifurca și se sfârșea în niște vârfuri ascuțite. Aproape că l-am ignorat și am continuat să-mi caut scăparea până am observat cât de simplu era. De obicei, modelele tribale erau cumva complicate și ocupau un spațiu decent. Chestia asta avea trei puncte și nicio răsucire sau vreo întoarcere. Chiar arăta ca o literă D groasă, ascuțită și prost conturată — ca în De ce maică-mea a trebuit să inhaleze atâta diluant când era gravidă?

A trebuit să întreb, încercând din nou să-mi maschez oroarea, în timp ce arătam către umărul său drept:

— Spune-mi despre acesta.

El a zâmbit iarăși dulce și inocent, în genul nu-există-nimic-pen-tru-care-să-te-simți-umilit și a zis:

— Aa, ăsta e piesa mea tribală.

Și nu e terminat? Nu e nici măcar pe jumătate terminat! E un al dracului de D, maimuțoi cu respirație urât mirositoare!

Asta a pus capac. Dispoziția îmi fusese suficient demolată și aveam nevoie urgent de un duș cu terebentină.

M-am retras politicos și m-am bucurat de priveliște în timp ce Ding-Dong mă conducea la mașină. Din spate, era tot numai pantaloni din piele, curea cu ținte, fără cămașă, doar un păr blond și ciufulit...

Mmm... de ce eram eu supărată?

Aa, da, râie și retard mintal.

Dar... dar era atât de drăguț, de simpatic și confuz.

Am hotărât că, poate, cât continua să poarte cămăși cu o oarecare regularitate, aceste tatuaje puteau pur și simplu să se alăture lungii liste de Rahaturi Despre Harley Pe Care Le Trec Cu Vederea Pentru A-l Face Pe Knight Atât Gelos Cât Și Speriat Încât Să Nu Mă Omoare.

Nimeni nu trebuie să știe despre tatuaje, m-am gândit. Mă pot preface că nu există, m-am gândit.

Asta a fost înainte de a i-l vedea pe cel de pe cap.

Deși știam că Harley avea un tatuaj SF prostesc, o chestie Nu-as-

cultam-când-mi-a-spus-însă-cred-că-presupunea-o-navă-spațială-

în-creștet, credeam că nu era o problemă din moment ce întreaga chestie era îngropată sub atât de adorabilul smoc blond de rocker. Cuvântul operant în acea propoziție fiind era. Era îngropat — până în ziua în care era programat să-i întâlnească pe părinții mei.

Înainte ca părinții mei să-l fi cunoscut pe Harley, îl urau deja. Fusesem deja prinsă de vreo câteva ori mințindu-i despre unde îmi petreceam noaptea. (În mod evident, stătusem cuibărită alături de Harley în patul dublu din garajul maică-sii). Așa că îmi pierdusem pentru o lună privilegiul de a avea mașină.

În timpul unei anumite pedepse, am hotărât că a-l aduce pe Harley la cină i-ar face pe ai mei mai înțelegători față de cauza mea? Acel semn de întrebare a fost intenționat. Habar n-am ce gândeam. Trebuie să fi fost din cauză că eram și eu drogată, pentru că schimbam fluide corporale cu Harley atât de des.

Și pentru că Ding-Dong n-avea mașină, iar a mea fusese confiscată, m-am oferit să merg să-l iau împreună cu părinții mei în furgoneta maică-mii, un Ford Taurus de culoarea leucoplastului. Eram imperturbabilă, chiar galantă, pe bancheta din spate a acelei orori ambulante de tensiune purulentă. Când am parcat în fața casei mamei lui Harley, eram chiar euforică. Eram pedepsită de o săptămână și muream să văd sosia sexy a lui Billy Idol (cât ținea gura închisă și cămașa pe el, cel puțin) coborând în goană treptele verandei șubrede și infestate de termite și căzându-mi în brațe.

Maică-mea a claxonat.

Foarte stilat, mamă.

Când Harley a apărut, euforia mi-a fost înlocuită de altceva. Nedumerire? Dezamăgire? Arăta diferit. Ceva era foarte nepotrivit. Abia când a pășit cu încredere de-a lungul aleii și a deschis portiera, creierul meu și-a dat în sfârșit seama ce se întâmpla.

Harley se răsese în cap... era complet chel... chiar înainte de a-i cunoaște pe ai mei.

Și... totul se duse pe apa sâmbetei. Conștiința mea zvâcnea asemeni unui animal în cușcă în momentul în care Harley a urcat în mașină și a alunecat spre mine, rânjind cu gura până la urechi și înghiontindu-mi trupul rigid și abandonat.

De unde priveam eu, de deasupra, am putut vedea tot. Acolo unde obișnuia în mod adorabil să se afle smocul moale și blond al lui Harley, era o imagine grosolan desenată, de dimensiunea unei farfurii. Înfățișa o vedere panoramică a creierului lui Harley, ca și cum craniul i-ar fi fost îndepărtat, asemeni capacului unui borcan de prăjituri. Centrul creierului său părea să fie scobit într-o cabină ca

aceea a unei navete spațiale și acolo, în centru, mânuind naveta, se afla un penis mititel.

Un penis mititel și circumcis, cu brațe mici și cu o expresie hotărâtă pe chipul său de sulă mică, manevra manetele din creierul murat al lui Ding-Dong. Părinții mei erau la doar câteva minute distanță de a afla că singurul lor copil de șaisprezece ani ieșea cu un adult fără slujbă, fără mașină, fără neuroni, cu dinți nașpa și care mai avea și un penis tatuat pe cap.

Din fericire, carcasa goală a trupului pe care-l părăsisem pe bancheta din spate era incapabilă de a forma modele de vorbire coerente, darămite de a cere vreo explicație, pentru că spre deosebire de tatuajul BRAȚ, am găsit imediat eufemismul pe care Harley îl găsisese pentru această chestie. Sinceră să fiu, bancheta din spate a furgonetei maică-tii era ultimul loc unde ai vrea să-l auzi pe iubitul tău adult explicând „gândesc cu scula!“ Te-ai prins?

Șocul și disocierea pe care le-am trăit după ce am văzut acel mic falus au fost atât de profunde, încât abia îmi amintesc ceva de când l-am luat pe Harvey și până l-am lăsat din nou acasă.

Singurele imagini pe care le pot extrage din acea seară sunt acelea ale mamei urmărindu-l pe Ding-Dong asemeni unei umbre, cât noi doi mâncam în bucătărie pizza comandată de la Domino's. În timp ce el își înfuleca a cincea felie de pizza cu salam picant, fără să-și dea seama de prezența ei, mama mă privea direct și mistuitor pe deasupra capului lui tatuat. Ridicând o sprânceană înspăimântător de ofuscată, ea și-a îndreptat privirea lent și elocvent către scalpul expus al lui Ding-Dong și gura i-a devenit o linie îngustă ce exprima dezgustul. Era înfiorător.

Maică-mea nu se ofuschează, Jurnalule. E de obicei prea drogată pentru a-și aminti cum funcționează sentimentele, așa că această mică demonstrație era în mod înspăimântător contrară firii ei.

După ce el a coborât din mașină și ne întorceam acasă, m-am pregătit pentru furia mamei. Sigur, era o hipioată pacifistă până în măduva oaselor și abia dacă ridica vocea la mânie, însă eu nu mai adusesem înainte acasă un adult cu un penis tatuat pe cap și fără diplomă de liceu.

Eram terminată.

După câțiva kilometri de tăcere sufocantă, tendința mea naturală spre optimism a pus stăpânire pe mine și am început să gândesc: Poate o să mă trateze doar cu tăcerea! Poate n-o să mă omoare la propriu!

Apoi, mâna ei a țâșnit în direcția mea.

Mami, nu!

Doar că în loc să mă pocnească peste gură, ea pur și simplu a întins mâna peste trupul meu tensionat și neajutorat și a deschis torpedoul. Am privit printre degetele răsfirate în timp ce mâna ei a dispărut câteva clipe sub un morman de diverse rahaturi și a ieșit ținând nu un pistol Glock, ci o cutie banală de bomboane mentolate Altoids.

Conducând cu un ochi fixat asupra mea, cu un genunchi pe volan și ambele mâini ferm strânse în jurul cutiei de Altoids, de parcă aceasta ar fi conținut antidotul idioteniei fiicei sale, mama mea îndelung suferindă a deschis capacul și a scos o țigară de marijuana impecabil rulată și o mică brichetă roz.

Dumnezeu s-o binecuvânteze.

A pufăit în tăcere tot restul drumului spre casă, care a durat o eternitate, având în vedere că ea conducea cu zece kilometri sub limita de viteză și oprea la fiecare culoare galbenă a semaforului, la fiecare semn de cedează trecerea și la fiecare obiect strălucitor întâlnit în cale. Când am parcat pe alee, nervii ei păreau să se fi restabilit la nivelul de calm tipic Woodstock, în timp ce ai mei erau complet anihilați.

Exact când eram pe cale să deschid portiera și să fug într-un loc sigur, mama a tras cu putere aer în piept, m-a fixat cu o privire sticloasă și a bolborosit:

— Scumpete, sper că folosești contracepția cu acel bărbat. Arată de parcă a fost la închisoare și cu cârnatul ăla pe cap, a fost probabil târfa cuiva. Nu vreau să iei marele C.

Sunt foarte sigură că marele C e cancer, însă nu m-a lăsat inima s-o corectez. În timp ce mama izbucnise într-un hohot de râs, am zâmbit și mi-am dat seama că ea m-ar ajuta, probabil, să îngrop un cadavru. Mai ales unul cu un anumit tatuaj pe cap.

14. Mi-a căzut din nou coada

Jurnalul secret al lui BB

27 septembrie

Dragă Jurnalule,

Ding-Dong avusese trei tatuaje idioate când am început să ieșim împreună, trei tatuaje imbecile pe care am învățat, cel puțin, să mă prefac că le ignor. Avea patru când ne-am despărțit. (Și prin „despărțire“ vreau să spun că am încetat pur și simplu să mai răspund la telefon când mă suna. Pur și simplu. Ding-Dong era atât de drogat, de disfuncțional și de fără mașină, încât am putut să mă despart de el prin uzură). Cel de-al patrulea tatuaj a fost picătura care a umplut paharul, însă vom ajunge la chestia asta într-un minut.

Ding-Dong nu și-a mai lăsat niciodată părul să crească după acea noapte înfiorătoare acasă la ai mei, lucru care a fost o lovitură uriașă pentru libidoul meu. Adică, una e să ieși cu un ratat care arată ca un James Dean punkist (cel puțin cu gura închisă) și cu totul altceva să ieși cu un ratat care are pe cap un tatuaj cu un penis care-i conduce creierul.

Totuși, nu m-am despărțit imediat de el. Până să se radă în cap, eram împreună de câteva luni și mie chiar începuse să-mi placă. Era atât de al naibii de mișto să fii în preajma lui. Era spontan și afectuos și chiar mă cerea de nevastă în fiecare zi. Însă cea mai mare recompensă pentru mine era că Harley urma să-și facă un tatuaj cu chipul meu.

Știam că nu era bine, Jurnalule — să-i dau voie unui bărbat să-și imprime pe piele pentru totdeauna imaginea mea, știind totodată că relația noastră dura de cam șase luni. Însă nu prea îl priveam pe Ding-Dong ca pe o persoană reală, cu sentimente reale, ca să fiu sinceră. E posibil să fi fost ceva mai conștientă de asta

dacă ar fi zis că voia să-și tatueze numele meu întreg și codul numeric personal, însă ce avea de gând să-și facă era mai degrabă versiunea de desen animat a mea, așa că m-am gândit că la despărțire putea să spună că e o târfuliță oarecare dintr-un anime.

Înțelegi, Jurnalule? Eu sunt, practic, Maica Tereza.

Timp de câteva săptămâni, Ding-Dong m-a pus să-i desenez niște schițe. Era atât de incitant! Studia cu atenție fiecare detaliu. Nu l-am văzut niciodată atât de interesat de ceva. Probabil că i-am făcut vreo douăzeci și cinci de desene. Voia un clovn trist BB, un craniu de zahăr BB, o Bettie Paige BB, un înger bionic BB și chiar o punkistă BB fluturând un box de aramă și o bâtă de baseball. Abia așteptam să văd pe care o alegea! Egoul meu fragil de adolescentă creștea. Acest bărbat mă iubea pe mine și arta mea suficient încât să și le pună pe amândouă pentru totdeauna pe trup.

Doamne Sfinte!

Ding-Dong chiar avea serviciu la momentul respectiv (știi, da?) într-un atelier auto la o distanță de o jumătate de oră de casă, așa că de cele mai multe ori sfârșeam prin a-l duce eu acasă pentru că... n-avea mașină. (Cum se face că un tip fără mașină obține o slujbă care implică lucrul cu mașinile încă mă depășește.) Mă întorceam acasă de la școală, cinam repede, îmi mințeam părinții despre locul unde mă duceam, apoi mă repezeam afară să-i duc fundul trist acasă.

Apoi, într-o zi, când l-am sunat pe Ding-Dong să văd dacă voia să-l iau de la muncă, el a chicotit și mi-a spus că aş putea să vin să-l iau mai degrabă de la salonul de tatuaje Terminus City.

Oo, Doamne Dumnezeu! Și-l face! Chiar și-l face!

Inima și Mustangul meu păreau să sfideze gravitația în timp ce goneam către Terminus City. Era ca-n dimineața de Crăciun! Eram euforică, nerăbdătoare și efervescentă. De aceea eram încă cu Ding-Dong. Era pur și simplu fraier, lipsit de griji și haios.

Am deschis ușa salonului de tatuaje cu atâta forță, încât micul clopoțel argintiu de deasupra acesteia s-a răsucit până aproape de tavan, făcând să se desprindă de acolo niște bucăți de tencuială. Tipul de la tejghea și-a arcuit sprâncenele cu

piercinguri și s-a uitat la perna roșie și scorojită a unuia dintre scaunele ieftine din sala de așteptare unde se odihnea acum bucata desprinsă din tavan.

— Îl cauți pe tipu' cu puța pe cap?

Am rânjit cu gura până la urechi, am Țopăit și am încuviințat.

Căpitanul Veselie a îndreptat un deget cu unghie neagră și ornat cu un inel masiv de argint, diferit de cel care îi atârna de toate locurile convexe de pe față, în direcția unei uși deschise.

— E acolo, în spate.

Salonul de tatuaje arăta de parcă odinioară fusese salon de bronzat. Avea un hol de intrare care se îngusta și dădea către un culoar cu uși de-o parte și de alta. În timp ce galopam de-a lungul culoarului, am văzut că doar o singură ușă era deschisă și de acolo se auzea un bâzâit asurzitor.

Bingo!

Am dat buzna în cămăruță și l-am găsit pe Ding-Dong fără cămașă, tolănit în ceea ce semăna cu un scaun înclinat de dentist, pașnic ca o vacă hindusă, în timp ce o namilă ce stătea în stânga lui îl împungea cu niște ace mici și bâzâitoare.

Îmi amintesc că mă gândeam că Ding-Dong era un mare dur, pentru că nici măcar nu clipea, dar acum, retrospectiv, probabil că tocmai luase un pumn de Vicodin cu o sticlă de Listerine.

A zâmbit și a anunțat somnoros, așteptând să-l îmbrățișez:

— Iat-o și pe frumoasa Lady.

Am încercat să-mi mai temperez entuziasmul pentru a se asorta cu atmosfera sumbră, zumzăitoare și Zen din acel mic spațiu. După ce m-am îndreptat pe vârfuri până la Ding-Dong pentru a-i da o îmbrățișare scurtă, m-am eliberat și cu grijă m-am strecurat în cealaltă parte a scaunului unde un artist serios (și cu siguranță înspăimântător) stătea aplecat între mine și ceea ce urma să văd.

Dă-te la o parte, boule!

Ideea că trebuia să-mi înăbuș entuziasmul mă făcea să mă simt ca un ceainic uman — liniștită și calmă pe dinafară, însă aproape să erup în țipete aburinde de isterie în orice moment. Muream să descopăr care din desenele mele primise votul final. Străduindu-mă să nu-l deranjez pe orc, am reușit să privesc peste umărul creaturii încruntate și iată, cu niște ochi mari și triști ce acopereau practic jumătate din antebrațul lui Ding-Dong se afla...

Aiurel⁹.

Afurisitul. De. Aiurel.

Măgarul deprimat din Winnie de Pluș, cu acea fundiță roz legată la coadă și așa mai departe, privea în sus la mine chiar din locul unde ar fi trebuit să fie fața mea — nu, n-ar fi trebuit să fie.

Nicio parte din mine n-a aparținut vreodată acestui bărbat, mai ales nu pentru totdeauna.

Aiurel a încasat un glonț pentru mine în acea zi, Jurnalule. Și părea tare nefericit din cauza asta.

M-am uitat urât la Ding-Dong, care nu era deloc conștient de furia mea.

El doar a zâmbit prosteste și a îngăimat:

— E Aiurel. Știi, mi se spune Aiurel, pentru că vorbesc foarte lent, de genu' Mi-a căzut iaaraar... coada.

Gata. Îmi ajunsese.

Nu știu cum a ajuns Ding-Dong acasă în acea seară, însă știu că, în graba mea de a ieși, am făcut cel puțin încă o gaură în acel tavan care deja se prăbușea.

Aiurel? Aiurel?

La naiba, bărbatul ăla avea gusturi de rahat în privința tatuajelor!

În engleză Eyeore, personaj din Winnie the Pooh (Winnie de Pluș), reprezentat

de un măgăruș de culoare bleu spre gri.

15. Hocus-Poc-nește-ne

Conversație pe e-mail cu Sara

DE LA: BB EASTON

CĂTRE: SARA SNOW

DATA: MIERCURI, 2 OCTOMBRIE, 9:27

SUBIECT: CUNNILINGUS

Dumnezeule, Sara.

Funcționează! Chiar funcționează! Deci, acum câteva săptămâni am scris prima însemnare în jurnal referitoare la Biblioterapia Conjugală Subliminală și am lăsat-o într-un fișier în calculator, pe care l-am salvat simplu: Jurnalul Super Intim Pe Care Ken Nu Trebuie Să-L Citească Niciodată. Aborda toate cele patru obiective și m-am asigurat că subliniez impresionantele talente orale ale lui Harley, având în vedere că sunt cel puțin optsprezece luni de când Ken nu mă mai linsese.

(Pe bune, Snow. Am crescut și am expulzat o întreagă ființă umană din trupul meu în jumătate din timpul ăsta).

Eram agitată ca dracu' gândindu-mă că Ken o să-mi dea foc la calculator după lectură, însă după ce câteva zile nu s-a întâmplat nimic, am început să-mi fac

griji că-mi va respecta, de fapt, intimitatea și nu va citi. Apoi m-a surprins ca dracu' după ce i-a culcat pe copii aseară.

Ken a venit pe la spatele meu când spălam vasele, m-a cuprins cu brațele și s-a lipit de mine cu un penis în plină erecție. M-a nedumerit de ce avea Ken erecție la ora 20.30, joi seara, când tot ce făcuse fusese să urmărească știrile în cealaltă cameră.

Am presupus că mă va conduce în intimitatea întunecată a dormitorului nostru înainte ca lucrurile să înceapă, din cauza ororii lui pentru distracție și spontaneitate, însă ticălosul mi-a dat jos pantalonii de trening și chiloții și a început să mă pătrundă cu degetele chiar acolo, în fața chiuvetei.

Când m-am întors să-l sărut, Ken m-a cocoțat pe blatul de bucătărie, mi-a desfăcut picioarele și pentru prima oară într-un an și jumătate, nenorocitul m-a lins acolo jos.

Însă asta nici măcar nu e cea mai mișto parte: Afurisitul FREDONA în timp ce o făcea.

E exact chestia despre care am scris în jurnal, Sara! A funcționat de minune! Probabil că așa se simt vrăjitoarele când vrăjile lor funcționează!

Bineînțeles, trebuie să mai lucrez până să mă complimenteze, să-mi dea o poreclă și să-și facă un tatuaj BB, însă până acum această porcărie de Biblioterapie Conjugală Subliminală se dovedește a fi magie neagră conjugală! Vreau să-ți sărut creierul malefic!

DE LA: SARA SNOW

CĂTRE: BB EASTON

DATA: MIERCURI, 2 OCTOMBRIE, 11:14

SUBIECT: CUNNILINGUS

Mulțumesc mult. Trebuia să citesc disertația unei fete până la prânz, însă după ce ți-am citit e-mailul am sfârșit prin a-mi pierde toată dimineața căutând ținuta perfectă pe care s-o port la Good Morning America. Cred că m-am hotărât la o rochie mulată Stella McCartney, niște stiletto Kate Spate nude și niște ochelari de profesoară pentru mai multă credibilitate, însă va trebui să găsesc unii fără dioptrii, ca aceia pe care-i poartă actorii la televizor.

Dr. Sara Snow

Profesor asociat, Departamentul de Psihologie (numele universității șters)

16. Ooh nu, incest!

Jurnalul secret al lui BB

19 octombrie

Dragă Jurnalule,

Am avut o revelație în această după-amiază. Este weekend și scopul meu pentru weekend e mereu același: să-mi culc copiii la aceeași oră, astfel încât să i-o pot trage lui Ken în timpul zilei. Atunci suntem amândoi în cea mai bună formă. El nu e prea obosit. Eu nu sunt prea beată. E minunat.

Deci după ce am așteptat toată ziua, a venit peste mine ora 14. Ora de culcărică. Am luat-o la goană în sus pe scări cu brațele pline de copii, i-am citit o rușinos de trunchiată versiune din Pisica din pălărie fiului meu, am alăptat-o în viteză pe fiică-mea până a adormit și în douăzeci de minute fix am gonit înapoi pe scări și în poala lui Ken, care nu bănuia nimic. Din nefericire, era în mod evident absorbit de un episod fascinant din Politically Incorrect cu Bill Maher, pe care îl găsisse pe DVR-ul nostru cât timp fusesem plecată, așa că am știut că aveam ceva de lucru.

Când răsuflarea lui Ken a început să devină sacadată și hainele noastre să cadă, mi-am desfăcut cupele sutienului de alăptat și am îndepărtat apărătoarele din bumbac, expunându-mi sânii umflați și susținuți în mod sexy de sârma sutienului. În timp ce Ken și-a pus un sfârc roz și umflat în gură și îl masa pe celălalt, mi-am ținut răsuflarea și degetele încrucișate, rugându-mă în sinea mea ca laptele să nu-i țâșnească în ochi.

Și atunci mi-a trecut prin minte: în urmă cu zece minute exact același sfârc era în gura bebelușului. Și acum câțiva ani fusese în gura fiului meu. Deci, asta e familia, am gândit. Doar un cămin plin de oameni care au supt cu toții la țâțele

tale. Și care au fost, de asemenea, în vaginul tău.

17. Hanoracul și felația

Jurnalul super intim pe care Ken nu trebuie să-l citească niciodată

Dragă Jurnalule,

Îmi place al dracului de tare când Ken e răcit. Știu că sună sadic să te bucuri de nenorocirea altcuiva, însă e atât de incredibil de dulce când e bolnav. El nu se plânge niciodată. Se înfășoară pur și simplu în cel mai moale, mai călduros și mai comod hanorac pe care-l poate găsi, își trage gluga pe cap și se uită cuminte la televizor cu brațele încrucișate pe piept. Practic, Ken bolnavul e doar Ken obișnuit cu un hanorac confortabil pe el. Și mă înnebunește.

Ale dracului hanorace și fesuri îmi vin de hac de fiecare dată. Sunt fete cărora le plac bărbații în uniforme. Mie îmi plac bărbații care arată de parcă tocmai au ieșit dintr-o cameră de identificare a suspectilor, ei fiind acei suspecti și preferabil unii de intrare prin efracție, tineri și zvelți, care au eliberat zona cu marcajul acela de doi metri pictat pe peretele gros de cărămidă și li s-a dat drumul din cauză că tatuajele lor nu se potrivesc cu descrierea victimei. Vei observa că n-am zis, „suspecti de jaf armat“, pentru că aceia poartă măști de schi, nu fesuri, Jurnalule. Alea sunt moartea pasiunii.

Seara trecută, după ce i-am culcat pe copii, am venit jos și l-am găsit pe bărbatul meu ghemuit pe canapea, întrupând cu totul combinația Ken-cel-sexy-și-bolnav. Imaginea aceluia maxilar masculin ferm acoperit cu barbă de o zi și acei ochi, de obicei albaștri și sticloși, acoperiți de o glugă neagră ca tăciunele urlau pericol și mister, în timp ce moliciunea învechită a bluzei sale de bumbac și vulnerabilitatea posturii sale șopteau Ia-mă în brațe. Iubește-mă.

Incapabilă să mă abțin, m-am așezat pe canapea lângă el și mi-am strecurat o mână în jurul torsului său, pe sub bluză. Ceea ce voiam cu adevărat să fac era să-l călăresc și să-l sufoc cu țâțele, însă, știind că nu se simțea bine, mi-am așezat

obrazul pe umărul lui, mulțumindu-mă cu un alint lipsit de reciprocitate. I-am murmurat în ureche și i-am șoptit că era adorabil așa bolnav, mulțumită doar să fiu lângă acest paradox de bunăciune câtăva vreme.

Era un moment tandru, însă asemeni oricărei alte situații de intimitate pe care o avusesem cu acest bărbat, am înțeles, am deplâns și apoi am acceptat cu amărăciune că sentimentul nu era reciproc. Ken era probabil undeva pe Insula Ken, un loc cu o populație formată dintr-o singură persoană, unde zgomotul de fond al statisticilor de baseball și al telescriptoarelor de bursă umpleau aerul. El probabil nici nu-și dădea seama că eram acolo. Sau mai rău, strângea din dinți și îmi tolera atingerea în timp ce încerca să mă facă să renunț și să plec din camera cu emisiunea Fantasy Football Live.

Deci îl înghionteam cu nasul, mă frământam și încercam să aspir fiecă gram de tandrețe puteam când Ken și-a întors adorabilul său chip înlugat către mine, s-a aplecat și a început să-mi așeze săruturi moi pe gât, exact sub ureche.

Apoi a șoptit:

— Nu vreau să-ți dau ce am luat eu... ci vreau să-ți dau ce am.

Și-a rotit ușor șoldurile pentru a sublinia ce spusese.

Am privit în jos și — Sfinte Sisoe!

Ken nu fusese plecat deloc pe Insula Ken. Fusese cu mine, absorbindu-mi afecțiunea și răspunzând cu o vulnerabilitate uriașă.

Au!

Inutil să spun că n-aveam de gând să las o mică răceală să intervină între mine și această revelație. L-am tras pe Ken până în baie, am deschis cu abilitate sertarul unde se afla mașina de tuns părul din nas/suplimentele de fibre/ceara pentru față/supozitoarele/batonul de lipici/mărunțișuri/jucării sexuale și cu febrilitate am început să scotocesc printre porcăriile alea după vibratorul care se așeza pe degetul arătător. Dacă din cauza răcelii lui nu ne puteam săruta pentru a încinge lucrurile, aveam nevoie de întăriri.

Fără să piardă timpul, Ken începuse să se dezbrace, așa că l-am urmat imediat. În timp ce mă chinuiam să-mi dau blugii jos, deliciosul său hanorac cădea în

dreptul meu. Ochii îmi alunecau de-a lungul gambelor și pulpelor musculoase ale lui Ken, dansau în susul și în jurul capului impresionantei sale erecții, se târau spre cutele abdomenului său ferm, alunecau de-a lungul pieptului său tonifiat, lingeau perii aspri ai maxilarului său pătrat și aterizau ușor pe buzele dăltuite, ușor întredeschise (probabil că avea nasul prea înfundat, dar mă rog). Ken arăta de parcă tocmai coborâse de pe platoul de filmare al unei reclame la Old Spice, probabil după ce fusese concediat pentru că n-a fost în stare să-și țină în frâu berbecul de douăzeci de centimetri.

Ken m-a apucat de umeri și m-a răsucit cu fața spre oglinda uriașă de deasupra chiuvetei. Aflat în spatele meu, își mișca mâinile pe sâni mei umflați, plini de lapte și își îngropa fața în curbura gâtului meu. Eram pierdută.

Nu mă privisem niciodată înainte făcând dragoste. Sigur, furasem câteva ocheade ori de câte ori mă pomenisem că fac sex într-o baie sau într-un hotel ieftin cu oglinzi pe ușile de la dulap, însă acolo, privindu-l pe Ken cum se frământă, cum îmi linge și îmi sugă trupul, mă simțeam puternică și adorată.

La doar șase luni de la naștere, n-am obiceiu de a mă privi în oglinzi mari. N-am revenit încă la greutatea de dinainte de naștere și după ce mi-am petrecut mare parte din viața adultă suferind de o tulburare de nutriție (sau trei), am învățat că oglinzile și cântarele mint. Ele șoptesc sufletului tău cuvinte care sunt neadevărate — despre frumusețea ta, despre valoarea ta. De regulă, cu cât întâlnesc mai puține oglinzi și cântare, cu atât e mai bine.

Însă seara trecută, în acea oglindă, trupul pe care l-am văzut în fața mea a fost... surprinzător de mișto.

Încă alăptând, sâni mei de obicei mici sunt acum cu o cupă sau poate chiar două mai mari și cu brațele așezate în creștetul capului, abdomenul meu dădea cel puțin iluzia de a fi încordat. Țoldurile ușor mai late decât înainte echilibrau plinătatea pieptului și îmi confereau o ușoară alură de clepsidră, pe care nici într-un milion de ani n-aș fi crezut că silueta mea băiețească era capabilă să o aibă. Nu era nimic băiețesc la zeita sexului care se uita la mine. Avea forme. Era fertilă. Și avea un păr castaniu care-i curgea în valuri pe umeri și o învăluia ca un șal din vizon.

Ken m-a răsucit ușor într-o parte, căutând sfârscul meu drept, cel care fusese străpuns de trei ori de piercing-uri în tot atâția ani, când eram adolescentă.

(Corpul meu respinsese piercingul pe acea parte de două ori și continuasem să spun „La dracu’ cu tine, corpule! O să ai DOUĂ sfârcuri cu piercing, nu UNUL. Tu nu-mi spui mie ce să fac!”. Am continuat să-mi fac piercinguri pentru că atunci când te simțai singura fată de pe planetă fără țâțe, chiar aveai cu disperare nevoie să-ți faci piercinguri în sfârcuri, ca să te simți bine când îți scoteai bluza în fața unui băiat. E un miracol că pot alăpta prin acel sfârc, având în vedere cicatricea lăsată de tinerețea mea automutilată.)

Baia principală a casei noastre este o cavernă întunecoasă cu tavanul înalt, placată cu dale de piatră de sus până jos. Întreaga încăpere e dură și rece și aproape mă aștept să văd stalactite atârând deasupra capului ori de câte ori intru acolo.

Camera făcea ca fiecare centimetru al trupului meu să tânjească după căldura trupului lui Ken. Și mă puteam gândi la cel puțin un lucru al trupului său care tânjea după căldura trupului meu.

Am întins mâna și am înșfăcat vibratorul de pe blat. Răsucindu-mă, l-am luat pe Ken de umerii săi puternici și ne-am răsucit trupurile astfel încât el să se afle cu fundul pe blat. L-am sărutat de la maxilarul său încheștat în josul gâtului și pieptului în timp ce i-am strecurat sugestiv vibratorul în mâna stângă. Aplecându-mă de la mijloc, am luat penisul încordat al lui Ken în mână, lingându-l de la bază spre vârf cu mișcări încete și unduitoare, în timp ce mi-am mutat șoldurile într-o parte, astfel încât fundul meu să se afle la îndemâna sa.

Am auzit zumzetul vibratorului și am gemut cu bărbăția lui Ken în gură în timp ce mâna îi cobora de-a lungul spatelui meu. Luându-i bărbăția, am supt cu putere, răsucindu-mi limba de-a lungul conturului capului său alunecos. L-am auzit pe Ken gemând de satisfacție în timp ce făcea vibratorul să alunece de-a lungul bazei coloanei mele, prin despărțitura fundului meu bombat și între pliurile alunecoase, ajungând să se odihnească hotărât la baza clitorisului meu.

Da!

Mi-am mișcat capul mai repede, alternând între supt și rotirea limbii, în timp ce-l mângâiam și-l cuprindeam cu brațele. Ken răspundea prin stimularea clitorisului meu cu vibratorul din ce în ce mai rapid, vârându-și din când în când inelarul în locul dureros de gol de dedesubt. Exact când începeam să simt cum mi se contractă abdomenul, penisul lui Ken mi-a zvâcnit în gură. M-a îndepărtat

Înainte ca vreunul din noi să termine, apoi m-a lipit de perete.

Ridicându-mi coapsa pe șoldul său, Ken s-a instalat între picioarele mele, îndoindu-și genunchii pentru a compensa diferența de înălțime, și mi-a sărutat fanta vibrantă cu capul penisului său perfect. A intrat doar vreo doi sau trei centimetri înainte de a se retrage, apoi a repetat. Mă tachina, dându-mi doar puțin din ceea ce tânjeam. Incapabilă să amân recompensa, i-am cuprins șoldurile cu mâinile și l-am tras către mine cu o forță plină de satisfacție. Am rămas amândoi nemișcați, savurând acel moment, înainte de a-i îndepărta șoldurile și a-l trage înapoi spre mine, cu și mai multă putere decât înainte. Următoarea dată când l-am îndepărtat de mine, Ken a ripostat, pătrunzându-mă cu o forță care îmi spunea că prelua controlul.

Iar și iar am împins și ne-am retras și cu fiecare contact m-am simțit mai apropiată de el. Însă nu destul de apropiată. Nu încă.

Răsucindu-mă, am stat pe vârfuri cu picioarele depărtate, sprijinindu-mă de perete și cu mâna liberă între coapse, pentru a-l ghida pe Ken înapoi în trupul meu plin de dorință. Ken și-a îndoit picioarele când m-a pătruns pe la spate, apoi a rămas nemișcat, aproape ridicându-mă de jos când a atins penetrarea maximă.

Așa! Da! Te rog!

Clitorisul îmi pulsa și, aproape instinctiv, Ken a împins vibratorul uitat în acea mică fâșie umflată de carne.

Ah!

Reacționând la intensitatea senzației, am țipat și mi-am contractat mușchii în jurul penisului lui, strângându-l cu putere în timp ce mă pătrundea din nou, făcându-l aproape să ejaculeze. M-a prins de șolduri cu ambele mâini și s-a încordat în spatele meu, ejaculând cât de adânc putea în noul meu trup cu forme pline.

În timp ce Ken își retrăgea încet penisul care deja începea să se înmoaie, mi-am adunat toate puterile pentru un futai în fund cu degetele.

Dacă există un lucru pe care pot conta, este acela că Ken este — Cum să o spun? — extrem de lipsit de entuziasm după ce ejaculează. Abia dacă reușește să rămână treaz, darămite să continue să-și satisfacă soția perversă.

Și din cauza răcelii, nu ne puteam nici măcar săruta.

La naiba.

Exact când mă gândeam serios să înșfac vibratorul și să mă încui în dressing cu el, am simțit răsuflarea lui Ken în ceafă, în timp ce vibratorul îmi pătrundea iarăși clitorisul umflat.

Hmm...drăguț.

Mi-am ridicat fundul și mi-am rotit șoldurile în mișcări circulare încete, savurând zumzăitul dintre coapsele mele. Totuși, o să am nevoie de mai mult de atât. Mă simțeam atât de goală.

Înșfăcându-i mâna liberă, am dus degetele lui Ken la gură și am început să le ling și să le sug pe două dintre cele mai groase, sperând că el o să priceapă aluzia și o să mă pătrundă cu ele. De îndată ce i-am dat drumul, Ken și-a coborât mâna pe fundul meu, lovind ușor pielea fină înainte de a-și vârî degetul mijlociu ud în altă intrare. Mi s-a tăiat răsuflarea. Am rămas suspendată într-o stare de extaz preorgasmic între intensitatea stridentă a vibratorului care-mi masa clitorisul, sperma care mi se prelingea languros din trup și pătrunderea degetului gros al lui Ken în fundul meu strâmt.

Oricât de bine se simțea, conștiința nu voia să mă lase să capitulez în fața plăcerii. Fără acoperământ și fără voalul întunericului pentru a mă ascunde, mă simțeam foarte expusă.

Trecând peste jena determinată de nevoia mistuitoare de a avea orgasm, mi-am retras o mână de pe perete și mi-am ciupit cu putere sfârcul stâng. Un șoc electric, care aproape că se potrivea cu cel de la vibratorul de mai jos, mi-a coborât până în clitoris. În timp ce răsuțeam carnea moale între degete, mi-am amintit cât de mari și ferme sunt noile mele țâțe. Mi-am trecut mâna liberă peste ambii sâni umflați, frământându-i cu apreciere, înainte de a prinde între degete sfârcul drept și de a-l răsuci.

Senzația era asemeni unei furtuni electrice de extaz și, fără să-mi dau seama, am început să mă împing în degetul lui Ken, gemând, „Mmm... trage-mi-o în fund“.

Nu mi-am mai dat seama unde mă aflu. Eram doar eu, terminațiile mele nervoase și crescendoul tunetului care avea să se reverse peste mine în orice

clipă. Simțind cât de aproape eram și încurajat de gemetele mele, Ken mi-a împins vibratorul direct în clitoris și mi-a introdus al doilea deget umezit în fundul pregătit.

Bum.

Abdomenul mi s-a contractat într-un torent violent și vibrant. Acolo unde simțurile mele fuseseră încinse, m-am pomenit că plonjez într-o beznă orgasmică, oarecum conștientă că mă zvârcoleam, gemeam și înjuram în timp ce genunchii mi se îndoiu și îmi înfingeam degetele în perete pentru sprijin.

După ce și eu am avut orgasm, Ken și-a spălat relaxat mâinile în chiuvetă, privindu-mă pe furiș, foarte satisfăcut de sine. M-am îndreptat spre el și mi-am așezat obrazul pe bicepsul său, privind beată la reflexia lui în oglindă.

Părul meu castaniu, nesupus și ondulat îmi stătea în toate direcțiile, aveam fața și buzele roșii ca focul și fruntea avea o urmă roșie aprinsă într-o parte, după ce fusese lipită de perete. Am privit în jos la bluza neagră și confortabilă făcută ghemotoc pe podea și n-am reușit să-mi ascund zâmbetul care mi se răspândea pe chip.

Când am ridicat din nou privirea, expresia lui Ken se potrivea cu a mea.

Mda, cu siguranță am o slăbiciune pentru Ken bolnavul.

Postscriptum: Tocmai am căutat pe Google prețul pentru un vas Petri¹⁰ pentru cultivarea rinovirusului — și am căutat și pe Craig's List —, însă fără rezultat. E clar că sunt singura ticăloasă din America interesată în depozitarea răcelii obișnuite în congelator pentru a-mi infecta bărbatul pe tot parcursul anului. Nu mă pot hotărî dacă chestia asta mă face un monstru sau un geniu. Înclin spre... abjeniu?

Vasul Petri este un vas rotund neted cu capac, fabricat din sticlă sau material plastic și folosit pentru cultivarea microorganismelor sau păstrarea mostrelor de animale sau plante. Vasul a fost numit după inventatorul său, bacteriologul german Julius Richard Petri.

18. Trudă (Joc de cuvinte intenționat)

Jurnalul secret al lui BB

DE LA: BB EASTON

CĂTRE: SARA SNOW

DATA: MIERCURI, 1 NOIEMBRIE, 10:27

SUBIECT: CUNNILINGUS

Îți amintești cât eram de entuziasmată că Ken mi-a făcut un cunnilingus după ce a citit însemnarea despre Harley, iar eu eram ceva de genu' „Chestia asta e magică!” și „Muahahaha?”. Mda, ei bine, e posibil să fi fost puțin cam prea entuziasmată.

După însemnarea aia de rahat, cam toate s-au întors la normal aproape imediat. De data asta m-am hotărât să încerc o abordare diferită și să scriu o însemnare de BCS despre Ken. M-am gândit că, poate, combinând gândirea pozitivă cu tehnica de Biblioterapie Conjugală Subliminală, e posibil să obțin niște rezultate de mai lungă durată.

Acum câteva zile, am scris (cu detalii pornografice) despre partida de sex în baie cu adevărat mișto cu Ken bolnav. Rahatul ăla M-A făcut să roșesc, Sara. Ei bine, probabil că Ken l-a citit în timp ce mă pregăteam de culcare noaptea

următoare, pentru că exact când îmi terminam dușul, s-a strecurat lângă mine cu o erecție completă și m-a... zăpăcit... de... tot.

A fost atât de încrezător și de agresiv, Snow. În cam treizeci de secunde m-a aplecat în față cu brațele lipite de peretele dușului, m-a înnebunit bine și apoi m-a pătruns cu penisul și degetul mare în același timp. AH, a fost atât de bine... două minute înainte să ejaculeze.

Mie nici nu mi-a păsat. Eram atât de surprinsă de comportamentul lui încât voiam să aplaud chiar acolo în duș. Prostește, am presupus că întrevăd un crâmpă din lucrurile care urmau să apară. Că de data ASTA efectul va dura mai mult de o oră.

Ei bine, ieri ne-am întors la partida de sex mediocră, cadaverică, eu-deasupra, televizor-dat-pe-mut-în-fundal, așa că să se ducă la dracu'. Evident trebuie să scriu o însemnare în jurnal de 2000+ cuvinte pornografice doar ca să am parte de 2 minute de futai pervers din partea lui Ken. Rahatul ăsta e epuizant. Și nu mai vorbesc de lipsa de complimente, porecle și tatuaje personalizate.

Sper că n-ai scos eticheta de pe rochia aia mulată Stella McCartney, pentru că în ritmul ăsta n-o s-o întâlnești niciodată pe Robin Roberts.

DE LA: SARA SNOW

CĂTRE: BB EASTON

DATA: MIERCURI, 1 NOIEMBRIE, 10:29

SUBIECT: RE: CUNNILINGUS

O călătorie de o mie de mile începe cu un singur pas.

Dr. Sara Snow

Profesor asociat, Departamentul de Psihologie (numele universității șters)

FROM: BB EASTON

TO: SARA SNOW

DATA: MIERCURI, 1 NOIEMBRIE, 10:37

SUBIECT: RE: CUNNILINGUS

CPLM?

SMS de la Sara aproximativ un minut mai târziu:

Sara: Nu-mi vine să cred că ai trimis asta în contul meu de la universitate.

Eu: Ha! Deci despre ASTA era proverbul tău chinezesc!

Sara: Ce ar fi trebuit să spun?

Eu: „Nu te cunosc“

Eu: „Nu mă mai contacta niciodată“.

Sara: O să faci să mă concedieze de aici

Eu: Serios? Ar trebui să vezi rahatul pe care mi l-ai trimis pe e-mail din contul ăla. De ce, brusc, ești atât de.... ooooooooooh. Stai. M-am prins acum.

Eu: Ești drogată.

Sara: Taci din gură.

Eu: Știam eu! Ești drogată. Mereu îmi dau seama. Devii atât de paranoică.

Sara: La naiba.

Eu: De ce ești torpilată la muncă?

Sara: Hipiotul ăla cu care mi-a făcut Sophie lipeala săptămâna trecută m-a invitat la prânz.

Sara: Nu-l puteam lăsa pur și simplu să fumeze de unul singur.

Sara: Nu sunt un animal.

Eu: Păi, chestia asta se leagă perfect.

Sara: Bună treabă cu Ken, apropo.

Eu: Nu prea. Chestia asta înseamnă atât de multă muncă, Snow. Oare chiar merită?

Sara: Audi-ul meu R8 zice că da. Acum mișcă-ți curul și fă-mă să-mi obțin titularizarea.

Eu: Meh

Eu: Trebuie să scriu despre fiascoul ăla din duș? Sunt atât de obosită. Manipularea oamenilor e treabă grea.

Sara: Doar copiază și inserează e-mailul ăla pe care mi l-ai trimis în notițele tale.

Eu: Ești un abjeniu, dr. Snow!

Sara: Geniu abject?

Eu: Vezi??

19. BB suferă

Jurnalul secret al lui BB

9 noiembrie

Dragă Jurnalule,

Astăzi am scris un haiku¹¹. L-am numit „BB suferă“.

Azi, mi-ai spus

Că tu masezi picioarele bebelușului noaptea.

Nu picioarele mele, Ken? De ce??

În după-amiaza asta, în timp ce țineam bebelușul în brațe, am observat că tot făcea chestia aia ciudată în care își răsucea piciorul într-o poziție îngrozitoare, astfel încât să și-l poată vârî în palma mea.

Când i-am spus lui Ken, el a explicat cu nonșalanță:

— Vrea doar să-i masezi piciorul. Eu îi masez picio...

Gura lui Ken se închidea în timp ce un val de regret și teamă îi străbătea chipul frumos. Tocmai o dăduse în bară. O știa și o știam și eu.

Am ridicat din sprâncene și gura mi s-a strâns într-o expresie ucigătoare. Ce faci?

Ezitănd pentru o fracțiune de secundă, Ken s-a decis că mai bine drege busuiocul, altminteri ar fi castrat.

— Eu-eu pur și simplu îi masez uneori picioarele, noaptea, când e rândul meu să o adorm, așa că acum — dregându-și glasul — mereu își vâră piciorul în mâna mea când o țin în brațe.

Bun, îmi dau seama că ideea unui bărbat înalt și frumos cu o slujbă bună și zero infracțiuni la activ care masează picioarele bebelușei sale sună fermecător. Și da, sigur, ideea că Ken este un tată dedicat este sexy și așa mai departe, însă dă-mi voie să-ți spun ceva, Jurnalule. Acest bulangiu¹² nu mi-a atins NICIODATĂ picioarele. De fapt, se mândrește că nu mi-a atins niciodată picioarele, și sunt picioare chiar foarte drăguțe! Nu că ar fi păroase și mari și pline de monturi și cu degete strâmbe. Sunt mici și îngrijite și toate cele zece degete sunt îndreptate în direcția corectă. Unul dintre ele chiar are un mic pistrui drăgălaș.

Indiferent de cât de lustruite și împodobite sunt picioarele mele, dacă îl ating măcar ușor pe Ken când suntem pe canapea, nu face altceva decât să se ridice și să se mute pe cealaltă canapea.

„De ce?” întrebi. Pentru că, după cum spune, „picioarele sunt scârboase”.

Așa e? Așa e, Ken? Evident, tu nu crezi că picioarele bebelușului sunt scârboase și ea are caca pe ele cel puțin o dată pe săptămână când îi schimb scutecul. Și ea mereu și le bagă în gură. Ea nu-i pisică, Ken. Dacă se linge nu înseamnă că e mai curată decât mine. Dimpotrivă. De fapt, dacă cineva în casa asta are picioare scârboase, acela e afurisitul de bebeluș!

Se pare că Ken nu are o „problemă cu picioarele” la urma urmelor. Aș fi dispusă să pariez că nici măcar nu are o problemă cu picioarele mele. (Cum ar putea? Sunt al dracului de adorabile.)

Cred că Ken are, practic, o problemă cu a face ceva, orice vreau eu să facă. În psihologie numim asta tulburare de opoziție. În această căsătorie totuși, eu îl voi numi doar motivul numărul 983 pentru care Ken este un nemernic.

Poezie japoneză alcătuită din trei versuri, primul și ultimul din cinci silabe, al doilea din șapte.

Doar ca să știi, uneori când mă simt prost pentru că îl numesc pe tatăl copiilor mei bulangiu, îmi amintesc că el este un bulangiu — adică, e literalmente futut de mine, aproximativ o dată pe săptămână, în timp ce zace și visează la divizarea acțiunilor Google. Atunci nu mă mai simt atât de prost.

20. Cel mai nasol

Jurnalul secret al lui BB

16 noiembrie

Dragă Jurnalule,

Cum e posibil să ai parte de cea mai nașpa partidă de sex din viața ta cu cineva cu care ți-ai tras-o în ultimii zece ani? Sunt oarecum șocată. Și furioasă, de fapt. Eu chiar am crezut că, după toate primele dăți, aventurile de o noapte, partidele de sex înecate în băutură, partidele de sex înghesuite în mașină, partidele de sex în aer liber care-ți dau mâncărimi, partidele de sex în care mama cuiva a intrat peste tine, partidele de sex s-a-terminat-din-două-penetrări-și-jumătate, partidele de sex îți-dorești-să-ai-o-mașină-a-timpului-și-cu-cinci-mai-puțin-la-bord-pahare-de-martini-cu-suc-de-rodie, partidele de sex mi-am-rupt-meniscul-încercând-să-primesc-un-cunnilingus-într-un-cărucior-de-cumpărături, partidele de sex, ești-în-cele-din-urmă-gata

să-ți-o-tragi-cu-tipul-super-sexy-pe-care-l-dorești-de-luni-bune-și- tocmai-ai-descoperit-că-are-un-penis-minuscul-și-acum-trebuie-

să-o-faci-ca-să-nu-i-rănești-sentimentele-însă-știi-că-această-relație- o-să-se-sfârșească-în-câteva-minute-când-vei-mima-orgasmul- urmat-de-un-accident-vascular-cerebral și partidele de sex stânjenitor

de-violente-de-genul-tocmai-ți-ai-dat-seama-că-tu-și-tipul-cu-care-

ești-sunteți-amândoi-dominatori-și-lucrurile-vor-degenera-pur- și-simplu-într-o-bătăie-cu-pumnii, că avusesem parte de toate experiențele sexuale proaste imaginabile până la douăzeci de ani.

Apoi, noaptea trecută s-a întâmplat.

Doar când mă gândesc îmi vine să-l izbesc pe bărbatul meu peste mutră — sau cel puțin să-l apuc de umeri și să-l scutur la nesfârșit.

Noaptea trecută, am vrut atât de tare să-l strâng de fața aia a lui frumoasă și cizelată și să strig, Dă-o dracu' de treabă! Concentrează-te puțin! Cel puțin, prefă-te că n-ai sindromul Asperger!

Însă n-am făcut-o pentru că ar fi fost o insultă pentru întreaga comunitate autistă, care sunt foarte sigură că ar fi făcut-o mai bine.

În schimb, am oftat dramatic și am șuierat printre dinți, ca să nu țip:

— Dumnezeu, Ken. Vrei să aduci vibratorul?

El s-a conformat, bineînțeles, și m-am folosit de absența lui pentru a trage cu putere aer în piept.

Nu fi rea. Nu fi rea. Dacă îl ataci, vei înrăutăți situația — dacă e posibil așa ceva. De fapt, pe cine păcălim noi? Nu are cum să se înrăutățească.

Așa că la întoarcerea lui e posibil să-i fi aruncat o privire de genul poate-să-se-ducă-totul-de-râpă și e posibil să fi zis ceva de genul:

— Trezește-te, Ken. Cel puțin prefă-te că nu te gândești la cifre. Trebuie să fii mai dur de-atât.

Sună rău, însă chiar așa a fost, Jurnalule. Partida aia de sex a fost o insultă până și pentru preludiu.

Dă-mi voie să-ți explic. Ca de obicei, eu și Ken am început să ne sărutăm în baie, după ce ne-am pregătit de culcare pentru că tocmai ne spălaserăm pe dinți. Un moment excelent pentru sărutări, dar în realitate e chiar opusul, deoarece Ken este deja obosit, mai letargic și mai apatic decât de obicei. În plus, crema mea de față ne pătrunde în gură, dându-mi senzația că mă sărut cu bunică-mea.

Deci, iată-ne, sărutându-ne prin gustul geriatric al cremei de noapte în baia noastră înghețată. Eu îmi ștergeam periodic gura de umărul lui Ken, încercând să-mi îndepărtez de pe buze sursa clisoasă a duhului de naftalină, în timp ce Ken

atingea robotic și la nimereală părți din trupul meu.

Plictisiți și înfrigurați, ne-am îndreptat neîndemânatici către dormitor unde, practic, m-am masturbat de trupul lui inert, în lumina mută a televizorului dat pe Channel Two Action News timp de trei minute, înainte ca el să se descarce în mod neașteptat și fără menajamente.

La naiba.

Cu optimismul care mă caracterizează, am continuat, frecându-mi mai tare clitorisul de pelvisul său suplu și strângându-mi păsărica mai mult, în încercarea disperată de a mă agăța de penisul lui care se micșora cu rapiditate, lingându-i și sugându-i cu pasiune gâtul, buzele, limba, doar pentru a fi întâmpinată cu... nimic. Mă simțeam ca o necrofilă.

Sperând că o schimbare a locului ar inspira puțin mai mult entuziasm, l-am ridicat pe Ken de pe pat și am mers încetișor cu spatele, privindu-l lasciv și apucându-l de bicepsii tari și trăgându-l către mine până m-am lipit cu spatele de perete. Înfășurându-mi un picior în jurul taliei lui, mi-am dat capul pe spate și i-am așezat mâna între coapsele mele, sperând că ar accepta invitația. În schimb, am fost mângâiată de aerul rece al aparatului de aer condiționat, care găsisese destul spațiu de desfășurare în prăpastia dintre noi.

Iată-mă vibrând, înghețând și pozând ca o zeiță greacă pe coperta unui roman Harlequin Romance, în timp ce Ken îmi zgândărea absent clitorisul, uitându-se la reflexia televizorului într-o fotografie înrămată chiar deasupra capului meu. Știind că erau știri despre echipa Braves, am așteptat două minute întregi până ce segmentul sportiv s-a terminat, ca să văd dacă entuziasmul i s-ar îmbunătăți — nu s-a întâmplat — înainte să-l trimit după vibrator.

Ar fi trebuit să mi-l iau singură și să-l las cu Bruant Gumbel. Aparatul plus apatia imuabilă a lui Ken au generat o scenă și mai urâtă. Am renunțat și m-am retras la duș, ca să meditez. Incapacitatea lui Ken de a-mi arăta măcar o fărâmbă de intimitate s-a simțit ca un șut în burtă. Și m-a făcut să vreau să-i dau un șut în boașe.

21. Cineva s-o sune pe Oprah

Jurnalul secret al lui BB

15 noiembrie

Dragă Jurnalule,

Am avut un moment de a-ha. Timp de un deceniu, am avut impresia că Ken îmi tolera pur și simplu afecțiunea pentru că-i plăcea să aibă un venit dublu.

Apoi, noaptea trecută, în timpul uneia dintre performanțele sale deosebit de cadaverice, am spus-o. Fraza care fusese pe vârful limbii mele și în prim-planul minții mele din 2003.

— Simt că tu nu ești pur și simplu implicat în asta.

Cuvinte atât de simple. De ce nu le-am spus mai devreme?

Îmi dau seama că pentru tine par, probabil, un fel de târfă care i-ar trânti verde în față soțului lipsa de pasiune în amor, însă eu, de fapt, încerc să ocolesc problema cât de mult pot. În primul rând, sunt psiholog. Știu că egoul masculin este fragil. Fă un bărbat să se simtă incomod în privința sexului sau presează-l cu performanță și ai putea foarte bine să-i cumperi erecției sale un bilet de autobuz și o cartelă telefonică preplătită, pentru că nu se va mai întoarce acasă o vreme. Însă eu nu i-am zis lui Ken despre asta pentru că eu chiar îl iubesc — cu toată tulburarea lui de opoziționism și așa mai departe. Nu vreau să-i rănesc sentimentele — dacă are.

Ken este minunat în atâtea alte lucruri. Introversiunea sa relaxată îmi complimentează perfect mania. Este extrem de deștept și discret-sarcastic într-o manieră pe care nimeni nu pare s-o priceapă, în afară de mine. Este cea mai

onestă și mai de încredere ființă pe care am întâlnit-o vreodată și se ocupă de toate rahaturile de care nu vreau să mă ocup eu. În plus, e al naibii de mișto de privit. Eu i-am acceptat lipsa de pasiune ca dovadă că nimeni nu e perfect. Însă asta a fost acum zece ani.

Acum sunt lihnită.

Acum urlu la el în gând pentru a-l face să simtă ceva.

Acum vorbesc cu jurnalul meu de parcă ar fi un prieten imaginar.

Acum am fantezii cu foștii iubiți ratați și devorez romane de dragoste cu băieți răi.

Acum foamea mea de pasiune, dragoste, mi-a umbrat dorința de a proteja delicatul ego masculin al lui Ken.

Și acum îmi vine să-mi dau șuturi în fund pentru că n-am spus asta mai devreme.

Vrei să știi ce a răspuns, Jurnalule?

— Încerc să nu ejaculez.

A fost ca și cum a explodat o bombă în cameră.

Bang!

Acele patru cuvinte au răsunat și mi-au ricoșat în cap până când înțelesul lor a început încetișor să iasă la iveală.

Deci... stai. Asta înseamnă că, timp de zece ani, Ken a zăcut sub mine imitând un pacient la tomografie nu pentru că nu e implicat, ci pentru că e prea implicat? Bine... deci, asta înseamnă că el chiar vrea să mă tragă de păr, să-și înfigă unghiile în curul meu, să mă pupe și să mă înșface de șolduri, în timp ce mă penetrează din ce în ce mai repede, din ce în ce mai repede, din ce în ce mai repede, însă se abține pentru că ar ejacula prea repede?

Toate se revarsă — nu am intenționat să fac niciun joc de cuvinte.

M-am gândit la sexul năucitor pe care l-am făcut în duș acum câteva săptămâni

și care a durat cu totul două minute și la recenta vulnerectie pe care a avut-o când era bolnav pe canapea. În timpul celor două confruntări, Ken chiar și-a permis să fie puțin implicat. Să simtă. Să pipăie. Și cu ambele ocazii a ejaculat destul de repede și s-a enervat din cauza asta.

Asta este! Doamne Dumnezeule, Jurnalule! Acest nenorocit s-a comportat ca un delfin prins în plasă de la administrația Clinton încoace pentru că încerca să evite chiar acel scenariu!

Expresia vidă de pe chipul lui, televizorul mut, trupu-i predispus la inerție — totul a fost doar un exercițiu de autocontrol! (Doar că eu am fost cea care făcea toate exercițiile, mulțumesc foarte mult.) E ca și cum crede că singurul mod în care ar rezista mai mult e să-și imagineze că se uită la un meci de baseball în oglinda unui cabinet stomatologic în timp ce e torturat cu apă!

Câh. M-am simțit indezirabilă și supărată timp de un deceniu pentru lipsa lui de entuziasm, când de fapt el doar strângea din dinți și încerca să nu...

Oh, drace, nu.

Acum sunt enervată. Oare nu știe că toți bărbații ejaculează mai repede decât femeile? E un fapt științific! De aceea a fost inventat preludiul! Nu e nimic în neregulă cu Ken — e doar al dracului de leneș.

Știi ce? Se dă adevărul pe față, Jurnalule. A sosit vremea ca un anumit star rock pe nume Hans să-i arate acestui nenorocit cum se face...

22. Hansel și Metal

Jurnalul Super Intim Pe Care Ken Nu Trebuie Să-l Citească Niciodată

Hans.

Prima oară când l-am văzut pe Hans Oppenheimer, el și trupa lui, Phantom Limb¹³, cântau pentru o mulțime formată din treizeci și ceva de persoane la o petrecere dată de prietena mea, Fata Gotică¹⁴.

Fata Gotică se lăsase de curând de școală pentru a-și dedica mai mult timp dependenței sale înfloritoare de droguri, sponsorizată de iubitul ei mult mai mare, însă la fel de gotic, și în a cărui casă tocmai se mutase.

Ca să se dea mare cu noile ei descoperiri, Fata Gotică a dat o petrecere monstru și, pentru a se asigura că poliția era sunată, a aranjat ca trupa de heavy metal a prietenei să cânte în living.

Nu eram o admiratoare de heavy metal — am fost mereu genul de fată iubitoare a rockului alternativ, chiar și atunci când pretindeam că eram punkeriță —, însă trupa interpreta suficiente piese Nine Inch Nails ca să mă împiedice să plec. Mă reținea și basistul, o bucătică înaltă și brunetă.

După ce trupa a terminat concertul, am dispărut în bucătărie ca să-mi mai iau o bere. După ce mi-am reîmprospătat paharul de la butoiășul cu bere, m-am întors și m-am izbit cu fața de un zid neclintit de mușchi sexy și transpirație. Retrăgându-mă, am privit cu oroare cum jumătate din berea mea a aterizat cu un plescăit dramatic pe podea, ratând unul dintre masivii adidași negri ai baricadei umane. Din fericire, uriașul a întins mâna pentru a mă echilibra, înainte de a mă izbi cu fundul de butoiășul de bere din spatele meu.

În timp ce ochii mei parcurgeau lunga călătorie de la pantofii mari cât niște șalupe până la chipul său, am făcut o rapidă evaluare mentală. Pantaloni largi cu

dungi, portofel cu lanț, maiou negru puțin ud, lipit pe un set foarte umflat de mușchi abdominali, evident înalt ca dracu', ținând cont că nu-i ajunsese nici măcar până la față — O, Doamne Dumnezeule! Afurisitul de basist!

Sperând că era un uriaș prietenos, am schițat un zâmbet de genul te-rog-nu-mi-face-rău în timp ce continuam explorarea. Tipul ăsta ar fi putut prinde fără probleme un rol de neamț rău în Greu de ucis. Trăsăturile sale erau aspre — păr negru ca smoala zburliat într-o clădire de țepi uzi de transpirație, frunte încruntată străpunsă într-o parte cu un piercing de argint în formă de ganteră, nas proeminent. Însă ochii săi jucăuși albaștri-cenușii și buzele cărnoase, adorabilul zâmbet cu gropițe, se căzneau să-i trădeze înfățișarea altminteri înfricoșătoare.

Cu toate că era impozant de înalt, de suplu, de brunet și de dur, aura pe care o răspândea asupra mea nu era altceva decât lumina soarelui.

— Bună, pisi. Te duci undeva?

Am reușit să îngaim o scuză, însă când am încercat să mă strecur pe lângă el pentru a mă îndepărta, uriașul pur și simplu a chicotit și m-a luat sub braț. Ținându-mă strâns într-o parte, și-a așezat degetele lungi, puternice și bățătorite în jurul umărului meu și m-a condus înapoi în living. Era o mișcare bizară, însă nu știu de ce, nu am putut împiedica înaintarea picioarelor mele acoperite cu metal. Era ca și cum fusesem absorbită de aura sa rece și încrezătoare, suspendată într-un tărâm magic unde bărbați ciudați nu violează adolescente bete la petreceri. În plus, cu diferența noastră de înălțime, capul meu încăpea perfect sub brațul lui mare și tatuat.

Mmm...

Rockerul cu părul ca pana corbului m-a condus către canapeaua de piele neagră a Tipului Gotic, însă în loc să mă lase să mă așez, m-a răsucit astfel încât amândoi am aterizat unul lângă altul, fără ca brațul său să-mi dea drumul. În timpul aterizării, a reușit să mă manipuleze astfel încât picioarele mele să ajungă în poala lui, iar mâna sa liberă să se odihnească pe coapsa mea.

Sfinte Sisoe. Nenorocitul ăsta e bun.

— *Deci, cum te cheamă, Clopoțico¹⁵?*

În timp ce diavolul cu gropițe în obraji râdea, mi-am dat seama că îmi mângâie

coapsa. Am simțit cum obrajii mi se încălzesc și eram sigură că roșeața putea fi văzută din spațiu. Stăteam în poala celui mai sexy bărbat pe care-l întâlnisem vreodată și creierul meu alegea exact acel moment pentru a uita cum funcționau cuvintele. Tot ce putea procesa erau căldura și ritmul — căldura feței mele și tempoul degetelor lui, care făceau să-mi vibreze coapsa și păreau să fie în acord perfect cu pulsația dintre picioare.

Când creierul meu a înregistrat că privirea expectativă de pe chipul său însemna că trebuia să răspund la o întrebare, am căutat cu frenezie în memoria recentă ce mă întrebuse.

Ceva, ceva, Clopoțica. Ceva...

Ghicind doar, am lăsat să-mi scape:

— BB?

De ce a sunat chestia asta ca o întrebare? O, Doamne. O să creadă că sunt o terminată.

Am încercat din nou, străduindu-mă să-i întâlnesc privirea de un albastru metalic.

— Sunt BB. Bună.

Iisuse, asta a fost bună.

— Așa deci, Buburuză, de ce erai acolo și îți luai bere singură? Nu știi că e împotriva legii ca fetele drăguțe să-și ia singure de băut? Ești norocoasă că am dat peste tine.

Putea spune asta din nou.

Era o replică ieftină de agățat, însă tatuatul o spuse cu o asemenea cochetărie, încât am simțit cum mă mai relaxez puțin și roșesc și mai tare.

Mi-am coborât privirea și am continuat conversația printre genele plecate, încercând în zadar să-mi ascund obrajii de un roșu-aprins.

— Păi, cine altcineva era să-mi adu...

— Eu, m-a întrerupt el cu un zâmbet arogant.

Domnul Înalt, Brunet și Tatuat îmi ridica bărbia, încurajându-mă să mă uit la el.

— Am sentimentul că eu îți voi aduce toate băuturile de acum încolo, Buburuză.

Guiț!

Pentru oricine altcineva din încăperea sunt sigură că chestia asta arăta probabil ca și cum eram curtată de un vampir sexy, pe cale să se înfrupte din jugulara mea. Acest străin înfumurat nu avea absolut nicio limită și alarma mea interioară antiviol ar fi trebuit să urle, însă dintr-un motiv inexplicabil, m-am simțit absolut în siguranță. Nu era nicio disperare, nicio necesitate obscenă, niciun feromon prădător — doar un nor cald și difuz de flirt și familiaritate.

Cu toate că eu, efectiv, tocmai îl cunoscusem pe acest bărbat, mă făcea să mă simt mai sigură, mai frumoasă și mai interesantă decât oricare alt bărbat pe care-l întâlnisem vreodată. Și nu-i știam nici măcar numele. Nu că ar fi contat. Era un iepuraș pufos de un metru nouăzeci deghizat într-un star rock cu piercinguri și tatuaje.

Eram acasă.

Stând în boxe și așteptând ca trupa Phantom Limb să ocupe scena, întotdeauna făcea să mi se strângă stomacul. Nu din cauza berilor PBR¹⁶ pe care le dădusem pe gât în parcare. Nu pentru că eram prea nerăbdătoare să-l văd pe Hans. Ci din cauza stupidei mele teritorialități.

Toate posesoarele de vagin din public erau pe cale să descopere cât de incredibil de sexy, de talentat, de mișto și de înalt era iubitul meu și era posibil sau nu să fiu nevoită să o dau pe vreuna dintre târfele alea jos de pe el înainte de sfârșitul serii. Hans era pur și simplu prea al naibii de bun. Dacă vreo ametiță ar începe să se frece de el în culise, el pur și simplu ar lăsa-o și e posibil chiar să o mângâie înțelegător pe cap în timp ce ea ar avea orgasm. Ferească Sfântu' ca el să-i rănească sentimentele sau s-o facă să se simtă jenată, respingând-o.

Pe bune, Jurnalule.

Deci ghicește cine avea parte de tratament special după fiecare spectacol?

Îți voi da un indiciu. E genul de tipă geloasă și numele ei de familie rimează cu baston. (Ca în „O să primești un baston în cap în cam treizeci de secunde dacă nu te dai jos de pe iubitul meu“.)

Într-o astfel de seară, Phantom Limb era capul de afiș într-o locație oficială și primise în culise un tratament de cinci stele. Aveau foaier personal plin cu toate tipurile de mezeluri imaginabile și multă șampanie. Nu era rău pentru un grup de tipi de douăzeci de ani care se lăsaseră de liceu.

Cap de afiș însemna de asemenea și admiratoare înfocate de calitate mai bună — adică, aveau suficient respect de sine pentru a-și ascunde urmele de înțepături și cicatricile de pe partea interioară a coapselor, ca niște doamne. Lucrau la planurile de pensionare, la naiba, și n-aveau de gând să lase o minionă ca mine (sau un prezervativ) să se interpună între ele și cecurile de pensie alimentară a unor staruri rock cu o carieră de optsprezece ani.

Așa că, iată-mă, umăr la umăr cu competiția — sau ar trebui să spun piept plat versus sâni săltăreți? — chiar acolo, în primul rând. Eram un băiat printre femei. Și Doamne, ce amenințată mă simțeam. Nu ajuta că Hans arăta mai sexy în acea noapte.

Care e treaba cu un bărbat dat cu tuș negru la ochi? Cu păr negru și țepos? Care are pe tot brațul drept tatuaje horror și zdrăngăne violent corzile chitarei bas în fața a mii de oameni?

Sincer, lăsând tușul de ochi deoparte, ceea ce îl făcea pe Hans și mai sexy pe scenă era lipsa lui totală de ego. Când era acolo sus, era ca și cum publicul nu exista. Pur și simplu cânta, agitându-se în partea lui de scenă, bățându-și capul și balansându-și basul, schițând din când în când un rânjet complice către unul dintre colegii de trupă sau o încuviințare pentru a semnala una sau alta, însă niciodată nu era conștient nici măcar de o singură admiratoare înfocată din public, ceea ce — din nefericire pentru mine — le făcea să-l dorească și mai mult.

După ce-au terminat cel de-al doilea bis cu coverul meu preferat, o versiune fenomenală Terrible Lie¹⁷ a celor de la Nine Inch Nails, au părăsit scena în mijlocul vacarmului de țipete și declarații de dragoste din primul rând, care nu mă mai includea și pe mine. Deja îmi croiam drumul afară din boxe, către culise și Hans.

După ce am reușit să mă extrag din marea unduitoare de pumni și trupuri înfierbântate care scandau: „Nu plecăm! Nu plecăm!“, am fugit către cei de la pază cu permisul pentru culise la vedere, de parcă eram un agent FBI care-și flutura insigna.

Nu că asta conta. Eram deja în întârziere.

După ce am gonit de-a lungul coridoarelor întunecate din culise și m-am pierdut în mod repetat, l-am zărit pe solistul Phantom Limb prin ușa întredeschisă a foaierei.

Trip (care era prescurtarea de la numele lui de scenă, XXX) era un dobitoc pământău. Își purta părul vopsit negru într-o freză castron tăiată deasupra urechilor și era extrem de pervers, genul crede-că-e-cât-se-poate-de-potrivit-să-te-uiți-la-filme-porno-japoneze-grețoase-cu-bukkake-în-companie-mixtă-și-apoi-le-pui-pe-pauză-la-„partea-ce-mai-mișto“-astfel-încât-să-se-poată-așeza-în-fața-televizorului-și-să-facă-propria-sa-pantomimă-Kabuki-de-ejaculare-în-fața-tuturor-în-timp-ce-strigă-uuuuuu.

De îndată ce m-am apropiat, am putut vedea că Trip stătea aplecat deasupra unei tăvi de gustări reci și mânca o felie rulată de șuncă de curcan, în timp ce o târfuliță sudistă albă de primă clasă îi masa coaiele cu ambele mâini, prin pantalonii lui de piele.

Futu-i!

Imediat, am știut că dacă acolo era deja o femeie destul de disperată să venereze bărbăția lui Trip, urma un singur lucru.

Cu pumnul strâns și cu inima bătându-mi cu putere în beregată, am împins încet ușa foaierei. Pe canapea stătea iubitul meu rocker înalt, brunet și periculos de sexy și flirta cu o bunăciune succulentă. Era îmbrăcată cu o bustieră atât de decoltată, încât el i-ar fi putut folosi decolteul pe post de suport pentru bere. Hans părea cât se poate de relaxat cu brațul așezat peste spătarul canapelei, cu o atitudine deschisă și ospitalieră, cu colțul gurii ridicat într-o parte sub forma tipicului său zâmbet încrezător.

Am privit în modul atac pe pauză în timp ce Valtrex¹⁸ i-a dat lui Hans un marker, apoi și-a lipit arătătorul de partea de sus a bustierei, gata să-și expună țâța stângă pentru autograf. Exact când mă lansam spre ea, Hans m-a zărit cu colțul

ochiului.

— Bună, Buburuză!

Zâmbetul care îi lumina chipul m-a dezarmat și aproape am uitat cât de furioasă eram când el a făcut un salt cu atâta repeziciune și entuziasm, încât Valtrex a trebuit să se apuce cu ambele mâini de tapițerie (care avea probabil cruste de spermă pe ea) pentru a nu da cu mutra de podea.

Hans m-a cuprins într-o îmbrățișare sufocantă de urs, cu siguranță nerez reciprocă. Simțindu-mi opoziția, m-a pus încetișor jos. Fără să-mi dea drumul, m-a ținut în fața lui la o lungime de braț, privindu-mă încruntat.

— Ce s-a întâmplat, Bubu?

Dispoziția sa jovială a devenit acră într-o clipită de ochi dat cu tuș negru.

— Pe bune, ce e? Ți s-a întâmplat ceva acolo afară?

Pe bune? Pe bune, Hans? Habar n-ai de ce sunt supărată?

Am pufnit și m-am smuls din mâinile lui, ieșind afară din foaier, înapoi prin labirint. Coridoarele erau luminate din loc în loc cu becuri roșii și o beznă tenebroasă și de rău augur umplea porțiunile dintre ele. Părea lumea de dincolo.

Se potrivește, am gândit, văzând că eram deja în iad.

Găsisem bărbatul perfect și eram blestemată pentru eternitate să privesc neputincioasă cum alte femei încearcă să-l aibă.

Urmând indicatoarele spre ieșire, am văzut o ușă și m-am năpustit afară. Doar că în loc să fiu revigorată de aerul rece al nopții, așa cum sperasem, m-am repezit cu capul înainte într-un amestec încins, vâscos și lipicios, care putea să treacă drept oxigen doar la nivel molecular.

Nu știu de ce mă așteptasem să fie diferit. Locuiesc în Georgia. Aerul are exact aceeași temperatură și consistență ca un sos fiert la foc mic — un sos de aer încins, clar și clocotit — timp de cel puțin cinci luni pe an.

Prima gură de ectoplasmă incandescentă a făcut să mi se înece de tot corăbiile.

M-am aplecat și mi-am așezat mâinile pe genunchi, încercând să-mi trag sufletul și să mă pregătesc mental pentru călătoria de jumătate de kilometru până în locul unde îmi parcasem mașina. S-ar putea să nu fi vomitat, însă probabil arătam de parcă o făcusem și la fel și geanta mea, pentru că atunci când m-am aplecat, aceasta efectiv și-a vărsat întregul conținut pe patul fin măcinat de sticle goale și chiștoace de la picioarele mele.

Drăguț.

Înainte de a-mi putea salva varietatea de rujuri, cărți de identitate false și țigări, cinci degete lungi și musculoase s-au întins și au înșfăcat totul dintr-o singură mișcare. Fără a mă ridica, mi-am înălțat privirea suficient pentru a surprinde silueta cu păr țepos a lui Hans așezată pe vine lângă mine. Cu toate că ne aflam, practic, amândoi la nivelul ochilor, eu nu-i puteam vedea deloc fața, din cauza luminii care îi bătea din spate și care nu făcea altceva decât să păstreze intactă deconectarea pe care o simțeam față de el.

Hans m-a întrebat dacă eram bine pe un ton care m-a făcut să-mi dau seama că era posibil ca el să fi crezut că-mi era rău.

Of, Doamne, Dumnezeule, după cum am fugit și după cum m-am ghemuit în parcare — of! El tot nu se prinsese!

Mi-am luat mărunțișurile dintre degetele lui talentate, m-am ridicat cât am putut de dreaptă și i-am spus:

— Du-te dracului, Hansel.

Nimeni în afară de a lui mutter de origine germano-americană nu-i spunea așa și până și ea o făcea doar când el dădea de dracu’.

— Nu mi-e rău, boule. Sunt oftică! Chiar aveai de gând să-i dai un autograf pe țâță? Aveai de gând s-o lași să te și călărească puțin, până ajungeam eu? Nu mai pot face asta! Presupun că sunt prea al dracului de geloasă pentru a fi iubita ta. Îmi pare rău.

Cu acest discurs de despărțire aveam de gând să mă răsucesc pe călcâie, să-mi arunc părul meu imaginar lung peste umăr și să mă îndrept spre devotatul meu Mustang. Aveam de gând să-l consider pe Hans o experiență mișto — doar un suflet frumos și iubitor în interiorul unei siluete impunătoare, brunete și sexy —

cu tatuaje lingabile și piercinguri zgândăribile, al cărui zâmbet perfect radia pe chipul său malefic asemeni unei semilune pe cerul nopții. Aveam de gând să-mi rețin lacrimile până în mașină. Apoi, aveam să dau drumul la aerul condiționat și să bocesc până la inconștiență.

Am reușit să fac doar jumătate de pas până să fiu complet imobilizată de o pereche de mâini masive care mi s-au fixat pe mijloc. Hans m-a întors cu fața la el. Doar că acum îngenunchease în fața mea, în loc să se lase pe vine lângă mine. Cu mâinile pe șoldurile mele și capul dat pe spate pentru a mă privi, îmi amintea de cum îmi întindeam eu gâtul ca să mă uit la el în toate aceste luni. Poate că Hans mă imobiliza din punct de vedere fizic, însă cu diferența noastră inversată de înălțime, îmi dădea de înțeles că eu eram cea care deține puterea.

Sprâncenele sale de obicei fine și puternice erau acum foarte încruntate și unite, formând un V adânc de suferință deasupra rădăcinii nasului. Gura sa, atât de des ridicată într-un colț sub forma unui zâmbet poznaș, era acum foarte strânsă. Iar ochii, care de obicei scânteiau ca niște diamante albastre într-o mină, acum străluceau de lacrimi nevărsate.

Nu numai că acest bărbat frumos — și pe dinăuntru, și pe dinafară — se umilea la picioarele mele, dar era încă dat la ochi cu tuș negru și păstrase hainele ude de transpirație, lucru care-mi amintea că tocmai îl privisem pe acest Adonis cântând în fața a mii de fane isterice. Doar că, în loc să accepte o felație în culise ca o zeitate rock ce era, Hans era în genunchi într-o parcare plină cu becuri sparte și dinți rupți. Mă simțeam ca dracu’.

— Îmi pare rău, Buburuză. Doamne, îmi pare atât de al dracului de rău! Sunt un mare idiot. Fata aia avea un permis de presă și a zis că era de la Y105 și voia să-mi ia un interviu scurt. Aveam de gând să răspund la câteva întrebări până veneai tu în culise, însă de îndată ce am început să vorbim, a fost destul de evident că nu era de la niciun radio. Era o proastă care făcuse rost de un permis de presă și voia un autograf.

— Oho, cred că voia mai mult.

Nu mă puteam abține.

Cu toate că Hans se învinovăța singur, de fiecare dată era aceeași poveste.

Fata asta are nevoie doar de cineva care s-o ducă acasă, pentru că iubitul ei a

plecat și i-a luat mașina.

Fata asta e dată afară din apartament și nu are pe nimeni care s-o ajute să se mute.

Fata asta are nevoie de câțiva dolari în plus pentru a renunța la striptease ca să facă școala de cosmonauți.

Fie avea niște probleme serioase legate de stima de sine care-l făceau să creadă că femeile îi voiau ajutorul și nu sula, fie altitudinea făcea ca mintea să-i fie încețoșată.

— Nu am știut. Jur, Bubu. Eu am crezut că o să ne ia interviu.

— Hans, exact despre asta vorbesc. Ești atât de al dracului de naiv, încât nu-ți dai seama că fetele se dau la tine, decât în momentul în care ți se așază, efectiv, pe față! Eu nu voi fi mereu prin preajmă pentru a îndepărta concurența și, evident, tu nu ești în stare să faci asta.

Efectiv, am scuipat cuvintele către el pe un ton clocotitor și nedrept de acuzator. Știam că el nu putea să împiedice ce se întâmplase. Era doar prea optimist și dulce pentru a vedea răul din ceilalți și tocmai acesta era motivul pentru care mă îndrăgostisem de el.

Potrivit profesorului meu de relații interpersonale, există un nume pentru ceea ce eu și Hans aveam — atracție fatală. Este un fenomen în care tocmai calitățile care te atrag la cineva cauzează și moartea relației respective. Adoram că Hans era amabil, tandru și romantic, mai ales având în vedere că părinții mei îmi făcuseră o poliță de asigurare pe viață când mă despărțisem de Knight.

— Pentru orice eventualitate, ziseseră ei.

Nu, Hans era tipul de artist cu adevărat onest până la bunătate și sensibil până în măduva oaselor. Ori de câte ori mă învăluia cu brațele alea musculoase și tatuate, mă simțeam de parcă îmbrăcasem o haină de blană făcută din cățeluși vii care puteau cânta a cappella melodia Lovesong a celor de la The Cure. Singura problemă era că Hans făcea pe toată lumea să se simtă așa. Iar această Cruella de Vil n-avea de gând să-și împartă cu altcineva haina ei din cățeluși.

— Dă-mi drumul, Hans. Te așteaptă fanele.

Pe cât de furioasă eram, expresia de consternare și disperare de pe chipul său m-a făcut să vreau să închiriez o mașină a timpului, ca să retractez tot ceea ce tocmai spuseseam. Acest bărbat era un unicorn. Un mit. Un basm. Reușisem, cumva, să dau lovitura cu un băiat rău, tatuat de sus până jos, cu o inimă de aur și un penis de plumb și ce făceam? Îl făceam să se simtă vinovat, în timp ce îngenunchea pe un pat de șuruburi ruginite și fragmente de azbest la picioarele mele?

El ar trebui să fie cel care mă părăsește. Am deschis gura pentru a retracta, însă singurul sunet care a ieșit a fost o exclamație surprinsă, în timp ce Hans își înfășura brațele în jurul taliei mele și-și îngropa fața în abdomenul meu.

A întors capul într-o parte, suficient pentru a putea vorbi, însă și-a menținut strânsoarea letală:

— Nu poți pleca, Buburuză. Te rog. Vrei să știi de ce nu-mi dau seama când femeile se dau la mine? E din cauză că singurul lucru la care mă gândesc ești tu. Nu văd fete sau admiratoare înfocate ori fane — eu văd doar persoane care nu sunt tu și pe tine. Asta e. În ceea ce mă privește, oricine altcineva nu-i altceva decât o bucată de carne mergătoare și vorbitoare pe care trebuie s-o ocolesc pentru a ajunge la tine.

A ridicat spre mine ochii scânteietori, dați cu tuș negru — V-ul de durere dintre ei adâncindu-se și mai tare.

— Ești ca acea micuță și drăguță Clopoțică cu părul tău de zână și ochii mari și verzi, însă ești deșteaptă, focoasă și impertinentă și tot ce vreau să fac e să te bag în buzunar și să nu te mai împart niciodată cu nimeni.

Strânsoarea slăbise puțin, însă vocea îi devenise semnificativ mai puternică:

— N-ai observat că nu mă mai uit la tine când sunt pe scenă? E pentru că nu pot, Bubu. Să fiu al dracului dacă mă mai pot uita oriunde în public, pentru că ori de câte ori o fac, mereu e cine știe ce pămpălău care încearcă să-ți cumpere ceva de băut de la bar sau să ți-o tragă sau să se frece de curul tău, când stai în primul rând. La fiecare cinci secunde, văd vreun rahat cu ochi care mă face să sar în mulțime și să-i îndes dinții pe gât. Chestia asta mă destabilizează atât de rău, încât nici măcar nu pot privi. Strâng doar din dinți și încerc să mă concentrez la muzică și mă rog să vii la mine în culise, încă întreagă, când totul se termină. Tot ce vreau e să te protejez și acolo sus sunt al dracului de neajutorat.

Lacrimi, rimel și ușurare curgeau pe obrajii mei în timp ce înțelegeam efectul vorbelor lui Hans. I-am cuprins fața cu ambele mâini și l-am ridicat să-l sărut cu gura mea sărată. Mi-am dat seama în acel moment că adevărata problemă nu fusese niciodată Hans. În mod evident, el era și mai minunat decât mă temusem. Adevărata problemă era că nu mă simțisem niciodată cu adevărat demnă de el.

Vedeam femeile din preajma acestor trupe și nu mă prea încadram cu pieptul meu plat, buzele subțiri și pielea pistruiată. Și nici garderoba nu ajuta. Arătam precum cineva care ieșise din filmul Stăpânii apei¹⁹. Încercasem chiar să mai atenuez stilul punk în acea seară purtând o rochie neagră scurtă, însă tot avea brodată pe ea mici cranii albe și era asortată cu tipicele mele ghetе Grinders înalte, cu bot metalic. Era ca și cum cineva i-ar fi înmănat lui Pippi Șosețica o pereche mare de ghetе, niște foarfece și o sticlă de decolorant pentru păr.

Ce putea să vrea de la mine acest simbol de rebeliune și sex?

Hans m-a sărutat și am hotărât că neîncrederea și gelozia trebuia să înceteze. În mod evident Hansel mă iubea, dacă era dispus să îngenuncheze în sticlă spartă pentru a mă împiedica să-l părăsesc.

Până în acel moment, nici măcar nu știusese că exista acel gen de dragoste. Skeletor m-ar fi fugărit, m-ar fi placat în parcare, apoi m-ar fi aruncat pe un umăr și m-ar fi târât înapoi înăuntru. Ding-Dong nici măcar n-ar fi observat că mă despărțisem de el până când n-ar fi depus în siguranță cel puțin patru litri și jumătate de spermă în admiratoarea înfocată cu permis media. Însă Hans — artistul meu drag, dulce, frumos și sensibil — era o adevărată comoară.

Hans s-a desprins din sărutul nostru și și-a apăsât fruntea de a mea, ținându-mi fața între mâinile sale colosale și bătătorite.

— Nu pot, am șoptit.

Chipul lui Hans s-a posomorât înainte să termin propoziția. I-am ridicat bărbia și l-am forțat să se uite la mine.

— Nu, Hans! Am vrut să spun că nu pot rămâne în seara asta, pentru că am școală mâine-dimineață, însă nu plec nicăieri, bine? Promit. Nu știu de ce vrei să mă păstrezi lângă tine, însă sunt a ta cât vrei.

Expresia lui Hans s-a transformat din distrusă în plină de viață într-o clipită. Era

adorabil.

— Păi atunci, dă-mi voie să te conduc până la mașină, milady.

Mersul alături de el a fost magic. Parcasem câteva străzi mai departe de club, într-un minunat cartier antebelic de curând modernizat, unde știam nu doar că voi găsi un loc de parcare, dar puteam, de asemenea, să ajung la el fără a risca să fiu amețită cu cloroform. Cu toate că erau vreo opt sute de metri până la mașină și mersul prin caniculă se simțea mai degrabă chinuitor, eu și Hans am fi putut la fel de bine să plutim într-un balon de iubire.

Cu toate că fusese dragoste la prima vedere — scena de la petrecerea Fetei Gotice dăduse tonul întregii noastre povești de dragoste cu năbădăi — avusesem mereu, în secret, un picior afară.

Indiferent de cât de perfecte erau lucrurile, o parte sâcâitoare din psihicul meu îmi șoptea în mod constant E prea bun ca să fie adevărat. Rokerii nu sunt fideli. O să-ți frângă inima. Nu te atașa prea tare.

Însă după ce-l văzusem pe Hans în genunchi în fața mea în ținută completă de scenă, șoapta aceea a fost redusă pentru totdeauna la tăcere și înlocuită de o nevoie vibrantă și asurzitoare. Pentru prima oară în cele opt luni de când îl cunoscusem pe Hans, eram cu totul implicată.

Ținându-ne de mâini și gângurind, eu și Hans am cotit pentru ultima oară în drumul nostru către mașina mea. Exact când stopurile credinciosului meu Mustang negru îmi apăreau în raza vizuală, Hans m-a deturnat spre curtea perfect aranjată a cuiva. La naiba.

Hans, la fel ca toți basiștii, avea capacitatea de concentrare a unui peștișor auriu, nu era prima oară când fusese distras de câteva lumini intermitente. Am protestat și am încercat să-l trag înapoi în stradă, când am ridicat privirea și am surprins un crâmpei din paradisul eteric înspre care mă trăgea. Curtea era învăluită, acoperită și tapetată cu mii și mii de beculețe albe de Crăciun — în mijlocul lunii iulie.

Evident, aici trebuie să fi fost vreo nuntă, vreo petrecere grandioasă, însă nu mai era niciun semn de viață. Piscina în stil de grotă italiană din centrul curții era la fel de liniștită ca un ochi de geam, reflectând luminile intermitente strâns încolăcite în jurul fiecărei crengi de copac și stâlp al terasei. Și că veni vorba de

terasă, întregul etaj principal al conacului sudist era dotat cu o terasă de lemn cu o bucătărie în aer liber, un șemineu de piatră și un jacuzzi de dimensiunea dormitorului meu, toate iluminate de lampioane suspendate.

Sub etajul principal se afla un foișor sub terasă, mobilat cu un șir perfect de șase șezlonguri scumpe din lemn de tec cu perne roșii și trei ventilatoare de tavan, care încă se învâртеau cu viteză. Plăcile rustice de piatră care înconjurau piscina dădeau direct în zona foișorului și se terminau în dreptul unor uși duble care permiteau, probabil, accesul într-o baie grandioasă, aflată undeva la subsol, care era complet utilat cu o piscină de rezervă.

Nici măcar nu puteam procesa toată acea frumusețe. Felul în care atenția mea zbura de la un obiect strălucitor la următorul trebuie să fi fost ceea ce simțea creierul lui Hans tot timpul. În timp ce capul mi se rotea și ochii îmi țâșneau în jurul bijuteriei de curte strălucitoare, n-am reușit să observ că Hans mă trăgea din ce în ce mai înăuntrul acestei proprietăți.

Abia când trupul meu ateriză în poala lui Hans (mișcarea sa tipică), mi-am dat seama că mă condusesese către foișor și stăteam acum pe unul dintre șezlongurile comode de sub terasă.

O, nu. Ce dracu' face?

Oamenii aceștia în mod evident aveau mulți bani și probabil un sistem ultramodern de securitate în stilul celor din Jocurile foamei, cu lasere invizibile și vapori paralizanți.

Știam că Hans era impulsiv și trebuia să fiu vocea rațiunii, însă era prea târziu. Între brațele puternice ale lui Hans în jurul taliei mele, confortul foișorului acoperit și măreția a sute de mii de beculuțe ce dansau în copacii și apa dinaintea mea, deja paralizasem.

Am rămas pur și simplu în tăcere, bucurându-ne de priveliște. Crengile copacilor scânteiau în armonie cu sunetele greierilor, cicadelor și ale instalațiilor de aer condiționat din depărtare, țesând o tapiserie de zgomote de fond și lumini albe care accentua liniștea întunecată a ascunzătorii noastre din foișor. În timp ce priveam spectacolul, eu și Hans aveam o întreagă conversație telepatică plină de promisiuni, inele strălucitoare, Da-uri și nume de bebeluși.

Dincolo de peisaj și izolarea intimă, mă bucuram de senzația brațelor tatuate ale

lui Hans în jurul trupului meu și de dorința lui tare și pregătită, lipită de șoldurile mele. El avea mereu un penis sensibil — din punct de vedere emoțional.

Hans începuse să traseze săruturi ușoare dinspre umăr în sus către gât, apoi chiar în spatele urechii.

Mmm...

A repetat asaltul delicat în cealaltă parte. Doar că, de data asta, când gura lui mi-a atins gâtul, a mușcat unul dintre capetele fundei care-mi ținea rochia fără mâneci. În doar câteva secunde, materialul negru care-mi acoperea pieptul era înlocuit de îmbrățișarea aerului cald și umed.

Primul meu instinct a fost să-mi trag înapoi rochia și să-mi iau tălpășița înainte ca proprietarii să dea drumul câinilor, însă când Hans mi-a luat ambele sfârcuri cu piercinguri între degetele sale talentate și a tras încet, m-am pierdut de tot. Mi-am lăsat capul pe umărul lui și mi-am arcuit spatele.

Exact când eram pe cale să strig din cauza plăcerii desăvârșite, Hans s-a ridicat brusc și a îngenuncheat în fața mea. Era o reminiscență a posturilor noastre din urmă cu doar câteva minute, din parcare. Doar că acum totul se schimbase. Zâmbetul lui Hans se întorsese, iar eu eram gata să-mi rezerv un zbor către Las Vegas, în loc să-l rezerv în mașina mea, pentru a plânge.

Oh, și țâțele-mi erau pe afară.

După ce m-a privit câteva clipe cu ochii săi blânzi și iubitori, cu gura incapabilă de a-și ascunde zâmbetul poznaș, Hans s-a aplecat și mi-a prins inelul din sfârcul drept între buze. Și-a răsucit limba în jurul bucății de carne sensibilă și roz până am simțit cum mi se umezesc chiloții și încheieturile mâinilor mi s-au albit de la cât strângeam brațul șezlongului.

Citindu-mi limbajul trupului, Hans îmi înșfăcă tivul rochiei cu ambele mâini și mi-o trase peste cap.

Oh, Doamne Dumnezeule.

Eram goală, cu excepția chiloților tanga roșii din bumbac și a ghetelor, pe veranda unei persoane necunoscute.

Și îmi plăcea al dracului de tare.

Apoi Hans și-a îndreptat atenția către celălalt sân, dezmiardându-l și sugându-l, în timp ce eu îi smulgeam cu disperare maioul. Ignorându-mă, el și-a croit drum în jos, plantând săruturi chinuitor de domoale pe un traseu care putea conduce doar către un singur loc. Între timp, el trăgea simultan de inelele de argint din sfârcurile mele și mă împingea pe spate pe șezlong. Exact când capul meu atinge perna șezlongului, gura lui era deasupra chiloților mei deja umezi. Senzația limbii, nasului și buzelor sale sondându-mi trupul prin acea bucată subțire de material era o glorioasă agonie electrizantă. Voiam să nu se mai termine niciodată, totuși, cumva, culminând într-un orgasm răsunător și lung, toate în același timp.

Nu! Nu pot avea orgasm așa. Nu în lenjerie intimă! Hans, te rog!

Soldurile mele au început să se miște involuntar, implorându-l să mă pătrundă pentru a pune capăt torturii.

Te rog!

Și atunci am simțit cum un deget gros apucă materialul ud dintre picioarele mele și îl trage încetișor într-o parte.

Imediat după ce acel deget a făcut să alunece bariera dintre noi, a început să se afunde în pliurile mele lunecoase, intrând și ieșind într-un ritm chinuitor de lent. Îmi simțeam pântecul de parcă avea napalm clocotitor. Urma să mor. Era prea mult. Eram goală pe șezlongul unui necunoscut, cu sânii expuși în aerul fierbinte al nopții, sfârcurile mele ude și străpunse de piercing-uri întărindu-se și răcorindu-se de la ventilatoarele zumzăitoare din tavan. Degetele care atinseseră cu talent corzile unei chitare bas în fața a mii de oameni îmi mângâiau punctul G și ochii jucăuș de malefici, dați cu tuș, ai unui star rock mă priveau dintre coapsele mele, unde limba lui expertă îmi atinge și îmi tachina piercingul în formă de ganteră din clitoris.

Exact când simțeam că dulcea izbăvire începe să se adune în mine, am auzit cum Hans își desface cureaua și șlițul.

Oh, Slavă Domnului! Ia-mă, Hansel! Te rog! Tare!

Limba și degetele magice nu m-au părăsit deloc în timp ce el se dezbrăca. Apoi

Hans și-a scos maioul și m-a ridicat în brațe dintr-o singură mișcare. Mi-am înfășurat picioarele în jurul taliei lui și mi-am pus brațele în jurul gâtului, sperând să mă așeze pe spate pe șezlong și să se lanseze în mine — sau și mai bine, să-mi lipească trupul ud de sudoare de peretele casei, astfel încât să nu ne facem griji pentru vreun scârțâit neașteptat al mobilierului de grădină.

Hans a început să se miște. Senzația mâinilor sale bătătorite încleștate pe fesele mele și penisul gros și ferm frecându-se de interiorul coapsei mele mă făceau să mă zvârcolesc de dorință. Mi-am strecurat degetele în părul lui ud de transpirație și i-am supt buzele umflate, care erau netede și astringente de la propriile mele fluide. Simțurile mele erau atât de copleșite de dorință, încât nici măcar n-am observat că Hans mă ducea departe de siguranța foișorului acoperit... până am simțit apă caldă în ghețe. Am deschis ochii și mi-am dat seama că Hans mă ducea în piscină!

Înainte să țin sau să mă zvârcolesc în semn de protest, el mi-a acoperit gura cu un sărut și m-a pătruns.

Conștiința mea se scufunda sub suprafața apei, unde trupurile noastre erau acum unite. Hans era tot ceea ce puteam simți. Nu mai aveam loc de anxietate, frică, senzația de ud, uscat, fierbinte, rece, trecut, viitor. Fiecare senzație se scufunda cu Hans și eu îl voiam și mai adânc — în orice sens al cuvântului.

După ce ne-am cufundat de tot în apă, Hans mi-a ținut spatele lipit de peretele rece al piscinei și m-a pătruns nu doar cu bărbăția sa vibrantă, ci și cu propria ființă. Fiecare retragere dureros de înceată se simțea de parcă ar fi îndepărtat alt strat de separare dintre noi.

Hans și-a întrerupt sărutul pentru a-mi șopti:

— Te iubesc.

Lacrimile îmi înțepau ochii. Desigur, Hans îmi spusese aceste cuvinte de o mie de ori înainte, însă nu-mi dădusem voie cu adevărat să le aud până atunci. Până în acea noapte presupusesem că Te iubesc era doar ceva drăguț pe care Hans îl spunea tuturor iubitelor sale. Însă am văzut-o pe chipul său în parcare. Am auzit-o în vocea sa. Și am putut-o simți cu fiecare zvâcnire a șaedurilor lui. Hans chiar mă iubea. Iar eu eram cu totul implicată.

I-am cuprins chipul frumos cu ambele mâini și l-am forțat să se uite la mine.

Când s-a conformat, micile becuțe albe din copacii din spate îi scânteiau în privire, dându-mi senzația că prin acele goluri negre de tuș și gene, puteam vedea direct în rai.

Am netezit V-ul îngrijorat dintre sprâncenele sale cu degetul mare și i-am șoptit la rîndul meu, fără a-l scăpa din ochi:

— Te iubesc.

Hans și-a întărit strânsoarea pe fundul meu și m-a pătruns cât de adânc a putut, apăsându-și fruntea de a mea.

— Te iubesc.

Cuvintele îi erau mai puternice, mai insistente și mai hotărâte decât înainte. Reverberau în mine, în toate locurile goale în care nu reușiseră să ajungă niciodată înainte, lăsând în urma lor o vibrație satisfăcătoare.

După un moment de reverie, Hans s-a retras încetișor și m-a pătruns cu mai multă forță decât înainte. Am gemut fără să vreau.

Rahat!

Aș putea să-i trezesc pe proprietarii casei și cobrele lor flămânde. Următoarea împingere a lui Hans a fost și mai puternică.

Ahhh!

Mi-am mușcat buza ca să nu gem mai tare, în timp ce i-am șoptit:

— Te iubesc.

Sentimentul meu a fost imediat recompensat de o pătrundere atât de puternică, încât apa s-a revărsat peste marginea piscinei.

Sărutându-mă sub ureche, Hans a gemut în timp ce mă asalta iar:

— Te iubesc.

Brusc, Hans a întărit strânsoarea și a rămas drept, expunând ambele noastre busturi în aerul cald al nopții. Am dus mâna la spate și m-am sprijinit de

marginea piscinei, expunându-mi sâni în fața băiatului rău. Hans a luat inelul din sfârcul stâng între dinți și s-a împins complet în mine exact când mușca.

Foc.

Poate că eram cufundată în apă, însă pânțele, inima și plămânii erau înfierbântați de plăcere. Mă puteam doar zvârcoli, gemând:

— Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc, cu fiecare pătrundere.

Mi-am arcuit spatele și am strâns capul penisului lui Hans cu mușchii vaginali. El a gemut drept răspuns.

Hans s-a retras și a atacat mai tare și mai rapid până când piscina a devenit o învolburare de valuri și dorință, revărsându-se peste margini.

Cu sfârcul meu drept între dinți, Hans și-a trecut răutăcios limba de-a lungul bucății de carne sensibilă până când ochii mi s-au dat peste cap, abdomenul mi s-a contractat și trupul mi-a explodat într-un vulcan de fluide seminale, scâncete, înjurături și lacrimi.

Hans mi-a acoperit gura pentru a mă reduce la tăcere și mi-a șoptit „Doamne, să fiu al dracului cât te iubesc“, în timp ce își dădea drumul în mine.

Am rămas în apă, cu machiajul scurgându-ni-se de pe chipuri, într-o încâlceală de extaz postcoital, până când creierele noastre au putut să recunoască și să proceseze din nou informația exterioară.

Cât timp? Cine știe? În rai nu există timp.

Când am ridicat privirea către casă, ceva era diferit.

— Hans? Lumina aia era aprinsă înainte?

— Ce lumină?

Expresia care i-a traversat chipul de îndată ce a zărit acea fereastră iluminată de la etajul trei a fost răspunsul de care aveam nevoie.

La dracu’! M-am îndreptat spre trepte, însă mi-am dat repede seama că o să

dureze o veșnicie cu ghiulelele alea pline de apă și metal din picioarele mele. Să merg prin nisip mișcător pe suprafața selenară ar fi fost mai ușor decât să ies din acea piscină încălțată cu afurisitele alea de ghete.

Exact atunci am auzit sirena.

Din fericire, Hans avea viteza de reacție a unui ninja.

În cinci secunde m-a extras și m-a așezat pe marginea piscinei, a ieșit și a rupt-o la goană spre veranda acoperită și s-a întors încălțat și ținând hainele noastre sub brațul său tatuat, de parcă ar fi fost o minge de fotbal.

Ținându-ne de mâini, am rupt-o la sănătoasa prin curtea din spate, în direcția mașinii mele. Zgomotul încălțărilor noastre plescăind și lovind pământul răsună prin întunericul, tăcerea și luxul din jur. Mă rugam doar ca proprietarii curții pe care o distruseam să nu ne audă înjurând, chicotind și tropăind pe straturile de flori perfect aranjate și vorbind în șoaptă ori de câte ori dăream accidental vreo instalație de udat sau ne izbeam cu capetele de clopoței de vânt.

Cu fiecare răsuflare fierbinte, panicată și totuși euforică, sirenele se auzeau din ce în ce mai tare. În cele din urmă, am zărit Mustangul. Eu și Hans am ocolit pe vârfuri partea îndepărtată a castelului în fața căruia era parcată și ne-am uitat în jur, pentru a vedea dacă drumul era liber.

L-am privit pe Hans și mi-am strâns în mod exagerat pumnul în ceea ce speram să fie semnalul universal din serialele TV cu polițiști pentru stai pe loc.

El aștepta lângă casă, în timp ce eu am sprintat spre Mustang, amintindu-mi că îmi încuiasem poșeta înăuntru și îmi legasem cheia mașinii de unul dintre șireturi.

Slavă Domnului că încă eram încălțată cu ghetete! Dacă Hansel le-ar fi dezlegat și le-ar fi scos înainte de micul nostru interludiu din piscină, cheia aia ar fi putut fi oriunde!

Mi-am ridicat piciorul care cântărea douăzeci de kilograme și l-am sprijinit de marginea portierei din dreptul șoferului. Cu toate că eram în sânii goi, cel puțin aveam chiloții tanga roșii, care cumva se trăseseră la loc în timpul goanei noastre. În mod inexplicabil, faptul că eram un pic acoperită cum stăteam așa cu apa șiroindu-mi din gheată, în timp ce mă munceam cu ușa mașinii mă făcea să

mă simt aproape o mie la sută mai bine. Adică, purtam, practic, un costum de baie. Doar că pierdusem partea de sus.

Nu e mare scofală, domnule polițist. Sunt sigură că genul acesta de lucruri se întâmplă tot timpul.

În sfârșit!

Am reușit să deschid ușa și să apăs butonul de deblocare în timp ce m-am aruncat înăuntru. Am privit cu venerație silueta goală, musculoasă și înaltă de aproape doi metri care gonea de-a lungul curții către mine. Știam că jucase fotbal în liceu, însă cu fizicul și viteza aceea, ar fi putut fi un profesionist.

Putea oare să fie mai perfect de atât?

Exact când a închis portiera, oglinda retrovizoare a fost inundată de luminițe albastre intermitente.

M-am întors cu un oftat de ușurare când am văzut că mașina de poliție nu era pe urmele noastre. Cu toate că eram parcată la cel puțin optzeci de metri, nu voiam să atrag în niciun fel atenția către Mustangul vechi ascuns în genul de cartier unde în mod evident mașinile de import erau ținute în garaj, așa că ne-am lăsat să alunecăm pe locurile noastre și am așteptat ca ei să plece.

Cu toate că eram goi și ne ascundeam de poliție, Hans avea un zâmbet încrezător de star rock și a întins mâna să mă mângâie pe obraz.

— A fost grozav.

— Cea mai mișto seară din viața mea, am îngăimat, privind repede în altă parte în timp ce un val cunoscut de căldură mi se urca în obraji.

Slavă Domnului că era prea întuneric să mă vadă roșind.

Așa era Hans, al dracului de sexy. Încercasem să fac pe dura și să păstrez o distanță emoțională față de el în toate aceste luni, deoarece știam că acest bărbat nu m-ar putea vedea vreodată în felul în care-l vedeam eu, să mă iubească așa cum îmi era teamă că-l iubeam eu sau să-mi fie credincios tot restul vieții.

Acum, că eram vulnerabilă și expusă (la propriu), abia dacă-l puteam privi, de

teama a ce era posibil să găsesc acolo. Oare pentru el aş fi doar o altă admiratoare înamorată? Oare vânătoarea s-a terminat?

Începusem deja să jelesc moartea iminentă a relației mele când Hans mi-a întors fața către el, forțându-mă să-l privesc în ochi.

— Iată-te, zise el, cu zâmbetul tipic. Pentru o clipă am crezut că te-am pierdut.

Mmm...

Să privesc acel chip de vis era ca un Xanax injectat direct în venă.

Calmul pe care-l simțeam ori de câte ori eram în preajma lui Hans învăluia mașina până când nici măcar nu mi-am mai putut aminti de ce-mi făcusem griji. Exact atunci am auzit zgomotul unei portiere și mi-am amintit destul de repede de ce ar trebui să fiu îngrijorată.

Afurisiții de polițiști!

Mi-am pescuit rochia din mormanul de haine din poala lui Hans — ai cărui ochi fumurii erau lipiți de oglinda mea laterală — și mi-am tras-o repede peste cap. Din nefericire, nu prea am putut să leg partea de sus din poziția fetală de sub volan, însă cel puțin jumătatea de jos era acoperită. Bineînțeles, atât de organizatul Hans reușise să-și pună pantalonii fără să-și ia ochii de la spectacolul din spatele nostru.

Curioasă să văd ce privea Hans cu atâta seriozitate, m-am ridicat din ascunzătoare și m-am aplecat peste schimbător pentru a privi în oglinda lui. În timp ce făceam asta, am fost pe moment distrasă de pieptul tatuat și gol al basistului înalt și suplu. Pielea lui era udă, fierbinte și mirosea a clor, reamintindu-mi că și eu eram încă în sâni goi.

La naiba. Dacă aş putea lăsa scaunul ăla jos suficient de repede...

Unde rămăsesem? Aa, da.

Am îndepărtat furtuna hormonală și mi-am așezat obrazul pe pieptul lui Hans.

Rahat.

Polițistul care condusesese cu viteză stătea acum în pragul reședinței, vorbind cu o femeie de vârstă mijlocie îmbrăcată într-un halat de baie. N-am putut distinge prea mult de la acea distanță, însă eu cu siguranță am văzut cum proprietara casei ridica un deget amenințător și arăta direct spre mașina mea.

— DĂ-I VITEZĂ! a strigat Hans, determinându-mă să apăs mecanic ambreiajul, să pornesc motorul și să mă car de acolo, toate astea fără să aprind farurile.

Rahat, rahat, rahat!

Din fericire, condusesem de multe ori prin acel cartier căutând loc de parcare și știam o rută alternativă. Sirenele s-au trezit la viață când am demarat.

O, Doamne Dumnezeule.

Manevram automobilul doar cu ajutorul memoriei musculare, în timp ce conștiința abandonase complet corabia și se răspândise într-un milion de direcții.

Hai să vedem. De unde să încep? Fuga de poliție, expunere indecentă, violare de domiciliu, posesie de acte false de identitate, consum de alcool al unei persoane minore, implicarea într-un act sexual în public, deranjarea liniștii publice, exces de viteză...

Ceea ce crezusem că va fi recunoscut în istorie drept cea mai glorioasă experiență sexuală a vieții mele va rămâne acum pentru totdeauna drept Noaptea-În-Care-Am-Fost-Violată-În-Închisoare. Cu toate că n-am auzit niciodată de o femeie violată de altă femeie, eram o adolescentă subponderală crescută de niște pacifiști hipioți. Nu posedam tehnici de autoapărare (în afară de a-mi roti cu neîndemânare ghetele cu vârfuri de metal în direcția altor persoane) și singura mea lenjerie din seara aia era un tanga ud leoarcă. Dacă ar fi existat o primă candidată la viol, eu eram.

Am virat la dreapta pe prima stradă, călcând accelerația la jumătate în timpul virajului, pentru a mări viteza cât mai repede posibil.

Învățasem cum să conduc cu viteză când ieșeam cu Harley. În josul străzii unde se afla casa maică-sii exista un complex rezidențial abandonat, unde unii obișnuiau să facă întreceri de mașini. Toată lumea îl numea Pista pentru că străzile fuseseră pavate, însă nici măcar o singură casă nu fusese terminată înainte de falimentul dezvoltatorului. Și pentru că nu era, practic, proprietate

privată sau publică, puteam face curse fără a avea de-a face cu poliția.

Ori de câte ori o forțam prea tare și sărea vreo curea sau ceva de genu', Harley își suna prietenii țărănoi de la magazinul unde lucra, iar ei veneau cu camionetele lor mari și cu berea Natty Ice și-mi reparau rabla în timp ce cântau cântecele lui David Allan Coe, de parcă eram Albă ca Zăpada Ratată și Cei Șapte Țărani. Mulțumită lor, acum am versurile de la „Nu mușca pula“, „Mica Susie gât îngust“ și „Urme de spermă pe pernă“ tatuate pe creier.

Însă știu, de asemenea, să virez cu frâna de mână trasă fără să mă răsucesc.

De fapt, acea anumită amintire chiar mi-a calmat nervii. Îmi revenisem și am hotărât să apăs butonul Redă pentru a asculta „You Never Even Call Me by My Name“²⁰.

Eram beat... în ziua când mama... a ieșit din închisoare...

Prefă-te doar că ești pe Pistă, B. Obișnuiai să faci asta tot timpul. Era distractiv. Te distrezi.

Băgând într-a doua, am frânat brusc chiar înainte de următorul viraj pentru a transfera puțină greutate în extremitatea frontală, înainte de a trage de volan. De îndată ce am fost la jumătatea virajului și turația era la 3500, am călcat accelerația și am virat, schimbând într-a treia în câteva secunde.

— La naiba, Buburuzo! De unde mai știi și asta?

Era primul lucru pe care Hans îl rostise de când ne cărasem și puteam simți surpriza din vocea sa. Am aruncat o privire și l-am văzut pe iubitul meu star rock strângând cu putere mânerul Oh, drace (Eu chiar nu știu cum se numește acel mâner care atârână de plafonul mașinilor. În sud oamenii îl numesc pur și simplu mâner Oh, drace.) cu o mână și schimbătorul cu cealaltă, cu o expresie de șoc și venerație pe chip. Era toată încurajarea de care aveam nevoie.

După ce îmi petrecusem aproape un an simțindu-mă nelalocul meu în preajma lui, am găsit o cale de a-mi lăsa amprenta, de a mă distanța de hoardele de boarfe care-i dă râmau ușa lui Hans. Puteam conduce în sânii goi acest Mustang. Conștiința mea a dat volumul mai tare:

Și m-am dus... s-o iau... în timp ce ploua...

Am ambreiat-o din nou și am forțat-o în timpul ultimului viraj din cartierul respectiv. Puteam încă auzi sirenele chiar în spatele meu și puteam vedea reflexia ocazională a unei lumini albastre proiectată pe vreo casă sau vreun indicator, însă reușisem să păstrez destulă distanță și viraje între noi, astfel încât poliția să nu mă poată vedea.

Următorul viraj ne va salva sau ne va distruge.

Însă înainte de a ajunge la gară în camionetă...

Dacă aș putea ieși din cartier și vira pe autostradă fără să mă opresc, am ajunge acasă în siguranță. Ne-am putea ascunde în parcare clubului în zece secunde. Am băgat într-a doua și mi-am ținut răsuflarea în timp ce ne apropiam de intersecție.

Te rog, să fie drumul liber, te rog, să fie liber, te rog, să fie liber...

A fost călcată de un treeeeen vechi!

— E liber! E liber! DU-TE, DU-TE, DU-TE!

Hans era pe marginea scaunului, uitându-se în dreapta, apoi în stânga, apoi iar în stânga, pentru a se asigura că nu eram pe cale de a ne omorî pe amândoi.

Ha!

Am apăsat accelerația cu toate cele douăzeci de kilograme de metal și piele udă lipită de piciorul meu drept și am fost recompensată cu un scheunat din partea BFG-urilor mele uzate (așa numesc țărănoii anvelopele BF Goodrich) și imaginea și mai plină de satisfacție a capului lui Hans care se lipise de tetieră din cauza cuplului.

Am aprins farurile în timp ce mă îndreptam în viteză către intrarea parării clubului. Încă alte sute de metri și vom fi în siguranță.

Două sute, o sută...

Hans era acum întors complet pe scaunul său cu ambii pumni strângând tare tetiera și cu ochii măriți și surescitați privind întinderea din spatele nostru, în căutarea mașinii de poliție. Mi-am mușcat buza exact la timp pentru a-mi înăbuși

rânjetul înfumurat ce amenința să-mi distrugă calmul, am tras cu putere aer în piept și am luat virajul final către parcare, făcând roțile să scrâșnească puțin, de dragul spectacolului. Când toate cele patru roți au ieșit de pe autostradă, am stins farurile și am intrat în primul loc de parcare disponibil.

Hans a izbucnit isteric, izbind tetiera cu pumnii și țipând „Uuuuuuuu!!!“ de parcă ar fi salutat un stadion arhiplin.

N-am văzut niciodată în viața mea pe cineva atât de plin de energie.

Când am oprit motorul și m-am întors către el, Hans și-a pus mâinile gigantice în jurul umerilor mei și m-a scuturat, efectiv, ca pe o păpușă de cârpă.

— Băga-mi-aș, Buburuză! Ți-au pierdut urma! Să fiu al dracului dacă nu ți-au pierdut urma!

Un rânjet frenetic i se răspândea pe chip.

— Ai fost ca Angelina Jolie în Dispari în 60 de secunde! Unde ai învățat să conduci așa?

Neastâmpărată ca de obicei, am privit cum ochii lui Hans coboară pe sânii mei încă expuși și mâna se întinde impulsiv pentru a atinge unul dintre inelele din sfârcuri. Auzindu-mi exclamația, Hans a ridicat privirea, ca și cum tocmai își amintise unde se afla.

A scuturat din cap și a continuat, pe un ton mai serios:

— A fost cea mai sexy chestie pe care am văzut-o vreodată în viața mea.

Înainte de a răspunde acestei laude, m-am pomenit lipită de portieră în timp ce un tip înalt de aproape doi metri, brunet și tatuat mă asaltează cu totul. Nu-l văzusem niciodată pe Hans atât de lacom.

Știind că eu l-am adus în starea asta, mă gândeam că poate eram specială. Poate, doar poate, chiar aveam de oferit lucruri pe care alte femei nu le aveau.

Din acea zi, ori de câte ori vechea și bine-cunoscuta nesiguranță își arăta pieptul plat și urât, scoteam din buzunar acea amintire glorioasă până când toate sentimentele autocritice se topeau într-o vâlvătaie de lumini intermitente, apă, Te

iubesc-uri șoptite și urmăriri în viteză cu final fericit.

Membrul fantomă (engl.).

În engleză, Goth Girl.

În engleză, Tinker Bell.

Acronim pentru berea americană Pabst Blue Ribbon.

Minciună îngrozitoare.

Denumirea unui medicament antiviral.

În engleză, Tank Girl.

Tu nu-mi spui niciodată pe nume.

23. Eram într-un subsol, înconjurată de membre fantomă

Jurnalul secret al lui BB

7 decembrie

Dragă Jurnalule,

Deci... e posibil să fi fost puțin luată de val cu ultima mea însemnare JSIPCKNTNSC. În realitate, cea mai bună partidă de sex pe care am avut-o vreodată a fost semnificativ mai rece, mai perversă și pur și simplu în toate sensurile mai... subterană. Mai degrabă decât un tărâm de basm luxos, magic și fluid în căldura sufocantă a verii, actul propriu-zis a avut loc într-un subsol lambrizat, cu podeaua acoperită cu un linoleum murdar... pe un pat cu praf și rahați de șoareci... în mijlocul iernii. În loc de a fi învăluiți de măreția a milioane de beculțe intermitente, am fost înconjurați de colegii de trupă ai lui Hans, din fericire adormiți și răspândiți peste tot pe podea.

După majoritatea spectacolelor, Hans și restul trupei Phantom Limbs se îndreptau spre casa tatălui țărănoiului de solist vocal, pentru a rămâne peste noapte. (Trip moștenise fiece fărâmbă din personalitatea sa pervertită de la taică-său. Prima oară când m-am dus acasă la tac-su, bărbatul acela tolănit și puțin a băutură și promiscuitate mi-a făcut cu ochiul, apoi i-a dat lui Trip o lanternă „În cazul în care lucrurile deveneau înspăimântătoare“. Nu mănânc rahat.)

Epuizați după un spectacol deosebit de intens și beți criță, tipii se duceau la subsol și cădeau lași cam când fețele lor întâlneau linoleumul. Cu excepția lui Hans.

Mă excita mereu când îl priveam cum interpreta, însă în acea noapte eram

excitată peste măsură. Nu-mi puteam ține mâinile departe de el în drum spre casa tatălui lui Trip și de îndată ce am ajuns acolo, singurul lucru pe care-l aveam amândoi în minte era să terminăm ce începuserăm pe drum.

Când am ajuns în subsol, locul arăta ca o scenă a crimei. Trupuri inconștiente erau răspândite prin încăpere, ca și cum ar fi fost detonată o bombă. Nu exista nicio explicație logică a motivului pentru care tipii aterizaseră așa, având în vedere că lăsaseră neatins patul aflat într-un colț al camerei. E adevărat că acesta avea o grămadă de cutii stivuite pe el, așa că poate din cauza privirii încețoșate de berea în exces li s-a părut că ar face un efort prea mare să-l elibereze.

Eu și Hans am trecut peste colegii de trupă către pat, dând deoparte cutiile și hainele cât am putut de repede. În câteva secunde, ne-am reunit sub acoperământul unui coșmar de lână țepoasă, încercând să fim cât mai tăcuți. Patul scârțâia, așa că trebuia să ne mișcăm încet. Am acordat atenție răsuflării noastre, ritmului, fiecărui sunet, fiecărei mișcări. Cu toate că la început a părut o adevărată bătaie de cap, toată acea atenție ne-a făcut mai prezenți. Fiecare tras și împins se simțea important. Timpul trecea încet și, de fiecare dată când ne întorceam unul la celălalt, două cuvintele păreau mereu să scape în timpul unui suspin, în ciuda celor mai bune eforturi de a rămâne tăcuți. Blestemat fie patul dărăpănat, eu și Hans eram ascunși într-un pânțec de mătase și de dragoste coplesitoare care depășea cadrul sărăcăcios și presărat cu naftalină.

Îmi place să mă gândesc la acea experiență în felul în care oamenii descriu primul fum de hașiș. Poate dragostea e la fel ca orice alt drog. Poate motivul pentru care n-am mai experimentat acea senzație magică din acea noapte e că sunt blestemată să ținesc atât de sus tot restul vieții mele. N-ar conta cu cine aș fi — un molău rece sau un artist sensibil.

Însă în sinea mea, știu că nu e adevărat.

Aș putea să am acea senzație din nou. De fapt, de fiecare dată când închid ochii și mă întorc la acea noapte, o simt. Nu alerg după ceva foarte sus și foarte înșelător. Amintindu-mi pur și simplu cum lumina ambientală a transformat ochii bleu-cenușii dați cu tuș ai lui Hans în niște bazine lichide de mercur, felul în care mâinile mele alunecau de-a lungul torsului său tatuat și se opreau în părul negru răvășit, felul în care buzele sale îmi mângâiau urechea ca niște aripi de fluture, în timp ce șoptea „Te iubesc“, am exact acea combinație de feromoni și endorfine pregătită pentru... nimic.

Ori de câte ori încerc să inițiez o astfel de partidă de amor cu Ken, el pur și simplu ridică mâinile și face un pas înapoi, de parcă tocmai i-am azvârlit un șarpe cu clopoței. E ca și cum s-ar uita excesiv la CSI: Miami. E posibil să fie și un contur trasat cu cretă albă în jurul trupului lui în timp ce noi — nu, în timp ce eu fac sex.

Dacă Ken ar simți ceva din când în când, m-ar privi în ochi, mi-ar lua fața între palme, și-ar apăsa fruntea de a mea, ar spune ceva drăguț — nici măcar nu vreau niște propoziții complete. Ar putea să bată Ești frumoasă în codul Morse pe fundul meu dacă este atât de îngrozitor pentru el s-o exprime cu voce tare. Acea întrebare însemnare din jurnal ar fi fost despre el. De fapt, nici măcar n-ar exista. N-ar fi nevoie. Am fi John și afurisita de Yoko.

Apropo de muzicieni, dă-mi voie să-ți spun mai mult despre adevăratul Hans Oppenheimer...

Lăsând deoparte lipsa completă și absolută de pasiune, eu tot îl iubesc de mor pe Kenneth Easton. De fapt, el e persoana mea preferată în orice moment. Cred că-l iubesc mai mult decât pe copiii noștri. (Pe bune, ce au făcut răhățeii ăia cu ochi pentru mine în ultimul timp?)

El pur și simplu mă acceptă, mă sprijină și se străduiește în tăcere ca toate visurile mele să devină realitate, fără nevoia de afirmare sau mulțumire de orice fel. Este genul de bărbat care așteaptă să mănânce după ce toți ceilalți s-au așezat; care stă în picioare în tren, indiferent de cât de multe locuri sunt libere; care împăturește rufele pentru că trebuie împăturate și care mă lasă mereu să aleg restaurantul. În ciuda simțului său înăscut de responsabilitate și curtoazie, Ken înjură ca un birjar (chiar în fața copiilor, nu doar ai noștri) și întotdeauna reușește să-mi arunce vreo replică deșteaptă ori de câte ori îi mulțumesc pentru vreunul dintre gesturile amabile. Și reușește, cumva, să fie atât cel mai frumos, cât și cel mai modest bărbat din încăpere.

Vreau să-l iau cu mine oriunde. Vreau să trăim o sută de ani și să murim în același timp. Vreau să ne amestece rămășițele arse, să ne arunce într-un râu și să privească cum cenușa se combină precum cafeaua cu frișca în drumul spre ocean. Vreau ca sufletele noastre (bine, sufletul meu și al lui, oricare-ar fi, sistem de operare?) să se regăsească dincolo cât mai repede posibil, astfel încât să ne îndrăgostim și să facem copii la nesfârșit.

Și mai vreau, de asemenea, să mi-o tragă de să-mi sară capacele.

Ken mi-a dat o viață frumoasă, plină de siguranță, râsete, conversație inteligentă, luni de miere la Paris, copii bine crescuți, cu capacitate mare de concentrare și năsucuri drăguțe, băi cu chiuvetă pentru ea și pentru el, fonduri de pensie și curți bine întreținute. Eu vreau doar ca orgasmul să se asorteze cu draperiile, dacă înțelegi ce vreau să spun. Și vreau ca draperiile să aibă numele meu tatuat într-un loc foarte vizibil și într-o manieră lipsită de orice profesionalism.

Oare cer atât de mult?

24. Basiștii o fac pe ritm

Jurnalul secret al lui BB

14 decembrie

Între înălțimea, osatura, părul negru răvășit și penisul său uriaș și îndreptat spre stânga, Hans ar fi putut să fie o sosie a lui Tommy Lee din caseta porno cu Pamela Anderson — dacă n-ar fi fost toate acele discrepanțe în privința tatuajelor. Era un suflet sensibil și romantic ascuns în trupul și îmbrăcămintea unui basist de un metru nouăzeci cu ADHD serios. Fie Binecuvântat, după cum am ajuns să-i spun, e posibil să mă fi stricat pentru oricine altcineva.

Nenorocitul ăla mi-ar fi spus că eram frumoasă în fiecare zi — cu sinceritate, privindu-mă în ochi și cu o mângâiere delicată pe obraz, cu mâinile sale gigantice și bătătorite de bărbat. Mi-ar cumpăra buchete mari și ostentative de flori — fără motiv. M-ar ține de mână — în public. Mi-ar da cu oja pe unghii în timp ce am privi Totul despre sex. Și ori de câte ori părinții lui ar fi plecați din oraș, Hans ar aduce un televizor în baia principală opulentă, astfel încât să ne lăfăim în splendida cadă în formă de scoică în timp ce Leelo și Korben Dallas²¹ se îndrăgostesc la nesfârșit.

Hans era la fel de lipsit de concentrare și impulsiv cum l-am descris în acea însemnare căcăcioasă de jurnal pe care i-am lăsat-o lui Ken. De fapt, partea despre schimbarea traiectoriei din cauza unor luminițe intermitente s-a bazat pe fapte reale. Era o noapte de vară caniculară, asemănătoare cu cea din poveste și conduceam de-a lungul unui dig de lângă casa părinților lui Fie Binecuvântat. Înainte de a ajunge în partea cealaltă, FB a călcat frâna, și-a ascuns anticul BMW la capul podului, m-a tras afară din mașină și m-a sprijinit de balustradă, cu deja brevetata mișcare răsuțește-mă-în-aer-și-așază-mă-într-o-parte-în-poală. M-am ținut cu îndârjire de umerii săi mari și am închis ochii strâns, gândindu-mă că acest nenorocit tatuat era pe cale să sară în lac.

În acel moment, nimic nu m-ar fi surprins. Învățasem destul de repede că, în ceea ce-l privea pe Hans, tot ce puteam face era să mă țin bine și să mă bucur de călătorie.

Când mi-am dat seama că nu eram pe cale să plonjez de la opt metri în apă neagră ca tușul de dedesubt, am deschis ochii și am văzut ce anume îl captivase atât de tare. Suprafața lacului arăta de parcă cineva ar fi luat cerul nopții și l-ar fi întins asemeni unei pături de picnic în fața noastră. Un milion de puncte cristaline se ridicau și se unduiau dedesubt, în timp ce un alt milion pluteau departe în aerul dens al verii de deasupra. Voiam să rămân acolo pentru totdeauna, însă emorecția lui FB nu permitea acest lucru.

Ne-am retras în mașină unde am petrecut următoarea oră și jumătate giugiulindu-ne, privindu-ne în suflete și făcând dragoste în timp ce trupa Jimmy Eat World concura cu sunetul apei curgătoare ce susura dedesubtul nostru. Era ca și cum ne aflam în propriul nostru glob de zăpadă plin cu extaz, doar că picățelele albe care se învârteau în jurul nostru nu erau fulgi de zăpadă, ci stele. Stele pretutindeni — pe cer, pe apă, răspândite în cerneală de-a lungul pielii sale și în ochii mei, în timp ce se îndreptau în extaz către rai.

Singurul lucru care împiedica acea efuziune să rămână în istorie drept cea mai bună partidă de sex din viața mea era locația: o mașină. Aproape am avut nevoie de grefe de piele după tot acel frecat de portieră și de schimbătorul de viteză.

Presupun că așa știi că ești adult, Jurnalule. Dacă ești suficient de în vârstă să te plângi de rănilor provocate de frecarea de tapițerie, ești al dracului de bătrân ca să ți-o tragi într-un sedan pe marginea drumului.

Să ieși cu un rocker (chiar și cu unul care locuia în camera de deasupra garajului părinților săi) era ca și cum ai fi avut prăjitura și ai fi mâncat-o. De fapt, era mai degrabă ca și cum cel mai bun prieten al tău ar fi homosexual și ai putea, fără probleme, să i te așezi pe față. Deși ambii sunt preocupați de modă, machiaj, bîrfă, sentimente și sex anal experimental, starul rock n-ar insista să porți un dildo și să te dai cu Drakkar Noir înainte. El pur și simplu ar aprecia chestia asta.

Sună fantastic, nu?

Este.

Până când nu mai este.

Fă-ți un serviciu, Jurnalule. Dacă se întâmplă să te îndrăgostești de un star rock, bravo ție. Felicitări. Nu te căsătorești cu el. Crede-mă. Vei dori să-i faci copii înspăimântător de înalți, bruneți și neatenți. N-o face. Vei dori să semnezi un contract de chirie pe șase luni pentru un apartament și să-ți cumperi un peștișor betta. Să nu te pună dracu' s-o faci.

Pentru că atunci când rahatul ăsta se duce de răpă — și se va duce, într-un mod spectaculos —, cine crezi că o să-și piardă toate depozitele și o să facă un mic rug în stil viking pentru micuțul și drăgălașul de Betta Bob Thornton singură-singurică? Cine crezi că o s-o găsească pe cea mai bună prietenă în pat cu el în ziua următoare? Cine crezi că o să primească un telefon la ora cinci dimineața, o săptămână mai târziu, ca să vină să-l ia de la spital pentru că era trist și avea nevoie de supraveghere pentru a nu comite suicid, însă psihiatrul l-a evaluat în zece minute și a știut că nu avea de gând să-și facă rău lui sau altcuiva (în afară de tine, emoțional și mai mult) și i-a spus să-și care fundul sensibil de-acolo?

Îți voi da un singur indiciu. Numele ei rimează cu pi-pi și a fost păcălită regește.

Deci, uite ce faci în eventualitatea în care te pomenești îndrăgostită de un star rock. Faci sex pasional, desăvârșit și revoluționar în timp ce-ți păstrezi separate reședința, conturile bancare, cardurile de credit, abonamentul la mobil și chiar și contul de Netflix. Dacă poți scăpa de el spunându-i un nume fals, cu atât mai bine. Mai ales dacă se întâmplă să fie basist. Basiștii și toboșarii au toți ADHD. Toți. E demonstrat științific. Și din acest motiv, nu te poți aștepta să aibă o slujbă stabilă, să apară la timp, să-și amintească să plătească facturile sau să pună benzină în rezervor, să nu-și lichideze conturile sau să reziste drogurilor și pizdelor care se oferă gratis. Însă să fie ei ai dracului dacă nu pot menține un ritm. Abțibildurile spun adevărul, Jurnalule. Basiștii chiar o fac pe ritm.

Acum, nu mă înțelege greșit. Avusesem parte de niște partide de sex incendiare și înălțătoare (și uneori amenințătoare) cu mult înainte ca Fie Bindecuvântat să apară în peisaj. Knight mă pusese în niște poziții pe care doar cartilagiul unei adolescente abia trecute de pubertate le-ar permite, iar Harley avea un inel în limbă care vibra. (Da, se fac chestii dintr-astea și sunt mărețe.)

Însă Hans este singurul bărbat cu care am fost vreodată despre care pot spune, fără nicio ezitare, că a făcut cu adevărat dragoste cu mine. A luat sexul și l-a ținut în ceva transcendent, izbitor și... ei bine, profund. Vreau să spun că a fost singurul tip pe care l-am întâlnit vreodată care nu doar că avea o erecție uitându-

se la Jurnalul, dar insista să reconstituim scena hai-să-ne-scoatem-hainele-de-pe-noi-

în-drum-spre-dormitor-după-mersul-cu-barca-prin-ploaie.

Nu mănânc rahat.

Tipul ăsta există, Jurnalule, și îți va distruge încrederea și fondul genetic, dacă îi dai voie.

Personaje din filmul Al cincilea element de Luc Besson.

25. Erectoversare

Jurnalul secret al lui BB

20 decembrie

Dragă Jurnalule,

Cred că e posibil ca soțul meu tocmai să fi făcut dragoste de-adevăratelea cu mine. Stai puțin, să-mi notez în calendar. Nu vreau să uit asta. În fiecare an de acum încolo, 20 decembrie o să fie în mod oficial Erectoversarea lui BB și a lui Ken. Îmi voi lăsa copiii la părinții mei, voi pregăti un fel de mâncare minunată, apoi eu și Ken vom sta cu capetele plecate păstrând un moment de reculegere al singurei clipe în care el nu s-a comportat ca un molău rece în timpul sexului. Erectoversarea noastră anuală mă va ajuta să merg înainte. Mă va susține.

Eu și Ken ne-am pregătit de culcare în același timp în această seară, lucru care nu se întâmplă atât de des pentru că sunt, practic, o persoană nocturnă, iar el e, practic, un narcoleptic, așa că eram optimistă că era posibil să am parte, efectiv, de ceva acțiune. Doar că, în loc de a se urca în pat cu mine — sau pe mine, așa cum sperasem — Ken s-a întors în living ca să termine de urmărit meciul echipei Falcons, pe care-l înregistrase pe DVR.

Am rămas singură în întuneric, resemnată că Atlanta Falcons câștigase din nou — nu meciul, ci războiul.

O pătură veche și bine cunoscută de înfrângere se așeza peste trupul meu gol. Am încercat s-o dau deoparte gândindu-mă la lucruri mai fericite. M-am gândit la Ken care-i cânta bebelușului o piesă de-ale lui Bob Marley după cină. Nimeni n-ar ghici vreodată, uitându-se la înfățișarea lui suavă și îngrijită, că acest bărbat iubește muzica funk și reggae.

M-am gândit la felul în care m-a surprins cu bilete la film weekendul trecut și a ținut chestia asta secretă până a sosit bona. La început am fost încântată, apoi mi-am dat seama că nu eram machiată și că părul îmi era strâns la spate într-o coadă de cal zburlită. Când i-am zis lui Ken, pur și simplu a ridicat din umeri:

— Va fi întuneric acolo.

Nemernicul! Nu, îmi place cum îți stă cu părul dat pe spate — îți scoate în evidență chipul drăguț! sau Ești atât de frumoasă, că n-ai nevoie de machiaj!, ci Nu-ți face griji pentru mutra ta. Oricum nimeni n-o s-o observe.

Exact când începeam să-mi amintesc de ce vreau mereu să-i dau un șut bărbatului meu în coaie, ușa dormitorului s-a deschis. Ken traversa tiptil camera, doar că, în loc să se strecoare în pat pe partea Muntelui său de Castitate — umflătura de dimensiunea unei persoane care s-a format în mijlocul saltelei noastre din cauza lipsei totale de stat bot în bot, cuibărire unul în altul și alte activități distractive în mijlocul patului — Ken a venit în pat chiar în spatele meu și m-a cuprins cu brațele în jurul taliei.

— Te iubesc, a șoptit el.

Ce?

— *Și eu te iubesc, i-am răspuns, dar în cuvinte mi se putea citi nedumerirea.*

Nu voiam să sune atât de mult ca o întrebare, însă comportamentul îi era cât se poate de contrar firii. Ken îmi spune că mă iubește doar atunci când vreunul dintre noi e pe cale să plece de acasă și chiar și atunci o face doar pentru a sta liniștit că și-a făcut datoria, în cazul în care vreunul dintre noi moare într-un accident oribil de mașină sau altceva.

Am simțit cum mâna lui Ken îmi îndepărtează ușor părul de pe față. O răsuflare caldă mi-a inundat urechea, în timp ce el mi-a șoptit din nou:

— Te iubesc.

Am dus mâna în spate și i-am atins capul. De data asta vocea mea tremura în momentul în care am zis:

— Și eu te iubesc, dragule. E totul în regulă?

Ken mi-a ignorat întrebarea, luându-mi lobul urechii în gură și apăsându-și penisul în erecție de despărțitura fundului meu. Psihologul meu interior a schimbat imediat semnul de pe ușă din DESCHIS în ÎNCHIS, indiferent care ar fi fost sursa comportamentului atipic al lui Ken. Singurul lucru de care îmi păsa era să-i dau jos acei afurisiți de boxeri.

— Te iubesc, a șoptit din nou Ken în timp ce mâna lui dispărea între picioarele mele.

— Și eu te iubesc, am replicat, de data asta fără nicio urmă de întrebare în voce, apoi am inspirat cuvintele într-un geamăt, în timp ce-și strecură un deget în mine.

Mi-am desfăcut picioarele mai larg și m-am lipit de penisul lui încă acoperit de haine. Mi-am întors capul, căutându-i buzele. Când le-am găsit, mi-au oferit sărutul moale și prelung care păstra și mai multă emoție decât credeam că aș mai putea simți vreodată.

— Te iubesc.

Cuvintele lui au plutit în gura mea deschisă, pe gât în jos și în pânțele mele, unde au înflorit și au prins rădăcini.

Ken nu se uitase la sport în living, el citise textul JSIPCKNTNSC despre Hans!

Aproape uitasem despre acea însemnare din jurnal, iar el făcea o treabă uimitoare ajutându-mă să uit din nou. După sărutul nostru, Ken m-a întors pe spate, și-a scos boxerii dintr-o singură mișcare și s-a poziționat între picioarele mele.

Înfigându-mi ferm piciorul în saltea, mi-am ridicat șoldurile înspre el și am primit dragostea pe care mi-o oferea. De îndată ce ne-am contopit, l-am cuprins cu picioarele, i-am luat chipul frumos între palme și am șoptit:

— Și eu te iubesc, dragule. Te iubesc al dracului de mult.

După ce am început să ne mișcăm, mă făcea să simt de parcă eram venerată din nou pe locul din față al unui BMW negru și uzat. Din nefericire, același efect îl avea și asupra lui Ken. Cu toate că el a ejaculat primul, a fost o dovadă în plus că fusese cu adevărat copleșit... de emoție.

Reușisem.

M-am simțit ca într-unul din acele filme în care personajul principal stă cu loialitate lângă partenerul în comă, noapte după noapte, în ciuda tuturor celor care-i spun că e fără de speranță. Doar că singura persoană care-mi spunea că era fără speranță era Ken — de fiecare dată când se îndepărtase de mine când încercam să mă cuibăresc lângă el în pat, de fiecare dată când împăturise unul dintre poemele mele de dragoste scrise cu o caligrafie mică și înflorită și și-o pusese în buzunar cu un „Mersi, dragă“, ori de câte ori mă bătuse pe fund la cinci secunde după ce ejaculase.

Ken fusese în comă emoțională de zece ani, însă ceva ce scrisesem îl trezise. E posibil să doarmă din nou departe de mine, însă acum pot să sper.

Și în fiecare an pe 20 decembrie mă voi asigura că, deși e posibil ca emorecția să-i dispară, acest lucru nu va fi niciodată uitat.

26. Păzește-ți coapsele

Jurnalul secret al lui BB

18 ianuarie

Hans obișnuia să aibă emorecții tot timpul. Tot ce trebuia să fac era să-i spun că-l iubeam și era tare ca un diamant. A fost primul meu coleg de cameră și la început mi-a plăcut să fac pe gospodina. Am decorat pereții cu tablourile mele și am umplut sertarele din bucătărie cu diverse accesorii și tacâmuri pe care le furasem de acasă sau de la departamentul de articole de menaj de la Macy, unde lucram cu jumătate de normă.

Însă nu mi-a plăcut că Hans nu se putea aduna suficient de mult pentru a mă ajuta să plătesc locul respectiv, să fac curățenie sau, după câteva luni, să mai vină acasă.

S-a dovedit că Hans își petrecea weekendurile trăgând pe nas și făcându-și praf toți banii la clubul de striptease din josul străzii. Știu, Jurnalule. Știu. Iubitul meu star rock petrecea ca un star rock. Ar fi trebuit să prevăd. Nu e nevoie să pui și tu sare pe rană.

După ce am descoperit că picase și toate cursurile de colegiu la care îl înscrisesem și că și-a pierdut slujba fără să-mi spună, petrecerile lui m-au scos din minți. Și fii atent — el a avut tupeul să se despartă de mine!

Ziua următoare, la muncă, am fost atât de distrusă, încât, cu ochii în lacrimi, am pontat de plecare la mijlocul turei, am înșfăcat un teanc de cutii de la raionul de menaj de la Macy și m-am hotărât să fug acasă și în mod dramatic să-mi mut toate lucrurile cât Hans era... oriunde se ducea în timpul zilei. Doar că, atunci când am ajuns fața clădirii, BMW-ul negru și antic al lui Hans era deja acolo cu o roată urcată pe trotuar, geamurile coborâte la jumătate și cheile încă în contact.

Fir-ar să fie! Bineînțeles că e acasă! E prânzul și e marți! Unde altundeva ar fi? Evident, nu la muncă sau la școală!

Până atunci trăisem doar două genuri de despărțiri — cel în care iubitul devine un hărțuitor violent și terorist și genul în care nu mai răspunzi la telefon și el te lasă în pace. Mă avântam în ape necunoscute. Și, cu toate că eram o mie la sută sigură că Hans n-ar răni niciodată fizic o altă ființă, eram pe cale să descopăr că nu puteam spune același lucru despre mine.

De îndată ce am deschis ușa, două lucruri mi-au atras imediat atenția. Erau amândouă negre. Și erau amândouă niște pantofi cu toc cui, pe treptele care duceau în dormitorul nostru. Am făcut scurt-circuit. Fizic. Mental. Digestiv. N-am avut niciodată ocazia pentru că trupul meu îmi înfrânse stomacul și creierul meu o luase în sus pe scări.

Până când mintea mea rațională neantrenată a procesat ce se petrecea sus, pufăind, gâfâind și oprindu-mă pentru a-mi aprinde o altă țigară, deja dădusem un picior la ușa dormitorului nostru, smulsesem cearșafurile de pe pat și începusem să țip „Dă-te dracului jos din patul meu!“, în timp ce o loveam pe Fata Gotică peste coapsa goală. A stat și a urmărit asaltul ca un spectator inocent, gândind absent Pe bune, B? Coapsa? Asta e o alegere cam ciudată, nu crezi?

Presupun că a fost prima parte a trupului ei la care am putut ajunge. Nu știu. Cel puțin, n-am mușcat-o.

Din nefericire, înainte să aleg un loc mai bun ca s-o altoiesc pe Fata Gotică, Hans a sărit din pat, m-a tras pe hol, încuind-o pe ea în dormitorul nostru și m-a dus în living. După ce am aruncat cu trei telecomenzi, o scrumieră de un kilogram din cristal — de asemenea furată de la părinții mei — și toate suporturile ceramice de pahare către capul lui, am rămas fără muniție și m-am topit pur și simplu într-o băltoacă urlătoare și hiperventilată pe canapea.

În cele din urmă, am început ușor să disting mantra calmă și repetitivă a lui Hans.

— Nu s-a întâmplat nimic. Nu s-a întâmplat nimic, Buburuză. Jur. Nu s-a întâmplat nimic.

Când m-am calmat suficient pentru a procesa din nou stimulii vizuali, am observat că Hans era îmbrăcat cu boxeri și tricou. (El dormea de obicei gol.)

Reluând atacul meu împotriva Fetei Gotice, mi-am dat seama că și ea purta unul dintre tricourile lui Hans și o pereche de boxeri. Fir-ar să fie.

Hans îmi explica, în timp ce tremuram, pufneam și fumam țigară după țigară, că se dusesse într-un bar după cearta noastră monstruoasă, se îmbătase mangă și o sunase pe Fata Gotică, pentru a plânga pe umărul ei.

În mod evident, Fata Gotică tocmai se despărțise de Băiatul Gotic, așa că se dusesse la bar să-și înece și ea amarul. Ajunsese la noi acasă pentru că era prea beată să mai conducă spre casă. (După cum parcase Hans, și el era la fel de beat.)

Eu, practic, voiam ca ei să fi făcut sex, astfel încât să-mi justific furia, însă știam că Hans spunea adevărul. Nu durea mai puțin că fugise în brațele altei fete la doar câteva ore după despărțirea noastră, ci că era doar pentru consolare și mă făcea să mă simt ca o psihopată.

Fata Gotică a ieșit și am plâns și am fumat împreună pe canapea, în timp ce Hans se foia de colo-colo, pierdut. După ce am terminat cu plânsul, le-am cerut amândurora să plece, ca să-mi împachetez lucrurile în liniște...

Apoi am golit maghernița aia atât de mult, încât ai fi crezut că eram Grinch care încerca să desființeze Crăciunul.

Am luat perdeaua de duș, bara și micul dop din cauciuc. Am luat hârtia igienică. Am luat storurile și nici măcar n-am avut o șurubelniță. Le-am smuls pur și simplu din perete. Am luat pernele, cuvertura și cearșafurile de la Walmart. (Salteaua a rămas doar pentru că nu încăpea în Mustang. Nici televizorul nu încăpea, însă asta nu m-a împiedicat să iau telecomenzile). Am luat orice oală, tigaie, farfurie, rest de mâncare și mâner de sertar din bucătărie. La naiba, am luat chiar și ultima cutie de Who Hash.

Și știi ceva, Jurnalule? M-a făcut să mă simt puțin mai bine.

Știi ce m-a făcut să mă simt mult mai bine? Am aflat că Hans a fost evacuat luna următoare și și-a pierdut gajul din cauza tuturor electrocasnicelor și bucăților de rigips care lipseau.

Știi ce m-a făcut să uit că Hans a existat vreodată? Mi-am întâlnit sufletul pereche.

27. Skynet s-a prins! Skynet s-a prins!

Jurnalul secret al lui BB

2 februarie

S.O.S., Jurnalule! S.O.S.!

Ai fost dat în vileag! Nu există altă explicație posibilă! Ken a trecut de la a-mi cere sex oral cam la fel de des cum schimbă filtrul aerului condiționat la a pune botul la savarină ori de câte ori facem sex. Ori. De. Câte. Ori. Îi, mda. Nu treci de la a nu face niciodată un lucru la a-l face mereu decât dacă există o intervenție serioasă, mai ales în ceea ce-l privește pe Ken. Comportamentul său este atât de calcifiat, încât nu cred că ar putea sta pe partea cealaltă a canapelei, dacă i-ai ține un pistol la tâmplă. Există un singur lucru care-l poate face, brusc, să simtă nevoia să dea limbi: însemnarea mea din jurnal din 1 noiembrie.

Ce a citit? Cât de mult a citit?

E atât de rău. E atât de bine, însă e și atât, atât de rău. Eu l-am subestimat cu totul, Jurnalule. Dintre toți soțboții din lume, de ce a trebuit să sfârșesc eu cu geniul malefic versiunea TL 9000²²?

Nu prea am scris în ultimul timp, așa că fac pariu că s-a dus să tragă cu ochiul la Jurnalul Super Intim Pe Care Ken Nu Trebuie Să-l Citească Niciodată ca să vadă ce am mai pus la cale, apoi a devenit bănuitor când n-a găsit nimic nou acolo și a pornit într-o mică expediție de pescuit.

Oare și-a dat seama cum să caute fișiere mai recente? Așa te-a găsit? Credeam că era praf la calculatoare! Oare s-a prefăcut pur și simplu un necunoscător în ale tehnologiei, când în realitate e un fel de găsită diabolică de informații?? E oare el Kevin Spacey din Suspecți de serviciu?

Stai puțin! O, Doamne Dumnezeule, știu ce s-a întâmplat! Ken nu te-a citit deloc, Micuțule! El mi-a citit e-mailul! E-MAILUL! Mesajul acela în care spuneam că el niciodată nu-mi dă limbi era de fapt doar decupat și inserat dintr-o conversație pe e-mail cu Sara, nu? Și Ken chiar are acces la e-mailul meu, pentru că suntem prea zgârciți ca să ne luăm propriile iPad-uri, așa că ori de câte ori vrea să-și verifice e-mailul, practic trebuie să intre în cutia mea poștală, pentru a mă deconecta. De obicei, nu-mi fac griji, pentru că totul acolo arată de parcă te-ar injecta imediat cu o doză letală de estrogen — afirmații zilnice de la Oprah, remindere despre programările la obstetrică/ginecologie și coafor, jumătate de duzină de chitanțe de romane de dragoste pe care le-am cumpărat de pe Amazon —, însă sunt sigură că subiectul Cunnilingus i-a stârnit interesul.

E atât de simplu! Asta explică de ce Ken îmi dă limbi în fiecare zi, în loc să înfigă ace într-o păpușă voodoo cu păr castaniu, așa cum ar face dacă chiar ar citi asta. Suntem în siguranță, Jurnalule! Suntem în siguranță!

E un miracol gen Ziua Cârtiței! Sex oral la liber, în mod regulat și n-o să fiu sufocată în somn? Mulțumesc, universule! Mulțumesc, Oprah! Mulțumesc, Deepak Chopra! Namasté! Namasté!

Sistem de măsură a calității pentru industria telecomunicațiilor.

28. Când SUV-ul se leagănă

Jurnalul secret al lui BB

8 februarie

Dragă Jurnalule,

Am făcut sex în mașină noaptea trecută. Într-un cartier oarecare. La unsprezece noaptea. Nu era o chestie nouă pentru mine, însă era un nou record negativ pentru competiția mea de Mamă a Anului, mai ales având în vedere că am improșcat cu lapte matern cămașa Oxford a lui Ken în mijlocului actului sexual și am folosit un stoc de urgență de șervețele pentru bebeluși pentru a mă curăța după aceea. Fir-ar să fie. Chiar voiam acel trofeu.

Seara a început destul de elegant. Eu și Ken aveam bilete la un concert, așa că am angajat o bonă și am ieșit să cinăm la un mic restaurant italianesc cochet în drum spre concert.

(Paranteză: N-o să încetez niciodată să scriu Jurnalul super intim pe care Ken nu trebuie să-l citească niciodată. Fluxul constant de ieșiri în oraș seara și sexul oral sunt cu siguranță în agendă. Complimentele spontane și un tatuaj cu numele meu nu pot fi foarte departe!)

Era un spectacol fără rezervare, așa că atunci când am ajuns la sala de concerte, l-am lăsat pe Ken la coadă ca să poată face rost de locuri bune, în timp ce eu am parcat mai retras ca să mă pot mulge, ca o doamnă.

(Vezi, Jurnalule? De aceea concuram la trofeul Mama Anului! Cine mai e suficient de conștiincioasă ca să alăpteze la nouă luni de la naștere, păstrează tot timpul o pompă de sân complet echipată cu încărcător de mașină ȘI are intuiția de a-și goli sânii înainte de a comanda un whisky Jameson dublu, cu gheață? La

momentul acesta din poveste, sunt, practic, June Cleaver²³.

După ce sânii mi s-au golit suficient, am fixat cu îndemânare clapetele sutienului de alăptat, mi-am aranjat maioul de-mers-la-concert-rock, am îndepărtat pledul cu care mă acoperisem pentru a mă feri de privirile trecătorilor nevinovați și am depozitat sticlulele de lapte în lădița frigorifică.

Sperând că aveam suficient timp să trec pe la toaletă și apoi să iau ceva de băut înainte de începerea concertului, am repetat cu voioșie „Nu, mulțumesc. Nu vreau nimic“, în timp ce alergam printr-o mare de speculanți și vagabonzi către sala de concerte.

Când am ieșit din cea mai puțin neigienică toaletă pe care am putut-o găsi, am observat un grup de puștoaice adunate în jurul uneia dintre chiuvete, aranjându-se. Toate trei păreau aproape identice, cu trupurile scheletice de cincisprezece ani și părul până la talie, perfect întins. M-am delectat să trag cu urechea la conversația lor în timp ce-mi spălam mâinile.

Adolescenta nr. 1: L-ați văzut pe tipul ăla care stătea lângă noi? E atât de sexy!

Adolescenta nr. 2: Nu! Cum arată?

Adolescenta nr. 1: Poartă, cred, o chestie cu nasturi până jos și pare cam bățos, dar în fine. Mie doar îmi place să-l privesc.

Am ciulit urechile. Sexy? O chestie cu nasturi până jos? Bățos? Era un singur tip în acel public care se putea potrivi descrierii. Ken venise direct de la serviciu și arăta cu siguranță ca un domn când ne întâlniserăm pentru cină: cămașă bleu-pal și cravată bleumarin cu cusătură dublă.

Adolescenta nr. 3 își dă ochii peste cap: Nu fi ciudată.

Am zâmbit în timp ce-mi uscam mâinile.

Ar trebui s-o ascuți pe prietena ta, pisi.

Mi-am croit drum sus la balcon, urmând instrucțiunile transmise de Ken prin sms în timp ce mă mulgeam și l-am zărit pe rândul din spate. De parcă ar fi stat cu ochii pe ușă, mi-a zâmbit, salutându-mă nonșalant cu două degete ridicate. M-am delectat fericită cu ținuta lui business în stil Christian Grey. La naiba. Chiar

arată sexy.

Zâmbetul lui Ken se lărgea pe măsură ce mă apropiam. M-am oprit pe intervalul din spatele scaunului său și m-am aplecat să-l sărut, înainte de a mă îndrepta către bar. Când m-am ridicat, el a flirtat mușcându-mă de coapsă cu dinții. Ce — cine e tipul ăsta??

— M-am oprit la toaletă venind înapoi și am auzit fără să vreau niște adolescente vorbind despre un tip sexy și elegant care stătea lângă ele. Am presupus că trebuie să fi vorbit despre tine.

Ken a făcut semn spre dreapta:

— Erau fetele alea?

M-am uitat în spatele lui la un grup de codane hlizite, care tocmai se așezau. Erau chiar ele! Chiar îmi voiau bărbatul!

Nu-mi pot explica ce mi s-a întâmplat după aceea, Jurnalule. S-o numesc gelozie ar fi o desconsiderare flagrantă. Chestia asta a fost viscerală, psihologică. Să știu că un cârd de femeiuști mai tinere, mai slabe și cu părul mai drept îl voiau pe soțul meu făcu ca trupul meu să pompeze feromoni la nivel nuclear.

Când m-am întors la locul meu cu aproape doi litri de Jameson, eram efectiv o ciupercă atomică de energie sexuală. Nu știu dacă pulsul pe care-l emiteam era un mecanism de apărare menit să le prevină pe fete sau dacă era o tactică ofensivă vizată să bruieze gândurile lui Ken și să-i mențină atenția îndreptată doar către mine, însă indiferent ce era, el a priceput mesajul foarte clar.

În timp ce urmăream trupele din deschidere, am stat așezată pe spătarul scaunului meu ca să pot vedea mai bine, ceea ce îmi dădea și un avantaj de înălțime față de Ken și puștoaice. Am folosit diferența de putere pentru a mă impune așezând un braț protector pe umărul lui, în timp ce-i scărpinam ușor capul cu unghiile. Mă simțeam ridicol, ca un fundaș de liceu care încerca să demonstreze în sala de mese că majoreta blondă cu țâțe mari era a lui, însă nu mă puteam abține. Priveam drept în față ca un gangster, fără să iau în seamă distribuția Hannah Montana de lângă mine și îmi închipuiam că ele se zgâiau și se gândeau Cine e tipa asta cu Elegantul? Se joacă în părul lui? Oh, Doamne, ce tare e. El arată ca un director bogat, însă Rokerița își ține brațul în jurul lui de parcă el e târfa ei. Fac pariu că are tatuaje. Și conduce motocicleta. Și are băgat

un box în vagin.

Exact când începeam să-mi fac griji că-l făceam pe Ken să pară efeminat din cauza atitudinii mele posesive, el s-a aplecat și și-a pus capul pe sânul meu! Era atât de adorabil. În acel moment, orice energie pe care o cheltuiam avertizând minorele s-a redirecționat către dorința sexuală. Acest tip înalt, sexy, minunat, bine îmbrăcat și cu o barbă de o zi era cuibărit lângă mine ca un ursuleț de pluș. Era al meu. Singurul lucru la care mă puteam gândi era cât de mult voiam să-mi arunc un picior peste cotiera dintre noi și să-l călăresc tot restul concertului.

Și era un concert chiar bun — până n-a mai fost.

Au fost două trupe în deschidere, amândouă chiar bune. Eu și Ken ne bâțaiam pe locurile noastre, fără a întrerupe deloc contactul fizic și ne-am abandonat zgomotului. În momentul în care capul de afiș a apărut pe scenă, mulțimea era deja într-o frenezie spumoasă, involburată și alimentată de hormoni — inclusiv eu și Ken. Ne ridicaserăm în picioare ca toți ceilalți, săream și dansam fără să ținem cont de nimic.

Oamenii fără copii nu vor aprecia niciodată cu adevărat măreția unei nopți în oraș. Eliberarea desăvârșită de responsabilitate este îmbătătoare, mai ales după ce ai dat gata un Jameson.

Apoi, după două piese, muzica s-a oprit. Rumoarea se întindea în aer în timp ce vocalul era condus într-o parte a scenei de un tehnician care-i șoptea ceva la ureche, cam prea îndelungat pentru a fi o veste bună. Liniștea era asurzitoare. Când tehnicianul l-a lăsat pe iubitul vocal să se întoarcă la microfon, acesta radia de mândrie.

— Voi, oameni buni, sunteți atât de nebuni că ați rupt podeaua! a exclamat el, chiar înainte de a fi însoțit afară de pe scenă.

Am rupt ce?!?!

Luminile s-au aprins, însă nimeni nici măcar n-a clipit, ținând cont că tocmai ni se spusese că era posibil ca podeaua să se prăbușească sub noi.

Același tehnician (care în mod evident avea o semierecție pentru că stătea pe scenă în fața unei săli pline) ne-a spus tuturor, cu cea mai autoritară voce:

— Rămâneți calmi. Nu faceți nicio mișcare bruscă. Când cei de la pază vă spun, îndreptați-vă încet către ieșire.

Îndreptați-vă către ieșire? S-a terminat concertul? NU! Nu nu nu nu nu nu nu! Tocmai au început să cânte! Avem bonă până la unu noaptea! Nu ne puteți obliga să plecăm acasă! VĂ ROG, nu ne obligați să plecăm acasă!

După cum s-a dovedit, când trupa cap de afiș apăruse și toată lumea se repezise către scenă, toate fufele din clubul emo de la subsol se panicaseră pentru că auziseră un „trosnet puternic“ și „simțiseră cum se cutremură podeaua“. Niște găște.

Nu că aș fi fost surprinsă. Sala e o clădire veche și oricine a mers la un concert acolo s-a temut pentru viața sa cel puțin o dată în timpul acelei experiențe — cu excepția mea, o optimistă incorigibilă. Cu toate că podeaua a părut mereu să se clatine și să se legeze într-un fel care mă făcea să pun la îndoială cele mai elementare legi ale fizicii, mă simțeam în siguranță presupunând că fără îndoială pompierul/proprietarul clădirii/persoana responsabilă cu măsurile de siguranță n-ar lăsa mii de oameni să se adune într-un loc noapte după noapte dacă n-ar fi sută la sută absolut sigur. Corect?

Știu, Jurnalule. Știu. E un miracol că am supraviețuit atât de mult.

În timp ce așteptam ca secțiunea noastră să fie eliberată, toată lumea a rămas în picioare, lungindu-și gâturile în încercarea de a vedea ce se întâmpla jos, însă eu și Ken eram prea absorbiți în bula de preludiu pentru a observa. Mă luase în brațe și își trecea în mod seducător mâinile în susul și în josul spatelui meu. Între semnalul de feromoni alimentat de gelozie pe care-l emiteam, burta plină de whisky irlandez și frenezia în care fuseserăm transpuși de muzică, era nevoie de fiece gram de autocontrol pentru a mă abține să nu mă urc pe Ken.

Când n-am mai putut suporta, m-am ridicat pe vârfuri și i-am murmurat în ureche:

— Nu cred că o să mai pot aștepta până ajungem acasă.

Ken doar a zâmbit și a zis:

— La ce te gândești?

De îndată ce am trecut de pază, l-am înșfăcat pe Ken de mână și am zbughit-o pe ieșirea de incendiu, avansând printre adolescenții dezamăgiți, nefericit îmbrăcați și indeciși din punct de vedere sexual care ieșeau din clădirea care stătea să se prăbușească. Am fugit vreo sută cincizeci de metri, trecând pe lângă cerșetori și sărind peste boschetari, până am ajuns la mașină.

De îndată ce am fost înăuntru, Ken a ridicat o sprânceană și a întrebat insinuant:

— Unde mergem?

L-am ghidat către vechiul cartier al Sarei, acela dubios în care locuise când era doar un psiholog modest de școală, ca mine. Nu era ideal, însă era cel mai apropiat, mai slab luminat și mai retras loc la care m-am putut gândi. Era atât de slab luminat, de fapt, încât atunci când îmi lăsasem mașina acolo vreo câteva seri, în timp ce eu și Sara eram la o conferință de psihologie, ne-am întors și mi-am găsit toate cele patru cauciucuri tăiate, fără ca măcar vreunul dintre vecini să bage de seamă. Era un loc perfect.

Când am găsit un loc bun, Ken a oprit motorul și s-a uitat la mine.

— Deci... cum o să facem asta?

Eram deja pe cale să mă dezechipez, sărind peste preludiu, așa că singura mea instrucțiune a fost:

— Schimbă locul cu al meu.

Acolo, cu fața către bancheta din spate, ghemuită pe cotieră și pe jumătate dezbrăcată în timp ce-l așteptam pe Ken să se așeze, puteam simți cum acele două scăunele goale pentru copii mă privesc și mă judecă. Să vă ia dracu', scăunelelor! Eu tot o mamă bună sunt! Sunteți norocoase că vă las să priviți!

Ken s-a așezat confortabil pe scaunul pasagerului, și-a desfăcut șlițul și și-a coborât pantalonii suficient pentru a-i permite penisului său nerăbdător să se elibereze. Încă amețită de feromoni și teritorialitate, aproape că am avut orgasm numai uitându-mă ce făcea. Cu toate că am încercat să-l încălesc cât de grațios îmi permitea sfertul de litru de Jameson din sânge, am eșuat lamentabil când genunchiul meu stâng a ratat complet scaunul și a alunecat între portieră și locul pasagerului.

La naiba!

Încercând să rămân calmă, am vrut să-mi scot piciorul, însă... însă... era al naibii de înțepenit!

M-am panicat și am tras de picior, de parcă era sub un bolovan în mijlocul unui târâm al vârcolacilor într-o noapte cu lună plină, până când s-a eliberat. Ca să salvez ce mai rămăsese din atitudinea mea sexy, l-am ținut pe Ken cu o privire senzuală și mi-am așezat piciorul stâng (în locul genunchiului) lângă șoldul lui, ajungând într-o poziție ciudată, pe jumătate ghemuită pe vine/pe jumătate călare.

Foarte sexy, BB.

Lăsând deoparte egoul rănit, am continuat. În clipa în care părțile goale și calde ale lui Ken au luat contact cu părțile mele calde și alunecoase, am gemut. Asta... asta făcuse imposibil să aștept până acasă.

Mmm...

În timp ce am început să mă ridic și să cobor, Ken mi-a ridicat cămașa și a deschis cupele sutienului de alăptat. Erau aproape patru ore de când mă mulsesem ultima oară și sânii mei dădeau pe afară. Când Ken i-a cuprins cu mâinile, am simțit o furnicătură cunoscută și am privit cu oroare detașată cum sânul meu stâng împrăștia un jet de lapte direct pe cămașa lui bleu. Cel drept, care a fost mereu mai leneș, după cele trei piercinguri din trecut (acum îl numesc 50 Cent²⁴), a picurat doar în poala sa. O, Doamne Dumnezeule! Mi s-a scurs laptele!

Când am îndrăznit să văd reacția lui Ken, am observat că avea capul lipit de tetieră și ochii îi erau închiși de extaz. Nu văzuse! Nu știa!

Totuși, ușurarea pe care am simțit-o a fost repede umbrită de plăcerea lui Ken.

Rahat.

Mi-a trecut brusc prin minte că avea să se sfârșească la fel ca aproape toate experimentele mele sexuale perverse — cu Ken ejaculând prea curând și scuzându-se înainte de a adormi/a încerca să mă facă să am orgasm cu un vibrator care mereu avea o baterie aproape moartă.

Gândul m-a întristat. Eu chiar voiam să am orgasm. Energia mea sexuală reprimată şuiera atât de tare, încât mă mir că javrele din cartier nu urlau de durere.

Ştiam ce trebuia să fac. Era timpul să iau problema în propriile mâini — în propria mână.

Degetele mele şi-au găsit ţinta. Umflat şi sensibil, n-a durat mult până când întreaga mea parte inferioară să fie pe punctul de a erupe. Ken mi-a întâmpinat entuziasmul cu al său, apucându-mă de fund cu ambele mâini şi împingându-se adânc în mine, dar nu prea tare, ca să nu mă lovesc cu capul de plafon.

Mereu un gentleman, Ken.

Mi-am strecurat cealaltă mână în păr şi i-am acaparat gura cu a mea. De îndată ce îmi şopti în gură că era pe cale să ejaculeze, am simţit cum explodez în jurul lui, scâncind în timp ce strângeam, înşăcam, gherăiam şi muşcam orice îmi cădea în mâini.

Ne-am ținut unul pe celălalt câteva clipe în timp ce bătăile inimilor noastre s-au întors la normal, înainte ca Ken să întrerupă liniştea satisfăcută:

— Deci, cu ce o să curăţăm chestia asta?

Îi... rahat.

Nu mă gândisem atât de departe.

Făcând în minte un inventar al lucrurilor din SUV-ul lui Ken, am zărit brusc un pachet de şerveţele pentru bebeluşi pe care îl lăsasem în torpedo acum câteva luni, în caz de urgenţă. Asta putea fi considerată o urgenţă.

Am întins mâna, atentă să nu fac nicio mişcare bruscă şi am extras pachetul.

Ken a ridicat o sprânceană către mine de parcă ar fi vrut să spună probabil că faci mişto de mine.

Am ridicat pur şi simplu din umeri şi i-am înmânat un şerveţel aproape uscat.

Ca să mă apăr, în cazul în care oricare dintre voi veţi fi în juriul concursului

Mama Anului, vreau să se știe că am ținut, de fapt, ambele șervețele murdare până am ajuns acasă și le-am depozitat în siguranță în pubela noastră. Le-aș fi putut arunca pe geam ca o mitocancă, dar nu. Mie îmi pasă de mediu — și de pacea mondială.

Din câte se pare, aceasta a fost prima oară când Ken a făcut sex în mașină. Până acum.

Cum e posibil ca o persoană să trăiască treizeci și patru de ani la periferie și să nu recurgă niciodată la sex în mașină, din comoditate sau necesitate?

Privind retrospectiv, încep să cred că întreaga noastră relație e posibil să fi fost bazată pe o mare, grasă și falsă presupunere.

Personaj feminin principal din serialul de televiziune american *Leave it to Beaver* (1957).

50 Cent este un rapper care a supraviețuit după ce a fost împușcat de 9 ori și a devenit un superstar multimilionar. I-a tras-o lui Chelsea Handler, a fost intervievat de Oprah, a avut treabă și cu Deepak Chopra. El e în mare parte eroul sfârscului meu drept.

29. Mark McKen

Jurnalul super intim pe care Ken nu trebuie să-l citească niciodată

Când am început să mă întâlnesc cu Ken, tocmai mă mutasem înapoi cu părinții după ce scurta perioadă de coabitare cu Hans degenerase într-un coșmar violent (din partea mea, nu a lui) și administrativ. Fusesem super ofticăță pentru întreaga tărașenie fiindcă eram atât de pregătită să fiu o persoană adultă, iar părinții mei fuseseră la fel de ofticați, pentru că asta însemna că nu mai puteau merge de colo-colo în pielea goală și fuma iarbă prin casă la orice oră. Din câte se pare, în cele câteva luni cât fusesem plecată, casa copilăriei mele se transformase, efectiv, într-o văgăună de hedonism hipiot unde se fuma opium.

Când am reapărut, după despărțirea mea impresionant de dramatică de Hans, la ora zece seara, țipând, plângând și încercând să împing șifonierul de doi metri și jumătate înapoi pe scări spre vechea mea cameră, părinții mei nici... măcar... nu... s-au ridicat... de pe canapea. Îmi închipuisem că bociseră absența mea și că ținuseră aprinse noaptea lumânări de veghe în fostul meu dormitor și nu ascultaseră cu sunetul la refuz Creedence Clearwater Revival, umblând goi de colo-colo, cuprinși de letargie psihedelică pe o prelată de plastic acoperită cu urme de vopsea, pe podeaua livingului.

Eu, pe de altă parte, nu mai luasem droguri de, să zicem, un an întreg. Luasem zece la bacalaureat, recomandări bune și aveam de gând să mă înscriu la facultate. Poate că arătam ca o ratată, cu capul pe jumătate ras și cu pantalonii din imitație de piele de piton, însă cumva, ștafeta responsabilității îmi fusese pasată cât fusesem plecată, iar acum eram o persoană mai matură decât părinții mei. Tocmai mă întorsesem, însă în mod evident era deja timpul să plec.

Chiar înainte de cearta mea cruntă cu Hans, îl întâlnisem și începusem să stau de vorbă cu Ken cam de două ori pe lună la petrecerile de weekend de la prietenul meu Jason. Din nu știu ce motiv, Hans n-a venit niciodată cu mine. O, da, pentru

că era prea ocupat să tragă pe nas cu colegii de trupă în cine știe ce club de striptease. Mă rog. Nu mă deranja să merg singură. Era mereu băutură, un lucru important când mai ai zece luni lungi până la douăzeci și unu de ani, piscină și biliard și o grămadă de ocazii pentru niște flirturi nevinovate, care să-ți crească egoul. Locul ăla era un adevărat cârnațofest. Erau cei de-ai casei, care mă includeau pe mine și câțiva tipi cărora deja le-o trăsesem, apoi o grămadă de figuranți, care toți păreau cunoscuți. Ken era unul dintre ei. Mersesem la același mare liceu din suburbie, însă din cauză că el era în ultimul an când eu eram boboacă, drumurile noastre nu se încrucișaseră niciodată.

Când am făcut prima oară cunoștință cu Ken, era îmbrăcat în pijamale, iar eu locuiam cu Hans, așa că nu prea a fost o legătură amoroasă. Afurisitul ăla era mereu în pijamale.

(Ori de câte ori spun această poveste în prezența lui Ken, el mă întrerupe brusc și insistă, „Alea nu erau pijamale. Erau pantaloni de trening“. La care eu zic: „Tot o apă și-un pământ“. Expresia asta nu prea mai sună la fel atunci când e scrisă, nu-i așa?)

Ori de câte ori îl vedeam acasă la Jason, Ken stătea pur și simplu în pijamale, uitându-se la sport sau orice o fi fost împreună cu băieții pe canapea, care se întâmpla să fie exact locul unde ajungea fundul meu de frivolă atentă și provocatoare — oriunde erau tipii.

Fără îndoială, eu și Ken începeam cumva o conversație. Nu s-a dat niciodată la mine. Nu era niciodată beat. Doar se uita din când în când în ochii mei, zâmbea la momentul oportun și vorbea cu mine ca o ființă inteligentă cu o altă ființă. Pălăvrăgeam întruna despre muzeele la care fuseserăm, muzica preferată și filmele pe care le văzuserăm. De fapt, la momentul respectiv Ken era managerul unui cinematograful și văzuse toate filmele care rulasera din 1995 (cu excepția *Meet the Feebles*²⁵).

Ken voia să meargă în Egipt într-o bună zi. Eu făceam un curs de istoria artei egiptene. Voiam cu disperare să merg în Europa. El fusese de două ori acolo. Nu văzuse totuși spectacolul Cirque du Soleil, care îmi lua mințile, ținând cont că veneau în Atlanta an de an.

Îmi doresc să pot spune că a fost dragoste la prima vedere. Însă, sincer, la momentul respectiv nu prea mă gândeam cine știe ce la Ken.

Jurnalule, îmi cunoști trecutul. Tipul-prietenos-în-pijamale-fără-cazier-și-nici-măcar-un-singur-tatuaj-vizibil nu prea e genul meu — sau cel puțin nu era, până la petrecerea lui Jason cu ocazia Super Bowl.

Hans tocmai îmi dăduse papucii și eram deprimată la culme. Tot ce voiam să fac era să stau pe o canapea și să mă îmbăt mângă. Petrecerea de Super Bowl a lui Jason era diversiunea perfectă.

După ce am înhățat o bere și un loc pe canapea, am observat pe cineva intrând în cameră. Timpul s-a oprit, un ventilator imaginar s-a trezit în mod inexplicabil la viață și primele acorduri ale melodiei Fly a trupei Sugar Ray au început să-mi răsună în cap. Această siluetă misterioasă era înaltă și suplă, avea păr castaniu-deschis tuns scurt, care îi stătea puțin ridicat în frunte și purta negru din cap până-n picioare — cămașă neagră cu mânecile suflecate, pantaloni negri și o cravată neagră lucioasă. Inima mi s-a oprit. Era ca și cum Mark McGrath²⁶ însuși tocmai intrase în cameră.

(Era mare sculă în 2003, jur!)

Bărbatul Misterios l-a salutat zâmbind pe Jason și a dispărut din raza mea vizuală.

Cine era ăsta?

Nu că ar fi contat. Voiam să-l am. Aveam de gând să-i fac felul. Aveam de gând să i-o trag artistic până la sfârșitul serii. Aveam de gând să...

Exact când mă ridicam să plec în căutarea sosiei domnului McGrath (și a ceva drăguț și tare cu care să-l bat), el a revenit în aria mea vizuală... și se schimbase într-o pereche de pantaloni de trening și un tricou alb.

În. Niciun. Caz.

Am înțeles brusc cum mulți au fost cu succes păcăliți de Clark Kent.

Obişnuiam să gândesc Pe bune, Superman? O pereche de ochelari și o cravată? Sincer, insultă întreaga rasă umană cu deghizarea aia. Cât de proști ne crezi?

Dar iată-l. Ken, introvertitul tăcut, elocvent și purtător de pijama cu care avusesem conversații lungi în mod incontestabil platonice și stimulante din punct

de vedere intelectual de două ori pe lună fusese capabil să-mi aprindă libidoul cu doar o schimbare a hainelor și o cantitate mică de gel de păr.

Eram debusolată. Ken era atât de departe de genul meu: fără tatuaj, piercing, condamnare, bacalaureat sau viciu. El nici măcar nu bea! Stătea pe canapea sorbind Gatorade în pantalonii săi de trening și în ghetete Nike în fiecare weekend. Dar, la naiba, ascundea totul bine. Și cu trupul ăla înalt, în formă și suplu, probabil folosea acele haine de sport.

Poate aleargă? Oare ar fi atât de rău? Un adult sexy și responsabil care se îngrijește de el, are o slujbă decentă și mă atrage în discuții despre artă și călătorii?

Având în vedere că eram încă în plin proces de despachetare a catrafuselor după ce fusesem părăsită de un star rock aspirant care nu putea face rost de trei sute cincizeci de dolari pe lună pentru a-și plăti jumătate din chirie pentru că îi cheltuisese pe toți pe cocaină și fete care probabil se numeau Candy la barul The Frisky Pony²⁷, un tip precum Ken chiar părea fanfutastic.

N-am vorbit deloc cu Ken în acea noapte. El a privit jocul în timp ce eu îl priveam pe el, respingând absent avansurile nedorite ale fraților Alexander.

Ethan și Devon Alexander erau doi curvari arătoși, tupeiști și carismatici care concureau unul cu celălalt în toate. Ethan tocmai făcuse optsprezece ani și se întrecea cu fratele său la categoriile Cea mai amuzantă istorioară spusă la petrecere, Tipul care a futut cea mai sexy fată de la petrecere și Cel mai înalt frate, însă niciodată la categoria Cine s-a pișat pe el în somn în cel mai ciudat loc după ce a leșinat. Titlul ăsta va fi mereu deținut de Devon, cel mai mare, mai mărunt și mai nervos Alexander, care odată urinase pe părinții lor, în timp ce aceștia dormeau. Se spune că atunci când s-au trezit și au început să strige la el să înceteze, Devon, potrivit relatărilor, a ridicat mâna și a țipat la rîndul său „Tăceți dracului din gură! Știu ce fac!“.

Îmi place povestea asta.

În apărarea fraților Alexander, eu chiar aveam reputația de a mă îmbăta la petreceri și de a-i duce pe băieți la baie ca să le arăt piercingurile mele și, probabil, arătam ca o pradă ușoară.

Singura mea amintire clară din acea noapte, în afară de intrarea în ralanti a lui

Ken și prosteala cu schimbarea garderobei, e că Jason l-a întrebat care era numele lui de familie. Am crezut că era o întrebare ciudată adresată cuiva din senin și îmi amintesc cum am ascultat foarte atentă răspunsul, întrebându-mă de ce eram atât de interesată de răspunsul lui Ken.

Poate era din cauză că indiferent ce ieșea din gura lui Ken, indiferent cât de nefericit, imposibil de pronunțat sau lipsit de vocale putea fi, avea să fie într-o zi și numele meu de familie.

Zilele veneau și treceau, iar eu pur și simplu nu mi-l puteam scoate pe Mark McKen din minte. Voiam să-l văd din nou. Voiam să văd dacă puteam amesteca acel armăsar sexos și îmbrăcat în negru cu alter egoul său de conversație platonice. În mintea mea, erau două persoane diferite.

Apoi, cam la vreo două săptămâni după, universul mi-a oferit șansa.

În drum spre școală, s-a întâmplat să aud o reclamă la radio care anunța că Cirque du Soleil venea în Atlanta și biletele se vor pune în vânzare în acea săptămână. Amintindu-mi o conversație cu Ken din urmă cu câteva luni, am profitat de ocazie și l-am sunat pe Jason.

Înainte de a putea îngăima „Care-i treaba?“, am țipat în telefon: „Te rog, te rog să-l suni pe prietenul tău Ken și să-i spui că mă duce la Cirque du Soleil! Te roooog!“.

Chiar a doua zi, în drum spre cursul de istoria artei egiptene, mi-a sunat celularul. Era un număr necunoscut.

O, Doamne, Dumnezeu. Ar putea fi Ken!

Trebuia să fie. Era mult prea lumină afară ca să mă sune Skeletor. Mereu puteam conta pe Knight că-și făcea norma de apeluri la beție între miezul nopții și patru dimineața. Această persoană, totuși, mă suna la două după-amiaza, ceea ce îmi dădea suficientă speranță să răspund la telefon. Am tras cu putere aer în piept, pregătindu-mă în mod subconștient și din obișnuință pentru o explozie de înjurături și am apăsat micul buton verde al telefonului Nokia. Am expirat năucită de îndată ce am auzit replica șmecheră a lui Ken.

— Așadar, aud că te duc la circ.

Ken s-a oferit să cumpere biletele, însă prin a cumpăra a vrut să spună eu voi cumpăra fizic biletele și te voi lăsa să-mi restitui jumătatea ta.

Era norocos că proveneam dintr-o familie în care n-aveam absolut niciun model legat de prevederile monetare masculine. Mama era bucătăreasa, fata în casă, grădinăreasa, principala susținătoare a familiei, principala îngrijitoare și directorul financiar. Tatăl meu era un fost chitarist al unei trupe care cânta într-un garaj, un fumător înrăit, un drogat veșnic șomer, genul de bărbat alb profitor. O seară tipică în căminul nostru presupunea ca mama să vină acasă de la slujba ei cu normă întreagă, să ne gătească o masă delicioasă — la care tatăl meu reușea să se rostogolească mereu din pat la timp pentru a o savura —, apoi să mă recruteze pe mine la spălatul vaselor. În tot acest timp, tata fuma în living, alimentându-și depresia și tulburarea de anxietate generalizată cu un flux constant de apocalipsă și disperare (CNN), până la primele ore ale dimineții.

Ken chiar ar trebui să le trimită o felicitare de mulțumire.

După ce am închis telefonul și am intrat plutind la cursul de istoria artei, am început încet să-mi dau seama că aveam o întâlnire programată cu un tip pe care-l plăceam cu adevărat. Peste o lună. Asta e un fel de deceniu pentru fetele de colegiu singure. Aș putea să rămân gravidă cu un senator. Aș putea să-mi fac tatuaje asortate cu râșnițe de sare și piper cu un chelner de care m-aș îndrăgosti la Waffle House. Aș putea ajunge la închisoare pentru că am introdus „în mod accidental“ toate bețișoarele parfumate ale părinților mei în arsenic.

Din fericire, Jason avea altă petrecere în acel weekend.

Ken arăta adorabil. Nu purta negrul pe care îl iubeam atât de mult, însă cămașa lui bleu-deschis cu nasturi făcea ca ochii să-i scânteieze, iar pantalonii gri-închis erau făcuți din ceva moale care îi cădea bine pe șaolduri. Nu era îndrăzneț. Nu era punk, emo, rockabilly sau biker. Era ceea ce un bărbat adult cu gust (și un corp foarte mișto) purta la o petrecere după serviciu. Și, în mod surprinzător, îmi plăcea la nebunie.

Am vorbit toată noaptea. Era atât de ciudat să mă aflu în preajma cuiva cu care „aveam întâlnire“, însă să nu ne fi atins niciodată. Deci, l-am atins — mult.

Dacă ieșeam afară să fumez, îl trăgeam pe Ken de mână în noaptea rece de martie. Dacă aveam nevoie de altă bere, îl trăgeam de degetul mic până la minifrigiderul din colțul subsolului lui Jason. Îl prindeam de braț și îi șopteam în ureche vreo prostie despre cineva de la petrecere. Și el mă lăsa, zâmbind tot timpul, menținând contactul vizual și aplecându-se să-mi spună propriile sale povestioare haioase despre unele persoane de acolo pe care nu le cunoșteam.

Era o dinamică fascinantă. Eu eram în mod evident alpha, însă Ken era și el un alpha și se comporta cu o încredere puternică și tăcută. Mi-l puteam imagina cu cămașa sa apretată și cu cravată, stând la biroul său la serviciu, concediind oameni ca și cum n-ar fi nicio problemă.

Bum. Ești concediat.

Bum. Strânge-ți lucrurile.

Bărbatul ăsta era un șef. Și mă lăsa pe mine să-l domin.

Când a venit timpul să plec, nu l-am tras pe Ken afară la mașina mea (cu toate că așa părea). El a ales să mă lase să-l trag. Și când m-am repezit și mi-am aruncat brațele în jurul gâtului său într-o îmbrățișare prea zeloasă de rămas-bun, intensitatea cu care m-a ținut mi-a tăiat răsuflarea. Mă așteptasem să-i dau un pupic pe obraz și să-mi iau tălpășița într-un mod drăguț de genul hi-hi-te-îmbrățișez-te-pup-ne-mai vedem, însă în loc de asta m-am pomenit lipită de trupul său înalt.

Nici măcar nu-mi amintesc dacă picioarele mele atingeau pământul. Știu doar că brațele puternice ale lui Ken m-au cuprins și m-au lipit de el pentru o eternitate.

Strânsoarea era aproape sonoră. Exact când eram pe punctul să-mi încolăcesc picioarele în jurul taliei lui și să-i invadez gura frumoasă, Ken mi-a dat drumul și s-a întors să plece.

NU!

Înainte de a se îndepărta, i-am prins mâna și am tras-o cât de tare am putut. L-am tras de parcă eu eram Patrick Swayze, iar el era Jennifer Grey. Când am reușit să-l răsucesc cu fața la mine, mi-am înfipt mâinile în jacheta lui de piele maro și am atacat cu un sărut cu gura închisă straniu de agresiv. Era cel mai nașpa sărut pe care l-ai văzut la televizor sau când o fată de zece (hai să zicem douăzeci) de

ani își sărută mâna prefăcându-se că e Ryan Gosling.

DE CE era gura mea închisă? DE CE a trebuit să fac mișcarea de tragere și răsucire din Dirty Dancing?

Încă-mi vine să mor când mă gândesc la ciudățenia acelui prim sărut.

Din fericire, Ken probabil n-a fost complet descurajat de entuziasmul meu, pentru că s-a oprit lângă Macy's a doua zi să ia prânzul cu mine (un smoothie și trei țigări Camel Lights). A fost cea mai mișto surpriză pe care am putut-o avea vreodată.

Din nefericire, am fost atât de entuziasmată să-l văd, încât îmbrățișarea mea exagerată și brevetată acum și-a făcut apariția a doua oară, determinându-l pe Jamal — boul de asociat de vânzări care trăgea de fiare, conducea o Honda Civic personalizată, se dădea cu apă de colonie și cu care împărțeam casa de marcat, să mă tragă deoparte și să-mi țină o prelegere în șoaptă despre cum „trebuie să o las mai moale“.

Prânzul a fost delicios și s-a sfârșit mult prea repede. În timp ce Ken mă conducea înapoi către casa mea de marcat, abia îmi târam picioarele și îmi înfrângeam cu vitejie dorința de a mă agăța de el ca o maimuță păianjen. Probabil simțind că era pe cale de a fi legat fedeleș și cu căluș în gură, Ken mi-a aruncat un os și m-a întrebat ce fac a doua zi.

Îi, îți fac bebeluși. Dăă.

După ce am făcut niște planuri rapide pentru cină, întâlnirea noastră de prânz s-a sfârșit exact cum a început — cu mine lipită de pieptul lui Ken și cu Jamal clătinând dezaprobat din cap.

Ziua următoare, la șase fix, bătrânul meu Mustang era într-un loc de parcare în fața unui cinematograful vechi, pe care îl conducea Ken. De îndată ce am deschis ușa grea a cinemaului, timpul s-a oprit și Sugar Ray a lansat o serenadă despre aure și paturi cu baldachin pe care doar eu o puteam auzi.

El chiar există.

Mark McKen stătea în hol, ca un Pegas înaripat cu o cravată îngustă, dând indicații unui grup de angajați puberi. Și arăta la fel de delicios cum mi-l

aminteam de la petrecerea lui Jason din timpul Super Bowl — păr castaniu-deschis dezordonat sexy, cu mâinile în buzunarele pantalonilor negri memorabili, niște bicepsi încordați și lipiți de mânecile suflecate ale cămășii negre cu nasturi și acea cravată negru-mat. De câteva săptămâni aveam fantezii cu Ken legat de tăblia patului meu cu acea cravată.

După ce îmi petrecusem ultimele câteva zile cu Ken McKhaki, începeam să mă îndoiesc că alter egoul său îmbrăcat în negru existase cu adevărat. Poate fusese rodul imaginației mele, produsul combinației periculoase de despărțire și ochi împăienjeniți de băutură.

Însă el stătea acolo, în carne și oase, și îmi tăia răsuflarea.

Când Ken s-a îndreptat către ușa în care rămăsesem fermecată, s-a aplecat și mi-a cuprins talia, trăgându-mă spre el într-una din bine-cunoscutele îmbrățișări electrizante, apoi m-a condus afară.

De îndată ce am ajuns în parcare, Mark McKen mi-a dat drumul — nu! — și m-a întrebat unde mi-ar plăcea să cinăm.

Chiar îmi doream să par calmă și relaxată, însă, după scurt-circuitul pe care creierul meu tocmai îl experimentase, n-am mai reușit să fiu hiperactivă și autoritară:

— Oh, Doamne, îmi plaaaaace mâncarea italienească și e un loc nu departe de aici unde îmi doresc de ceva vreme să merg și dacă o luăm pe autostrada douăzeci vom fi pe celălalt sens al traficului intens și cred că în zilele de luni au meniul ăla special, dacă cumperi unul primești unul gratis!

M-am înfiorat imediat, jenată că turuisem ca un copil răsfățat și singur la părinți.

Ken a răspuns cu un zâmbet:

— Serios? Mâncarea italienească e preferata mea.

Ne-am dus la restaurantul despre care ciripisem, bineînțeles, și nu știu dacă a fost din cauza mâncării sau a companiei, însă a rămas până în prezent restaurantul nostru preferat.

În cursul acelei seri am ajuns să-mi dau seama că, în plus față de gustul nostru

gastronomic comun, eu și Ken aveam totul în comun. Ne plăcea aceeași muzică. Fuseserăm chiar la aceleași concerte. Aveam același film preferat (Inimă neînfrică). Ken era complet apolitic și ateu, deci contracultura mea politică și convingerile religioase izvorâte din faptul că fusesem crescută de hipioți și Oprah Winfrey nu erau o problemă.

Singurul lucru pe care nu-l aveam în comun era nevoia noastră de control. Ken nu lua absolut nicio decizie. Mă lăsa să conduc atât conversația, cât și trupul lui oriunde voiam — amintiri din copilărie, episoade din Seinfeld, afară la fumat, înăuntru pentru desert.

Exact când începusem să jelesc sfârșitul celei mai mișto cine din toate timpurile, Ken m-a întrebat dacă voiam să văd unde locuiește.

Din experiența mea, când un bărbat te întreabă dacă vrei să mergi la el „acasă“, vrea să spună subsolul maică-sii, o cameră multifuncțională sau garajul. Adică un loc unde locuiește fără să plătească chirie și tot nu-și poate permite să-și cumpere propriul pachet de țigări.

Imaginează-ți nedumerirea mea când m-am luat după mașinuța roșie sport a lui Ken pe alea unei case tradiționale, albă și spațioasă, cu două etaje, plină de farmec și înconjurată de zeci de tufe de azalee înflorite. Vorbim de jardiniere, obloane și o verandă acoperită care se întindea pe întreaga lățime a primului etaj și se termina cu un chioșc și un balansoar în colțul îndepărtat al casei. Acest loc era de vis — cel puțin pentru o fată care se mutase de colo-colo și crescuse auzindu-și părinții folosind cuvinte de genul faliment și infestare apocaliptică cu căpușe în toiul nopții.

L-am urmat pe Ken înăuntru, încercând să găesc o modalitate politicoasă de a-l întreba cine era proprietarul. Nu era casa unui holtei. Aceasta era casa mea, la naiba, și trebuia să știu cine locuia acolo!

Interiorul era la fel de încântător și imaculat. Ușa de la intrare se deschidea către un hol cu scară, imediat la dreapta. Drept în față, prin camera principală, era bucătăria. Și la stânga, livingul era vopsit într-o nuanță plăcută de verde-gri. Un șemineu de piatră ocupa aproape întregul zid îndepărtat din stânga și canapeaua maro-roșcat dintr-un material asemănător pielii de căprioară, așezată central, era înconjurată de măsuțe de cafea, corpuri de iluminat satinat și o colecție eclectică de tablouri originale, schițe în creion și cerneală ale Turnului Eiffel.

Nu, pe bune. Cine locuiește aici?

Era prea puțin decorată pentru a fi casa părinților săi. Arăta ca un magazin de prezentare Ashley Furniture și erau fix zero fotografii de familie sau suveniruri. Nu, aceasta era cu siguranță prima casă a cuiva și voiam să fie a mea!

Când mi-am înăbușit furia invidioasă și l-am complimentat pe Ken în privința decorului, el a spus simplu:

— Mersi. Tata m-a ajutat cu plintele.

Aha!

— *Aa, locuiește și el aici?*

— Nu, însă sora mea are o cameră închiriată la mine. A fost de acord să mă plătească în plus ca să-i dau dormitorul principal și un loc în garaj.

Deci, o femeie locuiește aici. Asta explică toate aceste Turnuri Eiffel.

— *Te-a ajutat să decorezi?*

— Nu. Eu am luat toate tablourile și decorațiunile. Ea s-a mutat aici acum câteva luni.

— Serios? Ai făcut toate astea singur? E frumos! De unde sunt aceste tablouri?

— Ah, le-am luat din Paris. Acolo sunt artiști stradali care desenează și pictează Turnul Eiffel cât e ziua de lungă. Măiestria lor e fantastică și sunt foarte ieftine.

Nu era doar sexy, deștept, angajat și în formă, mai avea și propria casă și și-o decorase singur cu tablouri pe care le cumpărase de la Paris. Era ca și cum știuse că vin. Reveria mea a fost repede întreruptă când mi-am dat seama că, dacă urma să mă mut într-o zi, eu și Ken am împărți patul dublu dintr-unul dintre dormitoare secundare din moment ce sor-sa îl luase pe cel principal.

Încercând să-mi dau seama de aranjarea casei, am făcut un test:

— Nu-mi vine să cred că ai propria casă și nici măcar nu dormi în dormitorul principal.

— Nu mă deranjează. Tocmai am terminat camera multifuncțională, așa că dorm acolo.

Și iată. Bum. Subsol, camera multifuncțională sau garaj. La dracu', știam eu!

Exact când începeam să-mi dau seama de situația de viață a lui Ken, o puștoaică asiatică mică de statură a ieșit din bucătărie. Arăta cam de vârsta mea, poate mai tânără și n-avea mai mult de un metru și jumătate. Când a observat că Ken avea companie, și-a întors rușinată privirea și a fugit pe scări.

Bine, pe bune, cine locuiește aici?

Observându-mi oroarea, Ken a explicat:

— Ea e Robin. Lucrează la cinema și avea nevoie de o locuință, așa că i-am închiriat unul dintre dormitoare.

Se pricepea. Probabil că le avea pe tipele care îi plăteau întreaga ipotecă ȘI îi mai făceau și curat. Ken era un șef!

Și iată, mă lăsa să-l duc de colo-colo ca pe o păpușă de cârpă și să comand. N-avea sens. De ce cineva care exercita atât control în fiecare aspect al vieții sale să predea toată această putere cu bună știință? Nici măcar nu era necesar. Eu eram doar o tipă de douăzeci de ani la colegiu care lucra la Macy's și locuia cu părinții. Ken, pe de altă parte, era un bărbat de douăzeci și trei de ani care avea mai multe cravate și o casă suficient de mare pentru a găzdui o mică armată de servitoare.

În mod evident, Ken nu dădea socoteală nimănui, cu toate astea când eram împreună era ca și cum se născuse fără voință. Posturi de radio, restaurant, oriunde mergeam, orice făceam, le lăsa pe toate la latitudinea mea. De ce?

O, Doamne Dumnezeu.

Ken vrea să-l rănesc.

Era singura explicație. Ken era masochist. Sesizase energia mea de fată rea, pătimasă și încăpățânată, auzise de toate piercingurile și crezuse, poate, că eram gata să-i torn ceară fierbinte pe abdomen.

Acum, nu mă înțelege greșit, Jurnalule. Eram familiarizată cu S & M și poooate chiar aveam un dulap plin cu accesorii din vinilin și pentru sclavie sexuală, însă nu fusesem eu aceea mereu legată cu cătușe? Adică, nu eram dominatoare.

Sau eram?

De când am pus ochii pe Mark McKen în acea noapte la petrecerea de la Jason mi-am dorit să-l leg și să-l biciuiesc puțin.

Și chiar îmi plăcea să-mi impun punctul de vedere tot timpul. Ori de câte ori începusem să-l bruschez sau să-l împing, el răspunsese cu un mic zâmbet amuzat, fără să opună rezistență.

O, Doamne. Ken chiar voia ca eu să-l fac să sufere.

Și eu voiam, într-un fel, să-l fac să sufere.

Dă-mi voie să te scutesc de o căutare pe IMDB și să-ți spun chiar acum că Meet the Feebles e un rahat pervers, Jurnalule. Cu mult înainte de trilogia Stăpânul Inelelor, Peter Jackson se afla în mod evident într-un loc întunecat și confuz. E practic The Muppets, dacă Muppets ar fi fost niște pornografi depravați, dependenți de droguri și cu comportament sexual deviant.

Solistul vocal al trupei americane de rock Sugar Ray.

Poneiul neastâmpărat.

30. Misi(onar) îndeplinit

Jurnalul secret al lui BB

21 februarie

Dragă Jurnalule,

Tocmai am scris povestea momentului când l-am cunoscut pe Ken și am lăsat-o în fișierul Jurnalul super intim pe care Ken nu trebuie niciodată să-l citească. A fost toată adevărată, măcar acum, și sper că i-a flatat egoul. Acestea fiind spuse, egoul lui Ken n-are nevoie să afle ce am crezut despre prima noastră experiență sexuală, așa că mă mut aici în siguranța brațelor tale, dragă și scumpule Jurnal secret, pentru a continua povestea.

Eu și Ken n-am făcut sex imediat.

Bine, bine, știi ce gândești.

BB? Nu s-a comportat ca o femeie ușoară? A avut mononucleoză în acea lună?

Dar e adevărat, Jurnalule. Jur!

Mă duceam acasă la el în noptile când n-aveam școală și ne sărutam pe canapeaua din piele de căprioară, apoi adormeam privind Nemuritorul sau cine știe ce rahat de film. El nu m-a presat niciodată să facem sex și, din nu știu ce motiv, eu n-am inițiat niciodată o partidă.

Cred că eram încă prea nedumerită ce simțeam pentru el. Ken nu era periculos sau rebel, cu excepția potențialului său masochism. Nu juca jocuri. El era... un gentleman. Și cred că tot acel cavalerism mi-a uscat vaginul de tot. Chiar dacă ochilor le plăcea ceea ce vedeau și mintea știa că era o alegere bună și solidă,

inima mea sălbatică continua să caute o scânteie, un tăciune încins și nebunatic, apoi să se întoarcă dorind.

Ken era, din punct de vedere emoțional, disponibil ca o roșie, așa că nici asta nu mă ajuta. Bărbatul n-ar fi recunoscut un sentiment nici dacă i s-ar fi frecat de picior. Skeletor, Ding-Dong, Binecuvântat Fie — acei băieți puteau simți... cam o mie de emoții diferite pe oră. Treceau de la a mă privi în ochi și a mă întreba dacă voiam să mă căsătoresc cu ei, chiar înainte de a scoate prezervativul, la a țipa și a arunca un coș de gunoi pe fereastra subsolului lor, a camerei lor multifuncționale sau a garajului, pentru că cineva făcuse macaroane Velveeta cu brânză la cină, când ei ceruseră în mod special OG Kraft!

Era o sabie cu două tăișuri. Apreciam că nu căpтуșeam constant plăcile de ghips carton și nu mergeam pe coji de ouă în jurul lui Ken, însă după câteva săptămâni devenise foarte clar că nu voi primi inimi și flori prea curând.

În ciuda afectului său plat sau ca urmare a acestuia, cu cât ajungeam să-l cunosc mai bine pe Kenneth Easton, cu atât îl plăceam mai mult — ca persoană. Introversia și stoicismul său erau în armonie perfectă cu extroversia și sensibilitatea mea emoțională. Era al naibii de frumos și ne plăceau aceleași lucruri.

— Nu se poate. Ai Marvin de Frenté, trupa aia obscură din anii '90, care a dat un singur hit extraordinar? Și eu!

— *Pizza ta preferată e cu șuncă și măslinae negre de la Papa John? Și a mea!*

— *O, Doamne, îți place să pui Peeps în cuptorul cu microunde cu niște scobitori mici sub aripi ca să vezi care o străpunge pe cealaltă prima după ce încep să se umfle? ȘI MIE!*

Mi-a luat aproape trei săptămâni ca să trec peste lipsa de tatuaje și emoție a lui Ken, însă după ce am înțeles cât de proastă fusesem, am știut că era timpul să fac ceea ce făceam cel mai bine — să-mi desfac picioarele.

Prima dată n-a fost rău, la drept vorbind, însă a fost în poziția misionarului, iar eu de obicei nu o fac așa. Însă aveam o misiune (fără nicio aluzie!) și orgasmul era foarte jos pe lista mea de priorități. Primul obiectiv era să investighez dacă Ken era sau nu masochist și dacă era, în ce măsură. Al doilea obiectiv n-a devenit evident până n-am început cu preludiul. Trebuia să stimulez încrederea

bărbatului, imediat.

După ce am început să ne sărutăm, Ken m-a atins atât de precaut, parcă aş fi fost cea mai rea capră de la grădina zoologică, iar el era la o singură mişcare greşită de a-şi pierde un deget.

N-avea sens, Jurnalule. Ieşeam împreună de peste o lună. Eram nouăzeci şi cinci la sută sigură că nu era homo sau căsătorit. Niciunul dintre noi nu era beat. Şi o erecţie de o dimensiune mai mult decât respectabilă îmi stătea lipită de şoldul gol. De ce era atât de ezitant în a face o mişcare?

La început, am presupus că era doar din cauză că nu mai fusesem niciodată cu un gentleman.

Poate el pur şi simplu nu vrea să-mi depăşească limitele, am gândit. Poate că e cine ştie ce semnal secret şi telepatic de permisiune pe care nu i l-am dat, pentru că nu ştiu care e, deoarece n-am mai fost niciodată cu un tip de treabă.

Însă apoi mi-am amintit că adusesem o geantă de voiaj. Sunt destul de sigură că dacă ar exista un semn universal pentru pregătită de sex, aceea ar fi.

Indiferent care ar fi motivul, Ken cel rece, calm şi stăpân pe sine se comporta ca un mim încercând să iasă dintr-o cutie telefonică invizibilă, aşa că am hotărât să-l ajut pe amărât. Rostogolindu-l deasupra mea, mi-am mişcat şoldurile până când capul penisului său impresionant s-a postat la intrarea mea nerăbdătoare. Apoi, l-am sărutat de i-au mers fulgii.

Na, nenorociture. Consimt. Bag-o.

Cu toate astea, el tot nu se relaxa. Trupul lui Ken rămăsese ţepăn deasupra mea şi râsuflarea îi era liniştită şi calmă, de parcă se concentra la ceva. Eu, pe de altă parte, nu mă puteam concentra la nimic cu el care îşi mişca ezitant întreaga lungime a bărbăţiei sale în sus şi în jos peste carnea mea alunecoasă.

Încetul cu încetul, ritmul se însufleţea. Din nou şi din nou, cu fiecare pas succesiv, Ken îmi atinge intrarea, suficient cât să mă facă să-mi ridic şoldurile în semn de invitaţie, înainte de a mă refuza din nou. Nedumerită şi frustrată, am ridicat privirea către el în căutarea unei explicaţii.

Îi e teamă să mi-o tragă fără prezervativ?

(Ar fi trebuit să-i fie).

Oare re trăiește o traumă din copilărie? Are cumva o criză?

În timp ce bărbatul de deasupra mea chiar părea tensionat, pentru motive pe care nu le înțelegeam, zâmbetul cunoscut și sclipirea ștregară a ochilor albastru-deschis m-au făcut să-mi dau seama că se juca. Avea de gând să mă facă să cer fiecare mișcare, ca întotdeauna. Kenneth Easton avea toată puterea și o folosea pentru a mă face să preiau controlul. Oricât de mult nu apreciam să fiu manipulată, nu puteam nega cât de motivant era să fiu maestrul păpușar al acestui Ken chipeș, misterios și real.

Cedând voinței sale, am băgat mâna între noi și am mângâiat circumferința alunecoasă a lui Ken, care se simțea rigidă, pregătită și atât de potrivită. Ghidându-l către trupul meu, am gemut când el s-a întins și m-a pătruns. N-a fost dureros. A fost perfect, ca o piesă de puzzle care se fixează unde îi e locul. L-am ținut lipit de mine, apreciind preaplinul extraordinar, iar el aștepta.

Nu știu dacă simțea ceea ce simțeam sau dacă încă refuza cu încăpățânare să preia controlul, însă de îndată ce am început să ne mișcăm, a devenit evident că Ken simțea foarte mult ceva. Dând drumul la toată reținerea autoimpusă, Ken mi-a așezat coapsa în jurul taliei sale și m-a zdruncinat cu tot ce avea. Gura lui se strivea de a mea. Mâinile sale mă apucau de păr, de șolduri, de fund. Era sălbatic, liber și foarte sexy și voiam cu disperare să-l recompensez pentru asta.

Singura problemă era că niciun bărbat nu mă făcuse sau nu m-ar face să am orgasm în poziția misionarului. Pur și simplu nu funcționează.

Decât să risc să pierd încrederea regăsită a lui Ken întorcându-l pe spate prea curând, am decis să mimez gălăgios un orgasm pe la minutul trei, doar de încurajare.

Pentru că în această privință sunt altruistă, Jurnalule.

După ce m-am ocupat de cel de-al doilea obiectiv (Ridicare a moralului? Bifată!), m-am mutat la prioritatea numărul unu — să-mi dau seama dacă acest sexos chiar voia să-l fac să sufere. În timp ce mă prefăceam că eram încă în chinurile orgasmului halucinant pe care tocmai mi-l provocase, mi-am înfipt unghiile în omoplații lui Ken cât de tare am putut. În loc să-l aud inspirând cu durere sau să-l simt cum tresare, care ar fi fost o reacție potrivită, am simțit cum

mușchii încordați ai lui Ken se înmoaie ca plastilina în mâinile mele.

Ce naiba?

Tocmai îl înjunghiasem cu zece lame mici! Ar fi trebuit să se retragă și să mă pocnească peste gură, nu să se prăbușească într-un lac de extaz, de parcă tocmai îi injectasem heroină!

În mod evident, bănuielile mele erau corecte. Lui Ken îi plăcea durerea. Acum era timpul să descopăr cât de mult.

Fără să reduc presiunea nici măcar puțin, am început să-mi plimb ghearele lent de-a lungul întregului spate.

Era, efectiv, ceva medieval, Jurnalule, și lui Ken... îi plăcea... al naibii de mult.

Înainte ca ghearele mele gri-cărbune să fi trecut măcar de talia sa, Ken îmi lipea trupul de al său și se cutremura de orgasm.

Sfinte Sisoe.

Bine, deci aveam un masochist autentic în mâinile mele. (Ad litteram. ADN-ul lui era sub unghiile mele).

Există lucruri mai rele pe care să le descoperi la iubitul tău, nu?

Era doar puțin pervers. Și dacă istoria mea personală demonstra ceva, era că puteam face față unei chestii perverse, mai ales dacă urma să-l văd pe Ken în toată gloria postcoitală relaxată.

Cu egoul său suficient de umflat și zgârieturile de pe spate suficient de tumefiate, Ken era alt bărbat. Am petrecut următoarele câteva ore giugiulindu-ne, vorbind și râzând și când ne-am apucat de runda doi (în timpul căreia m-am asigurat că sunt deasupra) a fost o mie la sută mai bine (pentru mine, cel puțin).

Fără să-mi dau seama, soarele dimineții pătrundea pe fereastra încântătoare de deasupra patului lui Ken. În timp ce admiram fâșiile de lumină roz și portocalie care se revărsau de-a lungul cearșafurilor sale albe și mângâiau topografia trupurilor noastre încolăcite, mi-am dat seama nu doar că era posibil să fii atras de cineva stabil și responsabil, însă era și ușor.

În două săptămâni, subiectul numerelor a apărut în mod inevitabil în discuție. Am cam mințit și i-am spus lui Ken că au fost opt. Era doar un fel de minciună pentru că mă culcasem cu opt persoane — înaintea lui.

Nu știu de ce n-am spus pur și simplu nouă. Cred că, dacă ajungi la nouă, ești doar la un salt de acele îngrozitoare numere formate din două cifre. În plus, voiam să par un pic mai castă decât eram.

Zice fata cu sfârcurile și clitorisul străpunse de piercinguri.

Numărul lui Ken, întrebi? Trei — adică, eu și alte două persoane.

Până la douăzeci de ani, numărul de sule care fuseseră în mine ar fi putut forma o echipă de baseball. Totodată, Ken era cu trei ani mai mare și ar fi putut face loc cuceririlor sale pe bancheta din spate a mașinii lui Toyota Tercel.

Și aici a apărut presupunerea mea falsă, mare și grasă. Ar fi trebuit să interpretez anxietatea de a performa și numărul mic de partenere sexuale drept ceea ce erau — dovada că era un amant neexperimentat, căruia i-ar fi trebuit puțină îndrumare. Însă știi ce mi-am spus, ca să nu mă mai simt ca o nemernică folosită? Mi-am spus că el făcuse probabil sex de mii de ori. La urma urmelor, până am adunat trei tipi, fusesem deja cu Skeletor și cu Ding-Dong — ticăloșii ăia perverși. Trecusem de muuuult de la sex în mașină și stăpâneam un serios nivel postuniversitar.

Mica cifră a lui Ken nu prea însemna nimic. Cu siguranță nu însemna că eram o târfă. Nu, clar nu. Ken ar fi putut foarte bine să fie la fel de experimentat, poate și mai și!

Numere, numere!

În realitate, frumosul, introvertitul (și cu siguranță masochistul) Ken și-ar fi putut număra experiențele sexuale ante-BB fără să-și scoată ambele șosete, pe când eu deja îl puteam da pe spate cu experiențele mele sexuale. Sunt sigură că acele prime câteva luni cu mine s-au simțit de parcă fusese angajat să piloteze prima expediție umană către Uranus, cu nimic altceva decât o diplomă de bacalaureat și un combinezon șic.

Bietul de el. Nu e de mirare că insistase să preiau inițiativa.

În afară de sex în mașină, mă întreb ce alte experiențe sexuale adolescente ratase Ken. Sex lent sub pătură în aceeași cameră în timp ce trei dintre prietenii tăi se prefac că se uită la un film? Sex într-o piscină din cartier la lumina zilei? Sex într-o toaletă de la slujba ta plătită cu salariul minim pe economie, în timp ce o plăcuță de pe ușa magazinului le spune potențialilor clienți Reveniți în zece minute? Sex într-o căsuță din copac? (Nu în căsuța mea din copac, evident. Hipioții nu construiesc căsuțe în copac pentru puștii lor. Ei se lasă pe vine pe alee și desenează mandale cu cretă în timp ce mănâncă negrese cu iarbă, insuficient coapte, direct din tavă. Ceea ce, în apărarea lor, pentru un copil de cinci ani pare a fi clar timp de calitate.)

Iisuse, cred că e posibil să fi supraestimat valoarea ritualurilor adolescente de trecere. Adică, există lucruri mai rele decât să nu fii nevoit să aduni părul pubian al cuiva din aparatul dentar.

De fapt, cred că Ken îmi datorează o felicitare de mulțumire pentru că l-am scutit de toate aceste rahaturi — pline de cupoane rambursabile cu mic dejun târziu și cunnilingus —, însă nu în același timp. Sau poate în același timp? Mmm... cu siguranță în același timp.

31. Parolă idioată

Jurnalul secret al lui BB

28 februarie

Au trecut unsprezece ani de când mi-am înfipt ghearele în carnea încordată și musculoasă a lui Ken și după tot acest timp, gestul acesta reușește întotdeauna să ne satisfacă — pe amândoi. Trebuie să spun că nu mă deranjează să-l fac să sufere. Înainte să-l cunosc, habar n-aveam cât de măgulitor poate fi să-i sfârteci clavicula unui bărbat și să simți cum spatele i se arcuiește de extaz sub tine. Să-i răsucești sfârcul și să-i simți geamătul apreciativ. Să-l tragi de păr și să simți cum mâna i se strânge în jurul taliei tale.

Faptul că-i place durerea îl face să pară mai mult un dur. E posibil ca Ken să fie un corporatist liniștit, pufos ca un pechinez nou-născut, însă sub exteriorul de intelectual îmbrăcat în cămașă cu nasturi, el este un tip care poate lua o bătaie. Și dacă e nevoie de puțină durere pentru a-l însufleți, ei bine, atunci sunt mai mult decât fericită să-i fac pe plac. Doar că puțină durere e posibil să fie doar vârful icebergului.

Noaptea trecută, am băut deja clasicul pahar de pinot gris înainte de a mă băga la așternut cu Ken și, prin urmare, e posibil să fi supraestimat presiunea pe care am exercitat-o când am executat mișcarea unghii-de-a-lungul-spatelui. Totuși, și-a făcut treaba. În secunda în care am scos acele mici pumnale, Ken s-a împins cât de adânc a putut în mine și a ejaculat în timpul întregii călătorii de zece secunde, cât mi-a luat ca să ajung de la omoplați până la fund. Cu toate că am bănuir că am fost puțin mai aspră decât de obicei, Ken s-a prăbușit peste mine și aproape a început să toarcă în semn de apreciere, așa că mi-am închipuit că n-avea cum să fie prea rău.

La duș, sub lumina aspră, compactă și fluorescentă a realității, am surprins un

crâmpei din ceea ce făcusem.

Băga-mi-aș.

M-am simțit ca într-un film horror în care te trezești și îți dai seama că ți-ai mutilat propriul iubit în timp ce te aflai sub controlul unei minți extraterestre sau rahaturi de genul ăsta. Spatele lui Ken arăta ca un tablou de Jackson Pollock²⁸. Umflăturile roșii și roz mergeau de-a lungul torsului său, atât de furioase și tumefiate, încât arătau ca opt coloane vertebrale de rezervă.

De îndată ce am văzut dezastrul provocat, am început să sărut și să examinez fiecare centimetru de la umăr la osul bazinului, în timp ce el continua să-și spele mâinile, privindu-mă în oglindă cu o sprânceană ridicată întrebător, de parcă habar n-avea de motivul pentru care eram atât de melodramatică.

Dacă ar putea vedea și el, ar fi dezgustat! Ar fi oripilat! Ar fi...

L-am întors cu fața la mine, obligându-l să se uite peste umăr în oglindă și să vadă carnagiul care fusese odată spatele lui.

— Uite ce am făcut! Îmi pare atât de rău, Ken! Habar n-am avut că te zgâriam atât de tare!

După ce s-a uitat în oglindă, în loc să-și ducă copiii la maică-sa și să obțină un ordin de restricție, Ken a zis nepăsător:

Nu poți face chestia asta prea tare, și s-a întors cu spatele, pentru a se spăla pe dinți.

Poftim?

Acum, știu în sufletul meu că Ken a vrut ca acea afirmație să fie un comentariu la adresa lui, referitor la nivelul său de masochism și toleranța înspăimântător de mare la durere, însă singurul sunet pe care urechile mele de copil singur la părinți și egoist îl puteau înregistra era pocnetul cuvintelor sale izbindu-mă drept peste față.

Aa, pe bune? N-o pot face suficient de tare, zici? Păi, provocare acceptată, nenorocitul! Mai bine ți-ai găsi o parolă, pentru că o să te... disec.

Postscriptum: Ken și-a găsit o parolă. E sfrioșe.

Eu: De ce parola ta e sfrioșe, Ken?

Ken: Pur și simplu îmi place cuvântul ăsta.

Eu: Nu e un cuvânt.

Ken: Ba da, este. E ceea ce britanicii mănâncă la ceai.

Eu: Alea sunt brioșe.

Ken: Rahat. O brioșă e un fel de bijuterie.

Eu: Nu, aia e o broșă.

Ken: Un alt fel de brioșă.

Eu: Te referi la chestiile alea crocante, sărate și în formă de cornulețe pe care oamenii se prefăceau că le adoră în anii '90?

Ken: Cine se prefăcea?

Nici măcar nu știu de ce am simțit nevoia să am acea conversație. Ori de câte ori îi faci ceva unui bărbat și el răspunde rostind cuvântul fără sens sfrioșe, următoarea mișcare ar fi ca imediat să te oprești și să verifici celelalte trei semne ale unui atac cerebral²⁹.

Jackson Pollock (n. 28 ianuarie 1912, Cody, Wyoming — m. 11 august 1956, Springs-East Hampton, New York), cunoscut pictor american, unul dintre exponenții majori ai expresionismului abstract.

Pentru că lucrez în domeniul salvării vieților, acronimul pe care trebuie să ți-l amintești când identifici un potențial atac cerebral e CSDT. C e pentru căderea feței. S e pentru slăbiciune a brațului sau amorteală. D e pentru dificultăți de

vorbire. (Hm, sfrioșe). Și T e pentru e timpul să suni la 112. Bineînțeles, dacă Ken folosește un cuvânt de siguranță cu mine, probabil ar trebui să sun la 112 oricum, pentru că e posibil să-mi fi înfipt în mod accidental ghearele în pancreasul lui. Deci, într-un fel sau altul, sfrioșe se conturează a fi un cuvânt destul de costisitor.

32. Spiridușilor le place sexul anal

Jurnalul secret al lui BB

7 martie

Dragă Jurnalule,

Probabil că sunt beată. Tocmai i-am făcut un gest obscen soțului meu. Nu mă simt atât de bea...

Rahat.

De fapt, mă simt foarte beată. Dar am băut un singur pahar de pinot gris ieftin! (Apropo: când spun un singur pahar, mă refer la un singur păhărel minuscul, plin până la refuz. Trebuie să compensez, Jurnalule! Aceste pahare de vin sunt miniaturale! Sunt, practic, pahare de aperitiv. Jur!)

Mă rog. Nu contează cum am ajuns aici. Contează că sunt în acea stare de beție magică, înșelătoare și exact cum trebuie în care aş putea fie să inițiez o bătaie SAU o partidă de sex anal (două lucruri care nu s-ar întâmpla NICIODATĂ, decât dacă aş avea cantitatea perfectă de vin alb pe un stomac ușor gol și dacă Mercur e retrograd) și să fiu încă suficient de conștientă încât chiar să mă descurc și să merg până la capăt.

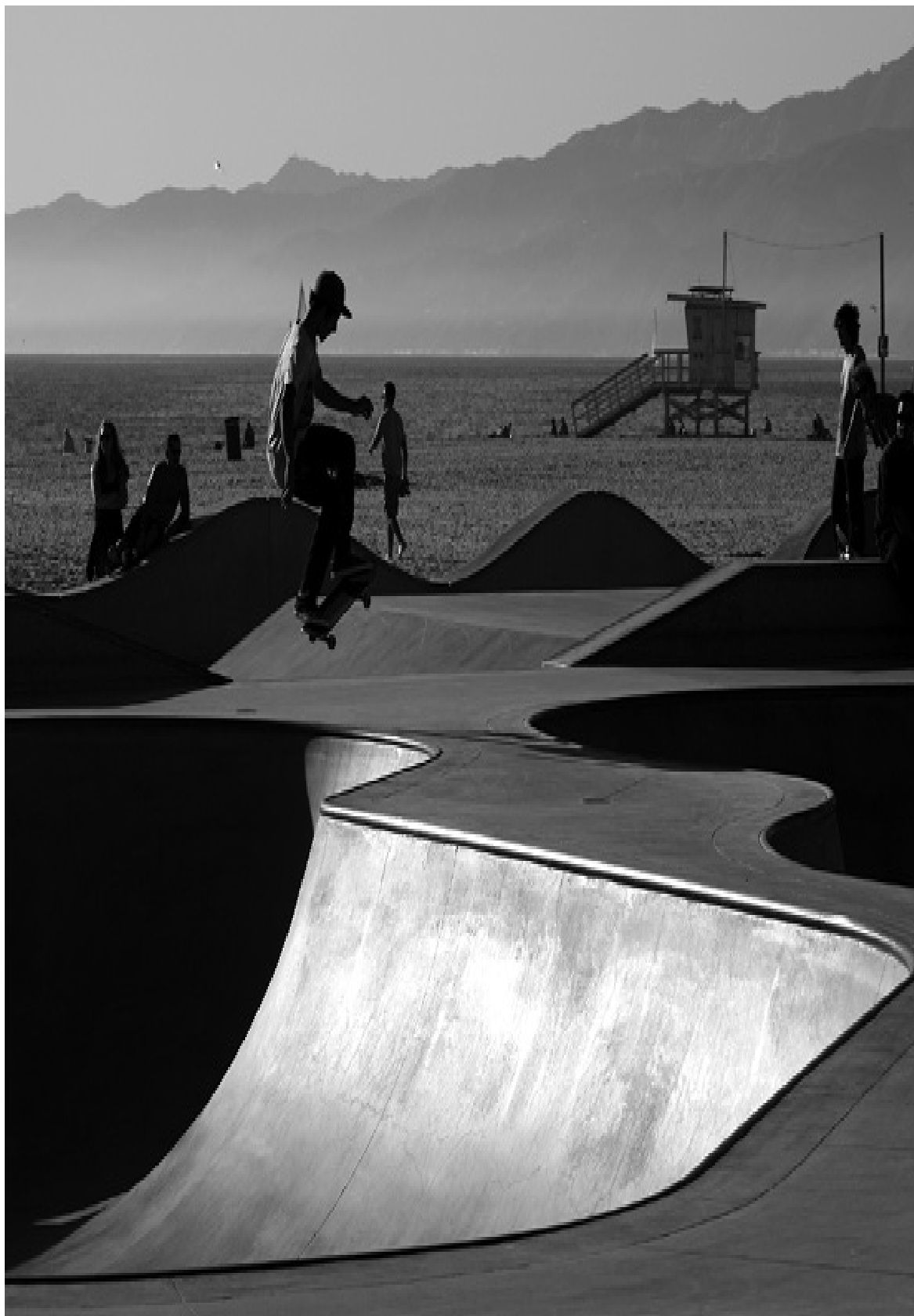
Deci, am stabilit că Ken refuză să mă complimenteze. Însă e aproape o fobie, Jurnalule. De fapt, tocmai am căutat pe Google teama de a oferi complimente, gândindu-mă că în mod sigur există un termen pentru această patologie. Și ghici ce? N-am găsit nimic. Există frica de a primi complimente, ceea ce, bineînțeles, Ken face cu grație, însă nu pentru a le oferi. Știi de ce? Pentru că nimeni n-a avut niciodată în mod patologic aversiune pentru a-și complimenta vreodată soțul sau soția. Pentru că n-are importanță.

Nu există termen în spatele căruia să te ascunzi, Ken. Nu există grup de sprijin. Nu ești bolnav mintal. Ești doar o jigodie.

Uite, Jurnalule. Dă-mi voie să-ți ofer niște date, astfel încât să poți cântări acest rahat...

Îmi place fotografia. Am urmat cursuri. Am un aparat șmecher de fotografiat, cu lentile șmechere. E hobby-ul meu. Obișnuiam să pictez, însă cu un copil mic și un bebeluș care mă solicită, nu există niciun scenariu în care să mi se facă drept cadou zece ore binecuvântate de singurătate, pentru a întinde vopsea pe o pânză și a cânta împreună cu Death Cab for Cutie³⁰. Dacă am de gând să fac ceva artă, trebuie să se întâmple la o simplă apăsare a unui buton și cu un copilaș lipit de șold.

Chiar îmi place fotografia. Cred că sunt bună la asta, însă nu sunt sigură deoarece singurele persoane care m-au validat vreodată sunt prietenii cei mai apropiați și familia. Și hai să fim cinstiți, opiniile lor sunt cam lipsite de valoare. Nu că ar avea neapărat gusturi proaste, dar sunt prea încurajatori și minunați pentru a-mi spune: Iubito, poate nu mai dai atâția bani pe accesorii foto, bine?



Bine. Acum că te-ai pus în mișcare, hai să ne întoarcem la cum i-am arătat degetul din mijloc soțului meu.

Copiii erau în pat și stăteam pe partea mea de canapea, butonând laptopul, ca de obicei. În loc să scriu, comandam o copie mărită a uneia dintre fotografiile mele preferate, care tocmai fusese acceptată la o expoziție de artă fotografică. Era o fotografie pe care o făcusem în timp ce-mi vizitam prietena, pe Sara, în California. Ne plimbam pe faleza plajei Venice când m-am dus până la pista pentru skateboarduri și am făcut instantaneul ăsta:

Iubesc această fotografie. Când i-am zis lui Ken despre onoarea de a participa la o expoziție foto, el s-a aplecat dinspre partea sa de canapea și s-a uitat la imaginea de pe ecran. În loc să profite de ocazie pentru a-și lăuda nevasta, Ken a spus doar:

— Hm. O poză cu un skater.

Apoi S-A RIDICAT ȘI A PĂRĂȘIT CAMERA.

Aș fi acceptat orice, Jurnalule.

O, ia te uită. N-ai stricat-o, sau chiar ceva condescendent, de genul: Ia te uită ce poză drăguțică, și o mângâiere pe cap.

Orice.

Deci, când Ken a trecut din nou prin living în drum spre pat și mi-a urat noapte bună, am ales să răspund arătându-i degetul din mijloc.

Ia de-aici, jigodie!

Cred că rezultatul dorit al aceluia gest a fost, în capul meu, ca el să fie imediat doborât de aceeași durere pe care apatia sa mi-o provocase, de parcă degetul meu mijlociu ar fi o baghetă magică de sentimente, devirilizare, erecții și lacrimi de unicorn. Apoi, avea să dea fuga la mine pentru a-și cere scuze, a-mi lăuda arta și a se revanșa cu un masaj la picioare, urmat de un sex anal blând și bine lubrifiat cu vibrator dublu. (Da, da, atât de beată sunt.)

În schimb, el a părut doar nedumerit. Nici măcar surprins, eventual amuzat, de genul Oh, Brooke. (Pentru că așa mă strigă Ken — Brooke — numele de pe carnetul meu de conducere. Îi produce atâta aversiune să-mi dea o poreclă, încât nu vrea nici măcar să-l folosească pe acela sub care sunt cunoscută). Ești atât de obraznică. Lasă degetul ăla jos, prostuțo! Însă mai dezamăgit și moralizator, de genul, Serios, Brooke? Maturizează-te. Cine mai arată degetul? Pe bune.

Îți spun eu cine!

Eu m-am întors către una dintre cele mai dragi amintiri ale mele din copilărie. Părinții mamei erau catolici irlandezi înrăiți. Își trimiseseră toate cele patru fiice roșcate, cu ochii verzi și pistruiate, la școala catolică. În fiecare duminică, bunica mea cânta la orgă și bunicul se oferea voluntar să fie plasator la biserică. La fiecare zi a Sfântului Patrick, bunicul organiza o paradă în centru și vopsea pe ascuns fântâna orașului în verde, cu toate că primăria îl amenința că-l arestează și îl amendează pentru vandalism.

Înainte de fiecare masă, bunicul meu toasta:

— Dacă aș avea un bilet către rai și dacă tu n-ai avea unul, mi-aș rupe biletul în bucăți și aș merge în iad cu tine.

Erau ca niște spiriduși reali. Plini de ticăloșie și capricii, ăia doi.

Ei bine, îmi amintesc că într-o vară, când eram în vizită la ei, bunica strigase în living, unde bunicul se uita la Verdict, crimă (cu volumul la maxim), că avea de gând să bea o bere și îl întreba dacă el voia s-o împartă cu ea.

Pe bune, acești mici elfi de categorie ușoară își împărțeau berile. Poate de aceea eu sunt atât de beată de la un degetar plin de Clos du Bois. E genetic!

După cel puțin paisprezece du-te-vino-uri pentru că n-o putea auzi, televizorul era prea tare și el surzea — bunică-mea, cu un zâmbet șmecher, și-a ridicat în aer degetul mijlociu translucid și noduros ca o rămurică și a scos limba înainte de a se înapoia în bucătărie, unde imediat a deschis o cutie de Coors Light și a băut toată berea.

Erau căsătoriți de aproape șaiszeci de ani. Mă pot doar ruga că incapacitatea mea de a metaboliza alcoolul ieftin, dragostea pentru poezioare amuzante și slăbiciunea de a arăta degetul mijlociu sunt semne că eu — asemeni bunicii mele

pătimaşe şi neastâmpărate — am ce trebuie pentru a menţine o căsnicie intactă, în cea mai mare parte a secolului. Şi dat fiind că bunica a scăpat din creşterea demografică a anilor '50 cu doar patru copii, sugerează că secretul ei a implicat probabil foarte mult sex anal.

Tu să faci calculul, Jurnalule.

Mai bine mi-aş face stocuri de pinot gris, pentru că or să fie cei mai lungi şaizeci de ani.

Trupă americană de rock alternativ.

33. Amândoi avem conturi de Gmail. E ca și cum am vrea să fim concediați

CONVERSAȚIE PE E-MAIL CU KEN

De la: BB EASTON

CĂTRE: KENNETH EASTON

DATA: JOI, 19 MARTIE, ORA 12:36

SUBIECT: ȘCOALĂ CU PREDARE ÎN LIMBA FRANCEZĂ

Bună Ursulețule,

Tocmai am aflat că noua școală elementară din josul străzii o să aibă un program pilot de predare în limba franceză de anul viitor. Sunt atât de încântată! O să fie singura din district! Poate dacă mituim pe cineva, îl putem înscrie pe Micuț la grădiniță. În felul ăsta o să vorbească fluent franceza până în clasa a doua, ca să ne fie translator în vacanța la Paris.

(APROPO — Am hotărât că vom începe să ne petrecem verile la Paris. O să pun

chestia asta pe panoul meu în seara asta.)

BB Easton, pedagog

Psiholog oprimat de școală

*Sistem conservator public de învățământ care probabil încă sprijină
Confederația*

DE LA: KENNETH EASTON

CĂTRE: BB EASTON

DATA: JOI, 19 MARTIE, ORA 12:45

SUBIECT: RE: ȘCOALĂ CU PREDARE ÎN LIMBA FRANCEZĂ

*Sună bine. Presupun că alte școli vor începe să adopte aceste programe, așa că
mita nu e, probabil, necesară. Ar trebui, de asemenea, să pui pe panoul tău și
câștigul la loterie dacă vrei să-ți petreci vacanța de vară la Paris. Putem
revedea această conversație la o dată ulterioară.*

Kenneth Easton

Bla, Bla Persoană care se ocupă de chestii financiare

*AGTBRF (Un acronim pe care nu m-am sinchisit niciodată să-l învăț)
Telecomunicații*

DE LA: BB EASTON

CĂTRE: KENNETH EASTON

DATA: JOI, 19 MARTIE, ORA 13:15

SUBIECT: RE: ȘCOALĂ CU PREDARE ÎN LIMBA FRANCEZĂ

Vai, domnule Easton, a fost atât de oficial. Mulțumesc pentru timpul și informațiile acordate.

O zi bună, domnule

BB Easton, pedagog

Psiholog oprimat de școală

*Sistem conservator public de învățământ care probabil încă sprijină
Confederația*

DE LA: KENNETH EASTON

CĂTRE: BB EASTON

DATA: JOI, 19 MARTIE, ORA 1:18

SUBIECT: RE: ȘCOALĂ CU PREDARE ÎN LIMBA FRANCEZĂ

Cred că o să-ți dau ceva informații în seara asta.

Kenneth Easton

Bla, Bla Persoană care se ocupă de chestii financiare

*AGTBRF (Un acronim pe care nu m-am sinchisit niciodată să-l învăț)
Telecomunicații*

DE LA: BB EASTON

CĂTRE: KENNETH EASTON

DATA: JOI, 19 MARTIE, ORA 1:20

SUBIECT: RE: ȘCOALĂ CU PREDARE ÎN LIMBA FRANCEZĂ

În seara asta, domnule Easton?

Eu nu fac programări așa din scurt, însă pentru dumneavoastră presupun că aș putea să-mi eliberez agenda. Aștept cu nerăbdare, domnule.

BB Easton, pedagog

Psiholog oprimat de școală

*Sistem conservator public de învățământ care probabil încă sprijină
Confederația*

DE LA: KENNETH EASTON

CĂTRE: BB EASTON

DATA: JOI, 19 MARTIE, ORA 1:25

SUBIECT: RE: ȘCOALĂ CU PREDARE ÎN LIMBA FRANCEZĂ

Sper să-mi poți face loc.

Kenneth Easton

Bla, Bla Persoană care se ocupă de chestii financiare

*AGTBRF (Un acronim pe care nu m-am sinchisit niciodată să-l învăț)
Telecomunicații*

DE LA: BB EASTON

CĂTRE: KENNETH EASTON

DATA: JOI, 19 MARTIE, ORA 1:36

SUBIECT: RE: ȘCOALĂ CU PREDARE ÎN LIMBA FRANCEZĂ

Domnule Easton! Intru într-o ședință foarte importantă și nu mai am timp pentru prostea dumneavoastră.

Pe diseară, domnule!

BB Easton, pedagog

Psiholog oprimat de școală

*Sistem conservator public de învățământ care probabil încă sprijină
Confederația*

DE LA: KENNETH EASTON

CĂTRE: BB EASTON

DATA: JOI, 19 MARTIE, ORA 1:47

SUBIECT: ÎȚI ARĂT EU PREDARE ÎN LIMBA FRANCEZĂ

Ce prostea?

Kenneth Easton

Bla, Bla Persoană care se ocupă de chestii financiare

AGTBRF (Un acronim pe care nu m-am sinchisit niciodată să-l învăț)
Telecomunicații

34. 867-5309

Jurnalul secret al lui BB

4 aprilie

Dragă Jurnalule,

Uite o chestie amuzantă. Am același număr de mobil din 1998, cu toate astea n-am mai răspuns, de fapt, la el din 1999.

Acela e anul în care între mine și Knight s-a produs — acum legendara — despărțire de coșmar în timpul petrecerii de Halloween. Presupusesem că despărțirea de Knight va pune capăt relației noastre. Cam asta e definiția unei despărțiri, nu? Ei bine, în mod evident în porcăria de dicționar a lui Knight, definiția unei despărțiri arată mai mult așa:

Despărțire (substantiv) — o situație care se schimbă dintr-o relație romantică în una de hărțuire, după caz.

Pentru că singurul lucru mai bun decât a fi într-o relație cu un skinhead care ia steroizi e să fii hărțuită de unul — mai ales unul super ofticat că te-ai cuplat cu legendarul băiat rău Harley James în mai puțin de o săptămână. Marca specială de hărțuire a lui Ronald McKnight includea atacuri din aer (relee telefonice), precum și terestre (pe uscat). Vezi tu, când hărțuitorul te sună de cincizeci și șapte de ori pe zi fără niciun rezultat, o să te vâneze ca să poată țipa la tine direct. Doar că pân-atunci o să fie extraofticat din cauză că furgoneta lui monstru consumă 4 litri de combustibil la 7 kilometri și tocmai l-ai costat o sută de dolari cu maniera ta egoistă de selectare a apelurilor.

Sincer, să calific drept hărțuire ceea ce am îndurat de la Knight e cam puțin. Porcăria aia era terorism. Verbul a hărțui implică un anumit grad de

invizibilitate, pe care nu-l poți atinge când vehiculul tău e mai zgomotos decât un Boeing 737 care trece peste un strat proaspăt de petarde într-un hangar de aluminiu. Aș fi primit bucuroasă o hărțuire clasică...

Oo, tocmai s-a întâmplat să-ți faci apariția, neanunțat, acolo unde mă aflu și eu. Ce coincidență sinistră.

Oo, ia te uită. Pe veranda mea e aruncată o păpușă din păr... și e pur și simplu culoarea mea.

Hmm, cineva pare să-mi fi lăsat pe mașină un colaj de fotografii de-ale mele împroșcate cu sânge... iarăși.

Floare la ureche.

În schimb, Knight folosea tehnicile clasice pentru a mă paraliza de frică de două până la cinci ori pe săptămână. Asemeni unui câine pavlovian, când urechile mele foarte concentrate recepționau hurele inimitabile al Frankencamionetei făcută din bucăți a lui Knight, trupul îmi îngheța. Nu conta ce făceam — sunam un client la Pier 1 Imports, fumam o țigară în parcare, îmi aranjam chiloții — când auzeam urletul amenințător al motorului, activitățile simple ale vieții de zi cu zi deveneau suspendate în timp, ca și cum eram un cetățean al postvulcanicului oraș Pompei. Puteam, realmente, auzi mania lui Knight venind de la doi kilometri depărtare, ceea ce îmi dădea destul timp să mă retrag și să privesc dintr-un loc sigur, de undeva de deasupra trupului meu, cum Knight își urca tancul artizanal pe trotuar în fața locului unde se întâmpla să mă aflu. Apoi se năpustea asupra momelii cu ochi de căprioară și goală pe dinăuntru ce rămăsese clipind în locul meu.

Apelurile la care nu răspundeam și actele aleatorii de terorism au continuat până când Knight a absolvit liceul și a fost trimis în Irak cu Pușcașii Marini. În timpul acelei perioade am primit o mică păsuire, însă de îndată ce detașarea s-a încheiat, Knight a continuat ce începuse.

Acum probabil te întrebi: De ce nu și-a schimbat ea numărul?

Știu. Mă întreb și eu același lucru tot... timpul.

Sincer, până de curând, n-am avut un răspuns. Afurisitul sună noapte și zi. Și de fiecare dată când văd blocat în lista de apeluri, tot trebuie să-mi suprim nevoia

de a țipa și a călca telefonul în picioare, de parcă ar lua foc.

Însă, dintr-un motiv necunoscut, ideea de a-mi schimba numărul a fost mereu mai înfricoșătoare. N-am putut niciodată să tai cordonul ombilical, habar n-am de ce.

Până pe 28 mai 2009.

Apelul a venit de la colegul meu din liceu Tim, cu care nu mai vorbisem de ani buni și care, din fericire, ca oricine altcineva de sub soare, avea încă numărul meu de mobil. Când l-am sunat înapoi după ce i-am auzit vocea sacadată și prevestitoare pe mesageria vocală, mi-a spus ceea ce în mod subconștient voiam să aud din ziua în care l-am cunoscut pe Ronald „Skeletor“ McKnight.

Era mort.

Împușcat mortal.

La douăzeci și nouă de ani.

35. Hasta la vista, Knight

Jurnalul secret al lui BB

4 aprilie, continuare

Indiferent cât de urâtă fusese despărțirea noastră, Knight n-a încetat niciodată să mă sune. Indiferent de câte ori și-a pierdut, și-a pișat sau și-a spart telefonul în mii de bucățele cu mâinile goale; indiferent cât de beat era; indiferent cât de mult timp trecuse de când vorbiserăm ultima dată, Knight își amintea mereu numărul meu. Era tatuat pe creierul lui (la propriu, cred).

Apelurile lui Knight s-au transformat din niveluri hărțuitoare traumatizante în niveluri pur și simplu tipice de apeluri în mijlocul- noptii-de-la-fostul-iubit-beat, însă bune, rele sau urâte, eu nu-i răspundeam mai mult de două ori pe an. Knight era un drog atât de puternic, încât știam că puteam lua doar o doză la șase luni fără să devin dependentă.

Ceea ce am descoperit de îndată ce mi-am schimbat specialitatea în psihologie: era pur și simplu suficient de frecvent ca să mă asigur că Knight va continua să mă sune la nesfârșit.

Îmi amintesc exact momentul când am aflat despre termenul de recompensă pozitivă intermitentă. Eram în anul doi de colegiu. Eu și Knight ne despărțiserăm din primul meu an de liceu, așa că încercasem deja (și eșuasem) să-l evit timp de trei ani până atunci.

Când doctorandul tânăr și sexy care preda cursul de psihologie comportamentală ne-a explicat că cel mai ușor și mai bun mod de a te asigura că un comportament continuă nu e recompensa de fiecare dată când apare, ci consolidarea aleatorie, mintea mea a invocat imediat chipul rece și spectral al lui Knight.

Sfinte Sisoe! Continuă să mă sune pentru că îi răspund la intervale aleatorii!

În secunda în care Frumușelul a întrebat dacă avea cineva un exemplu, mi-am ridicat telefonul în aer cu un suspin.

Pot eu să vă dau un exemplu!

Knight se înrolase în marină după absolvirea liceului. Chestia asta nu l-a schimbat mult. Era deja înfricoșător, musculos și militant, așa că în marină pur și simplu... se potrivea. Însă după ce și-a făcut stagiul militar în Fallujah, natura apelurilor sale telefonice s-a schimbat. În loc să se comporte ca un fost dement și gelos sau ca un bețiv neglijent și spășit, Knight deschidea conversațiile noastre bianuale da-sigur-suntem-doar-prieteni-acum cerându-mi un sfat. Îmi spunea despre încăierările din baruri în care fusese implicat. Despre pierderile de cunoștință. Despre atacurile de panică. Vorbea despre clubul de motocicliști la care se alăturase și cum lucrase ca artist de tatuaje în Atlanta. Despre toate problemele pe care le avea din cauza acceselor sale de furie.

Cu cât am pătruns mai adânc în cursul de psihologie, cu atât a devenit mai clar că Knight suferea de tulburări de stres posttraumatic și avea nevoie de ajutor.

L-am întrebat despre asta o dată și a zis:

— Mda. Asta mi-a spus și doctorul. Mi-a dat niște pastile, însă nu-și fac efectul. Noaptea trecută, am încercat să omor un tip în centru. S-a luat de mine la The Point și până să-mi dau seama ce se întâmpla, tovarășii mei mă țineau și aveam în mână o sticlă de bere spartă. Au zis că spărsesem gâtul sticlei de marginea barului și mă năpustisem asupra tipului. Eu nici măcar nu-mi amintesc că am făcut asta. Deci... cred că se înrăutățește?

Iisuse. Crezi asta?

Nu știu nici jumătate din ce a văzut, a auzit sau a făcut în timp ce era acolo, însă Knight era un paradox emoțional când s-a întors. Era îngândurat și sincer în timpul apelurilor noastre neregulate, totuși comportamentul său devenise mai violent și mai nechibzuit ca niciodată.

Ori de câte ori încheiam convorbirea, plângându-mă cu blândețe cum trebuia să mă trezesc devreme sau inventând vreo altă scuză voalată, Knight încheia întotdeauna cu al său rămas-bun de fost hărțuitor patentat, spunând că eu eram

încă iubita lui, că el mă iubise mereu și că dacă aveam nevoie vreodată de ceva, el va fi acolo pentru mine.

Dădeam ochii peste cap și oftam în telefon.

Știu, Knight. Biet dement, nenorocit psihotic, știu.

Când Knight a fost lăsat în mod onorabil la vatră și s-a înscris în clubul de motocicliști, m-am simțit ușurată. Chiar fericită. M-am gândit că ieșise din bătaia puștii. Acel skinhead care fusese în liceu îl făcuse o țintă a urii. Apoi, s-a înrolat în armată și a devenit o țintă propriu-zisă. După ce Knight s-a întors definitiv acasă și s-a înscris în clubul de motocicliști, am simțit că e posibil să fie în siguranță. Că are o șansă la o viață normală.

Cât de mult mă înșelam.

Nu doar că bătaile din baruri s-au înrăutățit, însă Knight și-a distrus motocicleta. De două ori. A doua s-a julit atât de tare pe spate, încât arăta ca una dintre victimele lui Hannibal Lecter. Tot spatele, blazonul McKnight, dispăruse... pur și simplu.

Câțiva ani mai târziu, dispărea și el.

Knight a încercat să-i despartă din bătaie pe un prieten și un nenorocit dintr-un club rival de motocicliști, la un raliu în Georgia de Sud. Mass-media l-a zugrăvit drept eroul veteran, un pușcaș marin american curajos prins la mijloc.

Bine.

Knight cel pe care-l cunoșteam eu fie, începuse acea încăierare sau intervenise pentru a-i pune capăt. Knight cel pe care-l cunoșteam eu nu stingea incendiul, punea benzină pe el. Knight cel pe care-l cunoșteam eu era cel mai înfricoșător nenorocit de pe planetă și când i se puneia pata era nevoie de un glonț pentru a-l opri.

Însă poate asta e doar o poveste pe care vreau s-o cred. Poate am nevoie ca el să fie băiatul rău, ca să pot dormi noaptea. Poate vreau ca lumea să fie un loc unde cei care-și pun viețile în pericol pentru a-și servi țara nu se întorc acasă doar ca să fie împușcați de unul din cetățenii pe care au încercat să-i apere.

A fost o senzație dulce-amară să știu că în timp ce-mi îngropam prima mea mare iubire, o altă mare iubire creștea în mine. Am îndoit marginile ecografiei din buzunar, în timp ce priveam în sicriu la chipul lui Knight. Arăta atât de diferit de băiatul aiurit și pistruiat care-mi culesese odinioară pădăii și-mi desenase omuleți porno la școală. Părea bătrân. Tăbăcit. Consumat. Pielea sa albă, afectată de statul în aer liber și de mers pe motocicletă, avea deja riduri adânci, accentuate de o viață întreagă de încruntare. Părul blond aproape transparent — crescut și dat pe spate, după moda motocicliștilor — părea rar și moale. Nu era cu mult diferit decât atunci când și-l rădea, era încă un cadru incolor în jurul unui chip fad.

Fără măcar un strop de pigment în sprâncene, gene sau perciuni, ochii de un albastru arctic cu pupilele negre contrastante erau singurul punct de referință pe chipul său altminteri palid. Cu ei închiși, aspectul său era acela al unui bărbat ce purta o mască de cauciuc nefinisată, flască. În timp ce creierul meu îi cerceta și îi analiza cu disperare chipul palid în căutarea celui fragment familiar de albastru, imagini din scenele finale din Terminatorul începeau să mi se infiltreze în minte.

După ce fusese fugărită și terorizată de T-800 timp de cel puțin nouăzeci de minute din film, Sarah Connor reușește să-l ademenească pe cyborgul malefic într-o presă hidraulică dintr-o fabrică abandonată. Epuizată, rănită și suferind din cauza șocului, Sarah privește cu neîncredere cum o mașinărie strivește o altă mașinărie. Abia când sfera de lumină roșie pătrunzătoare ce ia foc în orbita robotului ucigaș dispare în neant, Sarah își dă seama că vânătoarea s-a încheiat.

Knight fusese Terminatorul meu — obsedat, necruțător, programat de-a dreptul să omoare. Și în timp ce-l priveam în sicriu, văzând doar piele acolo unde lumina ca o flacără albastră din ochii lui Knight ar fi trebuit să fie, am știut exact ceea ce a simțit Sarah.

Și la fel ca Sarah, purtam un băiețel foarte special în burtica mea la momentul respectiv.

Acel băiețel are acum patru ani și e numai al meu. Numai al meu. Este un iubit, un rebel, un artist și un suflet foarte bătrân. Este genul de bărbat din care mi-aș dori ca lumea să aibă mai mulți și sunt destul de sigură că universul mi l-a trimis pentru a mă împiedica să-mi ucid soțul.

36. Trandafirii sunt roșii, Violetele sunt niște rahaturi

Poemul pe care i l-am dat lui Ken la aniversarea noastră, anul trecut

LA MULȚI ANI, NEMERNICULE

Opt ani de căsătorie și tot nu-mi faci complimente

Sau să-mi spui ceva deosebit de romantic

Sau să pari a avea măcar sentimente.

Însă mi-ai dăruit dragostea unui băiețel care îmi spune

Că sunt frumoasă în fiecare zi,

Că sunt „cea mai bună femeie din lume“,

Care nu merge la culcare până nu mă îmbrățișează și mă sărută —

Cum se cuvine.

Un băiețel care seamănă foarte mult

Cu tine,

Atât de mult încât atunci când fețișoara lui de Ken îmi spune că mă iubește,

Știu că vorbește pentru

Voi amândoi.

37. Cum se schimbă lucrurile într-un an

Poemul pe care i l-am dat lui Ken la aniversare anul acesta

PENTRU KEN LA CEA DE-A NOUA NOASTRĂ ANIVERSARE

Mă faci să vreau să dansez

Ca o dansatoare la bară.

Însă în loc de asta, îi privesc pe alții cum dansează

Grațios în cadrul negru al televizorului nostru

Și îmi vâr lenjeria ceva mai adânc în sertar.

Mă faci să vreau să pictez, să creez,

Însă tot ce am creat sunt niște copilași,

Care mi-au consumat o grămadă de timp.

Și îmi consumă o grămadă de timp.

Și îmi lasă suficient timp

De gândire.

Așa că îmi tastez gândurile,

Cu o mână în întuneric,

*Cu un copilaș adormit în brațe,
Deoarece cuvintele sunt tot ce pot da în prezent —
În afară de oameni
Și lapte.*

*Însă să știi că, dacă mi se dă de ales
Între pas de deux și pasteluri în ulei
Sau să îngrijesc îngerași
Care seamănă cu tine și se comportă ca mine,
Cărora le place să picteze și să deseneze pe podea,
I-aș privi, mai degrabă, cum pictează și fac piruete.*

38. Sex pe plajă

Jurnalul secret al lui BB

27 mai

Dragă Jurnalule,

Presupun că Ken a apreciat că i-am scris un poem fără cuvântul nemernic, pentru că m-a surprins la aniversare cu o invitație de a face sex... pe plajă!

Cum de n-am știut că a noua aniversare era cea a sexului pe plajă? Credeam că aniversarea de nouă ani era cea de lemn! Sau poate încă este...

Hei-oo!

Ziua mea de naștere, a lui Ken și aniversarea noastră cad toate în aceeași săptămână, negând întreaga teorie a zodiacului. (Sub nicio formă eu și Ken nu suntem în aceeași zodie. Abia dacă suntem aceeași specie.) Așa că, în fiecare an, ne luăm pur și simplu o săptămână liberă și mergem în vacanță. În acest an am hotărât (eu) să închiriem o căsuță pe o insulă lângă Charleston. Dar cine vrea să-și petreacă o săptămână la plajă cu doi copii mici? Așa că i-am invitat pe părinții lui Ken să ne însoțească și să ne ajute (să ne țină copiii în viață), astfel încât să putem ieși la o plimbare (să ne îmbătăm și să evităm toate responsabilitățile parentale) de ziua noastră.

Lucrurile mergeau bine. Am intrat într-o mică rutină plăcută, în care eu și Ken culcam copiii în fiecare după-amiază, îi salutăm părinții și făceam o plimbare lungă în susul și în josul plajei împreună — însemnând că mergeam doi sau patru metri, mă opream să fac poze, apoi mergeam alți doi sau patru metri, iar Ken o lălăia în spatele meu, ocupându-și timpul încercând să ghicească valoarea imobiliară a fiecărei căsuțe pe lângă care treceam.

A călători cu mine ar fi probabil plictisitor al naibii pentru o persoană normală, însă Ken are răbdarea unui sfânt. El nu se plânge niciodată, n-are niciodată propriile planuri, e pur și simplu mulțumit să mă urmeze de la un obiect strălucitor la alt obiect strălucitor, în timp ce explorez întreaga zonă prin obiectivul unui aparat foto.

În acea după-amiază totuși, exact când ne întorceam la căsuța noastră de pe plajă, Ken a întrerupt brutal tăcerea noastră confortabilă.

— Mă gândeam să ți-o trag pe plaja asta diseară, de aniversarea noastră.

S-a zgâriat discul.

Ce...

Întorcându-mi repede capul, am început imediat să analizez trăsăturile faciale ale lui Ken în căutarea vreunui semn de glumă, vreun indiciu care să-mi spună că făcea mișto de mine. Nu era niciunul. Ochii săi erau mascați de ochelarii de soare negri și gura sa era fixată sub forma unei linii hotărâte, ușor ridicată într-o parte. Când am reluat cuvintele sale sexy în minte, vocea lui Ken suna răgușit — nu jucăuș, nici măcar pe aproape.

Nu doar că era serios, cred că mă provoca, de fapt.

Un val de căldură înflorise în abdomenul meu și chipul meu explodase într-o supernovă de entuziasm. Beată de bucurie, tot ce am putut face drept răspuns a fost să încuviințez, să zâmbesc și să bat din palme cu putere.

Îmi amintea cum Mica Sirenă, amuțită de Ursula Vrăjitoarea Mării în schimbul unei perechi de picioare omenești, a reacționat când Prințul Eric i-a ghicit numele. Copil fiind, mă identificam mereu cu Mica Sirenă, pentru că amândouă eram niște roșcate rebele cărora le plăcea să cânte și să adune obiecte strălucitoare, însă acum m-am pomenit că mă identific cu ea la un cu totul alt nivel. Și eu sunt într-o misiune de a-l face pe un prinț cu maxilar pătrat și ochi albaștri să mă iubească. La fel ca Ariel, am tendința de a deveni ridicol de surescitată când îmi acordă chiar și cea mai mică atenție romantică.

Mă uimea acuitatea intuiției sexuale a lui Ken.

Pe bune, cine e acest bărbat?

Mi-am dorit mereu să fac sex pe plajă, însă n-am îndrăznit niciodată să-i pomenesc despre asta, pentru că știam că va considera că e nepotrivit, exhibiționist și ilegal. Lucru care nu mi-ar fi dat altceva de făcut decât să-i răsucesc sfârcurile pentru a-mi masca sentimentele rănite, ceea ce, în schimb, l-ar fi încurajat să treacă la represalii și la a-mi răsuci și el sfârcurile. S-ar fi sfârșit dezastruos pentru că sfârcurile mele ar fi fost pline de lapte, apoi ar apărea întrebarea Cine o să curețe tot acest lapte, nemernicule? Și iată că am reușit să-l numesc din nou nemernic pe Ken de aniversarea noastră și acum nimeni nu va mai face sex pe plajă sau sex normal, că veni vorba. De asemenea, proprietarii acestei capcane dărăpănate a morții probabil vor păstra avansul pentru că nu vor putea scoate mirosul acru și respingător de lapte din covorul lor.

Din fericire, niciunul dintre aceste lucruri nu trebuia să se fi petrecut, deoarece Ken devenise ghicitor de gânduri!

Mi-am închipuit că Ken, fiind Bla, Bla Persoana care se ocupă de chestii financiare, ar fi conceput un plan logistic, însă când l-am întrebat unde, mai exact, se gândise că ar trebui să facem chestia, el pur și simplu a ridicat din umeri și a fluturat din mână în direcția întinderii vaste de nisip dintre noi și ocean.

Aici??

Nu, nu, nu, nu, nu.

N-aș putea face sex aici.

N-aș avea orgasm nici într-un milion de ani dacă aș fi atât de expusă și vulnerabilă.

Trebuie să recunosc, puțin pericol e distractiv, și la optsprezece ani probabil n-aș fi ezitat deloc, însă dacă ești în aer liber pe o plajă rezidențială la treizeci și doi de ani, practic spui, Știi ce? Chestia asta cu adult responsabil pur și simplu nu-i pentru mine, aș aprecia cu adevărat dacă cineva ar avea amabilitatea să ceară Departamentului pentru Protecția Copilului și Familiei să vină și să mă despovăreze de copiii mei.

Nu, nu, nu.

Aveam nevoie de un plan. Îndepărtându-l pe Ken de cocioaba noastră închiriată

și așezată pe picioare de lemn și luând-o înapoi spre plajă, am început să caut locații.

— Ce părere ai de locul ăla? am întrebat, făcând semn către un ponton înălțat din lemn care se întindea dinspre un hotel din apropiere și cobora vreo cinci sau șase trepte pe nisip.

Ken și-a încrețit nasul la sugestia mea:

— Cum, pe treptele alea?

— Nu, nu pe trepte. Sub trepte.

— ăla e un șanț.

— Dar nimeni n-o să ne vadă acolo.

— Pentru că e un șanț.

Punct ochit, punct lovit, Ken.

Am făcut un compromis și ne-am decis la un loc sub altă pasarelă de lemn, doar că aceasta dădea direct pe plajă și avea nisip moale sub el. Nu un șanț.

Acum că aveam locația, era timpul să vorbim despre logistică. Ken a sugerat că am putea să ieșim la o altă „plimbare“ după ce se culcau copiii și putea ascunde niște prosoape afară înainte de acel moment, ca să le folosim pe post de pătură. M-am oferit să port o rochie pentru un acces mai ușor. Planul se îmbina frumos. (Fără nicio aluzie!)

După o cină absurd de romantică la un mic și pitoresc restaurant italian în centrul Charlestonului, eu și Ken ne-am întors la Mica Cocioabă a Ororilor și am culcat copiii. Am stat puțin de vorbă cu părinții lui, până s-a întunecat de-a binelea afară. Apoi, după ce ne-am făcut cu ochiul, am început să ne încălțăm și am bălmăjit că mergeam să ne plimbăm.

— Vreau să văd dacă farul chiar se aprinde! a fost cel mai bun lucru pe care l-am putut găsi.

Chiar înainte de a ieși pe ușă, mi-am amintit că aveam nevoie de prosoape și că

nu-l văzusem pe Ken ascunzându-le afară, așa cum spusese că va face. Întorcându-mă grăbită înăuntru pentru a lua unul, mă puteam auzi cum băteam câmpii în fața domnului și doamnei Easton că aveam nevoie de un prosop pentru că picioarele noastre vor fi pline de nisip, de la atâta mers pe jos pe plajă, așa că va trebui să le spălăm cu furtunul când ne întorceam de la plimbare și ar fi nevoie, pentru asta, de prosop. Când am ieșit pe terasă, obrajii mei îmbujorați au fost întâmpinați de aerul rece și umed. Eram așteptată de un bărbat mișto care ținea în mână două prosoape de plajă și zâmbea ca un ticălos încrezut.

— Când le-ai pus afară?

— Chiar înainte de a pleca la restaurant. M-am prefăcut că le-am lăsat la uscat.

Doamne, m-am simțit ca o neghioabă. De ce trebuia să fie atât de calm tot timpul?

Cu un oftat înfrânt, am lăsat prosopul pe unul dintre scaunele de pe terasă și l-am luat pe Ken de braț. Cu siguranță, nu vom avea nevoie de mai mult de două prosoape, nu?

Greșit.

Atât de greșit.

Având în vedere ora târzie, eu și Ken am luat-o la goană către locul agreat, care era destul de departe de plajă pentru a fi considerat pe plajă.

Deși ne grăbeam — ultimul lucru din lume pe care-l doream era ca unul dintre Eastonii seniori să se îngrijoreze și să vină să ne caute — puțin preludiu ar fi fost drăguț. M-ar fi ajutat să mă relaxez, să-mi vină chef. Presupun că Ken era mai nerăbdător decât mine, pentru că de îndată ce am ajuns acolo, a întins prosopul și s-a așezat pe spate ca o meduză moartă pe care o văzusem câțiva metri mai încolo.

Minunat. Ken Cadavrul se întorsese și sincronizarea era impecabilă.

Mi-am scos șlapii și apoi chiloții, vârându-i în buzunarul din față al hanoracului lui Ken, pe care îl pusesem pe mine chiar înainte de a pleca. Nu mi-am scos hanoracul totuși, pentru că îmi era încă prea frig pentru a mă despărți de alte haine. Între timp, Ken își pusese celălalt prosop rulat sub cap pe post de pernă și

își coborîse șortul și boxerii pe șolduri, scoțând la iveală produsul foarte flasc al emoțiilor sale.

Nu începusem excelent, însă să fiu a naibii dacă nu-mi place o provocare.

Urcându-mă pe trupul tensionat al lui Ken, m-am aplecat astfel încât să ne sărutăm, însă în loc de asta, l-am lovit peste față cu șnururile hanoracului său. Cel puțin asta a înlăturat puțin din tensiune. Am chicotit amândoi pe înfundate în timp ce am băgat șnururile în gulerul hanoracului gri. Apoi, mi-am readaptat figura de joc și m-am reîntors la treaba mea. De data asta, l-am prins.

Mi-am strecurat degetele în părul lui Ken și l-am sărutat cu toată ființa. Încercând să îndepărtez acea îngrijorare doar cu buzele, limba, degetele și șoldurile, am început să mă rotesc într-un ritm constant în mädularul care se întărea între noi. Nu i-a luat mult lui Ken să răspundă, apucându-mă de fundul expus vederii și făcându-mă să alunec în susul și în josul membrului său până ce, din cauza dorinței, ne-am pierdut capul, uitând unde ne aflam.

Când m-am prăbușit pe el m-am simțit de parcă fusesem transportată pe altă planetă. Simțurile mele au fost inundate cu informații care nu se potriveau cu ce făcuserăm — zgomotul oceanului la doar câțiva metri depărtare, mirosul de nisip și alge, atacul constant al vântului exotic, ce venea dintr-un loc străin de peste Atlantic. Singura senzație familiară de care mă puteam agăța era cea a trupului meu îmbinat cu acela al celeilalte jumătăți. Am încercat să topesc acel moment în creier, să-l rețin la nesfârșit și pentru totdeauna, până când altfel de mistuire, diferită și mult mai reală mi-a atras atenția.

Prosopul pe care Ken îl alesese era cam prea îngust pentru torsul lui și genunchii mei desfăcuți, așa că în timp ce eu mă frecașem de el, genunchii mi se frecaseră de nisip.

Copil fiind, mă întrebasesm mereu cum era posibil să iei nisip și să-l transformi în sticlă. Acum știu. Firele de nisip sunt doar niște afurisite de cioburi mici și fine de sticlă care vor roade pielea până la os, dacă le dai voie.

La început, am crezut că nu m-a afectat. Sunt dură. M-am aflat în partea receptivă a multor scenarii BDSM. Pot suporta puțină durere. N-ar face decât să consolideze experiența.

La dracu' cu asta.

Trebuia să mă opresc. Dacă n-o făceam, la întoarcere va trebui să le explic părinților lui Ken de ce mi se vedea scheletul. Scoțând prosopul rulat de sub capul lui Ken, m-am dat jos de pe el și am întins bucata de țesătură plușată de-o parte și de alta. În timp ce capitonam cuibușorul nostru de dragoste și mă scuзам că stricasem atmosfera, capul lui Ken s-a prăbușit pe spate cu o bufnitură înfrântă, la fel ca penisul lui pleoștit.

O, nu.

Nu, nu, nu, nu, nu!

Nu puteam s-o luăm de la capăt! Era prea târziu! Fuseserăm plecați prea mult timp.

Nu!

Poate Ken ceda din cauza presiunii, însă nu și eu! Eu prosper când sunt sub presiune.

La început, am crezut că îi puteam face o felație timp de un minut pentru a însufleți iar lucrurile, însă în timp ce aranjam prosoapele, am reușit să mă umplu de nisip pe ambele mâini. Dacă mă apropiam de penisul lui Ken cu cheștiile alea, avea să fie un efect de domino de contaminare cu nisip, care nu s-ar sfârși decât când aș avea și în gură, vagin și, probabil, în ochi.

Poate era din cauza acelei prana³¹ ce venea dinspre ocean sau poate era intervenția divină, însă indiferent de sursă, soluția îmi apără brusc în minte. Mi-am scos hanoracul lui Ken, urmat de rochie și mi-am aruncat sutienul peste acea grămadă de haine, de parcă ar fi fost cireașa de pe tort. Eram complet goală și trează (acele două pahare de pinot gris de la cină erau pur și simplu o amintire îndepărtată), într-un loc public, iar copiii mei dormeau la doar câțiva metri distanță.

Senzația transcendențială de care m-am bucurat mai devreme? Zbang? Dispărută! Înlocuită de teamă, umilință și senzația de mici cioburi de sticlă care îmi străpungeau trupul în vânt precum un glonț.

Din fericire, stripteaseul meu neașteptat în aer liber a stârnit o reacție egală și opusă în Ken. În două minute, gema și ejacula în mine și cu toate că scosesem niște zgomote înăbușite care ar fi putut fi interpretate drept orgasm, a înțeles că

eu nu am ajuns acolo.

Însă era în regulă, pentru că Ken îmi dăduse ceva cu mult mai bun decât orice orgasm. Îmi dăduse altă fantezie spulberată pe care s-o adaug la colecția mea în creștere.

Vezi tu, Jurnalule, ori de câte ori descopăr că ceva la care am salivat odinioară e, de fapt, un coșmar logistic și nu e distractiv pentru nimeni, apreciez mai mult stilul meu de viață confortabil și banal.

De acum înainte, când mergem în vacanță, nu mă voi mai bosumfla pentru că nu ne călărim ca niște adolescenți pe plajă. Voi alege să nu fac sex pe plajă și să apreciez că niciunul dintre orificiile mele nu are nisip înăuntru.

Poate la aniversarea noastră de zece ani, Ken îmi va dăruia aderarea la acel Mile High Club la care m-am gândit mereu! Sunt sigură că acea fantezie se va dovedi a fi și mai enervantă, ciudată și dezarmantă decât asta, având în vedere că singurul zbor pe care l-am plănuț pentru vara următoare va fi cu un avion comercial supraaglomerat care se va îndrepta — dintre toate ororile — către Disney World.

Abia aștept!

Prana (, IAST prā a) înseamnă în limba sanscrită „respirație“. Este unul dintre cele cinci simțuri, alături de vāc „vorbire“, caksus „văz“, shrotra „auz“ și manas „gândire“ (nas, gură, ochi, urechi și minte).

39. Adio

Jurnalul secret al lui BB

12 iunie

Ei bine, Jurnalule...

Mi-a făcut plăcere, însă e posibil ca acesta să fie un rămas-bun. Sunt șase săptămâni de când am scris primul cuvânt aici și se pare că nu voi avea prea curând o altă ocazie.

Vezi tu, ori de câte ori am întins mâna după laptopul meu în ultimele două săptămâni, am fost imediat interceptată de un bărbat mișto cu maxilar pătrat, gropiță în bărbie și agresiv sexual care arată și miroase precum Ken. Îl vom numi pe acest străin frumos, soțerect. Știu că nu poate fi Ken al meu pentru că acest bărbat face lucruri pe care vechiul soțbot nu le putea nici măcar pronunța.

Are vigoarea și controlul unui star porno versat. Trage de păr, dă palme peste fund, mușcă și mă călărește chiar și pe la spate. A călări soțbotul era similar cu a ți-o trage cu un cadavru, însă când îl încalec pe soțerect, trebuie să mă țin de tăblia patului cu ambele mâini pentru a profita de tot ce-mi dă. Nu că sunt prea mult deasupra. Am fost burdușită până la inconștiență în duș, pe scară, pe canapea, pe podeaua dressingului și aplecată pe burtă peste insula din bucătărie cu picioarele înfășurate în jurul taliei sale și cu gleznelor încrucișate în spatele său.

Niciodată nu dă greș. Întind mâna după computer — sunt bombardată. Întind din nou mâna după computer — sunt răsturnată în patru poziții diferite, în trei camere diferite.

A trebuit să aștept ca soțerectul să adoarmă ca să mă pot îndepărta în vârful

picioarelor pentru a scrie asta! Sexul e incredibil, Jurnalule. Incendiar. Îndrăznesc să spun, pasional.

Pasional! Îmi vine să plâng!

Timp de zece ani lungi, am așteptat și am dorit ca Ken să-mi înșface șoldurile ca pe niște mânere și să mă pătrundă pe la spate atât de tare și atât de repede, încât plesnetul pe care l-ar face trupurile noastre să sune ca niște aplauze furtunoase.

Am trecut prin toate cele cinci stadii de suferință și am luat-o de la capăt în timp ce m-am căznit să accept că zilele mele de a fi luată asemenea unei cuceriri vikinge de pe coperta unui roman siropos erau de mult apuse. Iar acum, iată-mă, cu păsărica pulverizată ca de obicei de același bărbat care a zăcut nemișcat sub mine în toți acești ani.

Nici măcar n-are sens! Azi am avut un orgasm atât de puternic, încât am căzut într-un somn încețoșat și post-orgasmic timp de câteva secunde înainte de a-mi da seama, spre durerea mea, că Ken aștepta răbdător să-mi revin astfel încât să poată termina.

Mi-a tras-o până la inconștiență, Jurnalule!

Ar trebui să fiu încântată. Ar trebui să te șterg din existență și să mă prefac că niciunul din lucrurile astea nu s-a întâmplat vreodată. Ar trebui să-mi petrec fiecare clipă fără copii cu gleznela la urechi și cu lanțul care e legat de clemele pentru sfârcuri între dinții lui Ken.

Însă nu sunt în stare să mă opresc. Sexul pasional a fost doar unul dintre obiectivele mele. Cum rămâne cu complimentele? Cum rămâne cu numele de alint? Misiunea mea nu e nici pe jumătate încheiată și, după cum probabil ți-ai dat deja seama, eu nu lucrez cu jumătăți de măsură. Eu merg până la capăt.

Și la naiba, Jurnalule, încă vreau ca Ken să-și facă acel tatuaj!

40. Haiku de rușine

Jurnalul secret al lui BB

14 iunie

Dragă Jurnalule,

Am scris un poem astăzi. Îl intitulez „Haiku de rușine“.

Alertă: e un fel de chestie lacrimogenă.

Când Ken moare, după

O viață întreagă lângă mine, brațul

Lui... va purta... numele ei.

A naibii tragedie shakespeariană, nu-i așa?

L-am scris în mașină, când eu și Ken eram în oraș la cumpărături și am hotărât să-l recit pentru el în stil beatnic³², în timp ce băteam darabana pe bordul mașinii, de parcă ar fi fost o tobă. Ken doar și-a dat ochii peste cap și n-a zis nimic.

Nimic, Jurnalule!

Mi-am deschis inima și sufletul către el prin intermediul străvechii și misticii arte a haikuului, iar el n-a avut nici măcar bunul-simț de a-mi recunoaște suferința!

Ar fi trebuit să-l intitulez „Motivul numărul 2 349 pentru care Ken e un nemernic“.

Cred că e timpul să scot armele mari. Dacă Biblioterapia Subliminală Conjugală, literatura erotică cu foștii mei iubiți, sugestiile directe și arta poetică nu-l inspiră pe Ken să-și facă un tatuaj, atunci nu mi-a dat de ales. Am de gând să folosesc cel mai vechi și mai puternic factor de influențare a deciziilor proaste cunoscut omului (pe lângă PCP³³, bineînțeles) — puterea presiunii anturajului.

Dau semnalul fraților Alexander.

beatnic — 1. Intelectual (american) adept al unei filosofii ce contestă valorile societății industriale moderne. 2. (Pgn) Tânăr (din Occident) a cărei atitudine, îmbrăcăminte etc. sfidează convenționalul.

PCP (fenciclidina hidroclorică), cunoscută ca „praful îngerilor“ a fost sintetizată la sfârșitul anilor '50 pentru utilizarea ca analgezic și anestezic general. Efectele adverse grave au determinat întreruperea studiilor clinice (lansate în 1957) și sistarea fabricării medicamentului pentru uz uman.

41. Care e treaba cu carnea de vită servită la micul dejun, Ken?

Jurnalul secret al lui BB

21 iunie

Dragă Jurnalule,

Ken e prieten cu Devon și Ethan Alexander (aceiași frați care erau sufletul petrecerii de Super Bowl de la Jason) din liceu. Toți trei s-au influențat negativ timp de cel puțin douăzeci de ani, așa că dacă cineva l-ar face pe Ken să ia o hotărâre îngrozitoare, ar fi ăștia doi.

Acum câțiva ani, frații Alexander, care au fost mereu foarte îndrăgostiți de ei înșiși, s-au mutat în California, să se facă actori. Ethan, cel scund, s-a transformat în LA Alexander. Era mai în formă, mai bronzat și avea mult mai multe maiouri și ochelari cu rame de plastic și fără dioptrii decât înainte. În timp ce Devon, care e de vârsta lui Ken, a devenit versiunea Hollywood — un metru optzeci și plin de bășini.

Ori de câte ori frații Alexander erau în preajmă — nu prea des, având în vedere că acum sunt mari scule de „producători” (escroci din schema piramidală, care locuiesc fără să plătească chirie la vreo actriță aspirantă cu apartament propriu, care crede că o vor face star de cinema) — Ken tinde să o lase mai moale. Adică tot nu bea, nu fumează, nu se distrează sau altceva, însă rămâne treaz cu mult peste ora lui de culcare.

Așa că, miercurea trecută, Ken m-a sunat în drum spre casă și mi-a zis că frații Alexander erau în oraș pentru cea de-a treizecea aniversare a lui Ethan, așa că el și băieții urmau să se întâlnească la Wild Wind, pentru a sărbători și a mai sta de

vorbă.

— Sigur, distracție plăcută, am zis.

Eu voi sta acasă, voi pregăti cina, voi spăla vasele, voi îmbăia copiii, îi voi duce la culcare și voi bea de una singură.

Era atât de nedrept. Ken este un abstinent introvertit. De ce să se ducă el când, în mod evident, eu sunt băutoarea ocazională în această relație? Voiam să dau pe gât câteva pahărele de Jameson și să vorbesc prostii despre toate „înfrângerile” pe care Ethan și Devon le-au „îndurat” în L.A.

Însă, vai, era prea târziu să găsesc o bonă și Ken aproape ajunsese la bar când m-a sunat. Ca de obicei, eram izolată pe Insula Doi Copii Mici, fără nicio barcă de salvare.

Apoi, în timp ce eram cu mâinile până la coate în lături și sarcasm, mobilul mi-a zbârnâit.

Ken: Cred că o să stau până târziu.

Eu: Bine.

Ken: Devon e atât de beat. E foarte amuzant.

Eu: Sunt convinsă.

Eu: Sper, nenorociților, să vă înecați cu aripile de pui (am tastat, apoi am șters).

Într-o încercare de a înlătura energia invidioasă și a reveni la Zen, am pus copiii în pat, am aprins o lumânare cu aromă de levănțică și m-am cufundat într-una dintre meditațiile ghidate, în stilul Deepak Chopra. Manifestarea abundenței prin activarea sistematică a chakrei celui de-al treilea ochi? Da, te rog!

Majoritatea era în sanscrită, așa că era posibil să-l fi invocat și pe Lucifer, însă indiferent de mantra pe care Deepak mă puneă s-o incantez, porcăria aia a funcționat.

Imediat ce Deepak a spus „Namasté”-ul final, Ken îmi trimitea un sms în care

mă anunța că întreaga petrecere se îndrepta spre casa noastră!

Woop, woop! Oameni! Alcool! Copii adormiți! Abundență!

M-am agitat de colo-colo, alternând între bătutul bezmetic din palme și încercarea de a-mi croi drum prin jungla de plastic care fusese odinioară livingul meu elegant-contemporan. De îndată ce muntele de jucării a fost cu succes înghesuit în orice dulap, servanță, colț și cuptor am putut găsi, am început să scot recipiente cu alcool din dulăpiorul pentru băuturi, sperând să mă integrez în lubrifierea socială a oaspeților mei.

Avantajul unui mariaj cu un contabil care nu bea e că, atunci când îi ceri să cumpere „o sticlă de șnaps de mentă” pentru martiniul tău dulce de vacanță, el va apărea în mod inevitabil cu un bidon de doi litri de șnaps de mentă, pentru că „era mai rentabil”.

Sunt sticle de alcool în această casă care vor dăinui mai mult decât noi, Jurnalule.

De îndată ce ultimii patru litri de triplu sec au fost scoși din dulăpior, oaspeții mei sosiră. Și... a fost... splendid.

Ethan, sărbătoritul, după cum era de așteptat, era bronzat și beat turtă. Nu-l văzusem niciodată atât de beat, iar Ken arăta mai mult decât amuzat. De fapt, chiar părea că se distrează. Devon, fratele mai mare, îi urma și s-a trântit pe canapea, unde alterna între a contribui puțin la poveștile lui Ethan și a încerca să agațe fete pe Tinder, pentru a-i trimite prin Snapchat poze cu țâțele lor.

Încheiau plutonul cel mai bun prieten al lui Ken, Allen, și soția lui, Amy.

Allen și Amy au doi copii, însă nu ți-ai da deloc seama dacă te uiți cum petrec. Recent au fost într-o stațiune pentru adulți din Jamaica și au participat la o orgie timp de o săptămână. Știu asta pentru că Amy îmi trimitea tot timpul și punct cu punct sms-uri cu întreaga acțiune.

În timp ce ei își desfăceau fesele pentru niște străini pe o plajă de nudiști, eu eram ocupată să curăț urme de caca de pe chiloții cu Batman ai fiului meu. Sper că cei care au ajuns să le-o sugă aveau candida și păduchi lați.

Să-i ascult pe Ethan și Devon turuind povești din L.A. în timp ce imitau toate

personajele era ca și cum aș fi urmărit un episod din Drunk History în direct. Ethan se lăuda că l-a salvat pe Devon de la o labă făcută de un star porno transsexual pe nume Tammy Tugwell, la festivalul de film Sundance. Devon ne povestea cum văzuse pe unul dintre vampirii din serialul True Blood trăgându-i o unei fete pe la spate pe o canapea, după petrecerea lor epică de la Oscaruri.

Oricât de interesantă era mica întrecere a fraților Alexander, ceva și mai interesant se întâmpla în colțul îndepărtat al camerei. Ken zâmbea. De fapt, e posibil chiar să fi chicotit încet, ca un gângurit de porumbel.

Văzând că Ken simte ceva ce semăna cu distracția în timp ce asculta despre stilurile de viață ale celor necăsătoriți și fără copii, pur și simplu focul ideii mele geniale și sinistre s-a reaprins. Trebuia doar să găsesc o cale de a-i duce în același timp pe frații Alexander și pe Ken într-un atelier de tatuaje, lăsând presiunea socială să se ocupe de restul. Aș putea face asta. Aveam universul și patru sute optzeci și șapte de litri cubi de băuturi aromate de partea mea.

Am aruncat o privire către încheietura goală a mâinii mele.

— La naiba, Ethan. Ziua ta de naștere e aproape pe sfârșite. Mai e și altceva ce ai vrea să faci înainte de miezul nopții? Ca de exemplu să mergi la Waffle House sau să-ți faci un tatuaj?

Te rog, spune tatuaj. Te rog, spune tatuaj. Te rog!

— *Oh, rahat! bolborosi Ethan în timp ce panica îi silea pleoapele să se deschidă. Aveam cu siguranță de gând să-mi fac un tatuaj azi!*

Băga-mi-aș, da! Bate palma, Deepak!

Allen și Amy au sărit de pe canapea și au început să țipe și să facă șpagate ca niște majorete ale lui Satan.

Allen l-a apucat pe Ethan de umeri și a început să-l scuture violent, în timp ce Amy îi țipa în față:

— La dracu', da, E! Urcă-te în mașină imediat! Noi plătim!

M-am uitat la Devon în căutarea unor semne de protest, însă el era încă lipit de telefon, dorindu-și ca Snapchat să zbârâie.

Cu swingerii la bord și cu fratele cel mare Alexander preocupat să aibă parte de zece secunde de imagini cu ște, tot ce trebuia să fac acum era să-l conving pe Ken să meargă cu ei și să mă rog ca elanul și camaraderia unei nopți de distracție în oraș să fie suficiente pentru a-l determina să i se alătore bunului său prieten Ethan în mica ședință de tatuaj.

Din nefericire, Ken și moralitatea sa nu împărtășeau entuziasmul nostru pentru apropiere și crearea de amintiri pe viață. În schimb, a insinuat că nu era o idee bună să ne ducem prietenul în stare de ebrietate să-și facă un tatuaj, putea fi chiar „greșit“, pentru că era „beat criță“ și probabil „va regreta dimineață“.

Aaaa! Mersi mult, tată!

E posibil ca Ken să fi fost treaz și rațional, însă eu eram plină de Pucker's Sour Apple, văpaie și damnare și n-aveam să mă las înfrântă fără a opune rezistență. Prin ceața indusă de băutură, am sperat că poate, poate, dacă i-aș putea dovedi lui Ken că tatuajul pe care Ethan îl voia era șmecher sau cel puțin decent, l-aș putea face să cedeze.

— Nu-l asculta, iubitele. Ken urăște pur și simplu distracția, asta-i tot. E a treizecea ta aniversare! Dacă vrei un tatuaj, ar trebui să-i lași pe Allen și pe Amy să-ți plătească unul! Știi ce vrei?

Te rog, să fie ceva mișto. Te rog, să fie ceva mișto...

Ethan s-a legănat puțin pe picioare în timp ce se îndrepta în direcția vocii mele.

Sunt destul de sigură că el, de fapt, nu mă putea vedea printre pleoapele întredeschise, însă a reușit să stea drept și entuziast în timp ce mormăia:

— La dracu', daaaa, știu ce vreau! Vreau un mic dejun!

Ce naiba?

— Tocmai ai spus mic dejun? am întrebat, încercând din răspuțeri să nu mă înfior.

— Mda. Am vrut să spun mic dejun. Pe picior.

Of, pentru numele lui Dumnezeu.

Ethan a gesticulat cu mare întârziere spre unul dintre picioarele sale goale și camera a izbucnit în râs. Ken chiar a fornăit. A încerca să-mi păstrez calmul de parcă era o chestie perfect normală ca un bărbat adult să vrea numele celei mai importante mese a zilei pe picior era epuizant, însă am insistat.

— Frumoasă alegere, Ethan. Îmi place. De unde ți-a venit o idee atât de originală?

Ethan era pregătit cu o explicație tare ca piatra. În mod evident își apăraseră această idee și înainte, deoarece replica lui a fost rapidă și succintă.

Îndreptându-și spatele, Ethan a declarat întregii adunări cu o voce mai puternică decât era nevoie:

— Pentru că e pima masă a zilei... Și... ee cea maa bună masă.

Arăta mulțumit de sine, ca și cum tocmai livrase cine știe ce adevăr de netăgăduit și, imediat, a avut nevoie să-și recapete echilibrul.

Practic, puteam vedea cum tatuajul meu mult râvnit în formă de inimă în stilul marinarului Jerry cu literele BB inscripționate în partea din față îmi scapă printre degete.

Haide, Ethan. Dă-mi ceva cu care să mă pot descurca aici, prietene.

Ken n-o să aprobe niciodată acest rahat aiurit.

M-am uitat la Ken pentru a cântări situația și l-am văzut stând nonșalant pe podea, cu spatele lipit de măsuța de cafea, cravata desfăcută, nasturele de sus al cămășii sale de serviciu descheiat și râzând pe înfundate.

Situația nu arăta bine, însă am insistat, hotărâtă.

— Ai niște argumente excelente, E. Te-ai gândit la un font?

— Normal.

Zău.

— *Vorbim despre Arial? Times New Roman? Helvetica?*

— Cu majuscule!

Ethan și-a aruncat cu emfază un braț în aer, în timp ce se clătina cu ochii închiși.

Mi-am mușcat limba pentru a-mi înăbuși chicotitul și am reușit să sintetizez printre dinți:

— Deci, vrei să scrie mic dejun pe picior, cu majuscule, cu un font normal?

— Da, să trăiți, vreau!

Planul meu genial gema și se zbătea ca un biban de mare prețios chiar înaintea ochilor mei. Cel puțin swingerii erau încă la bord. Allen l-a înșfăcat pe Ethan de bretelele maioului și l-a răsucit cu fața către Ken.

Înghiontind trupul lui Ethan asemeni unei marionete de cârpă, Allen țipa peste umăr la Ken:

— Haide, frate! Bărbatul ăsta are nevoie de un tatuaj, urgent!

Fără ca măcar să se prefacă că avea de gând să se ridice, Ken și-a întors atenția către Ethan și, încercând să-și înăbușe râsul, ca un gentleman, i-a zis:

— Eu pur și simplu cred că o să regreti, frate.

Dispari, Ken! Cine te-a întrebat pe tine?

Într-un moment de disperare și cu o luciditate surprinzătoare, am lăsat să-mi scape:

— Ethan, e cineva pe care l-ai putea suna care poate susține pentru Ken că tu chiar ai vrut acest tatuaj mai mult de douăzeci și patru de ore?

Era cu bătaie lungă, însă să fiu a naibii dacă Ethan nu a sunat pe difuzor nu unul, nu doi, ci trei fandosii de pe rețelele sociale care toți au dat același răspuns când el i-a anunțat că avea de gând să-și facă „tatuajul ăla pe care mi l-am dorit mereu“.

Fără să clipească, fiecare a cugetat pe tonul târăgănat de drogat tipic:

— Fraaaate... îți faci tatuajul cu micul dejun pe picior? Pe bune! E atât de

mișto, frate!

Era intervenția divină. Fără îndoială, Ken nu mai putea tăgădui. Ethan vorbise în mod evident timp de, să zicem, săptămâni despre a dedica o odă celei mai importante mese a zilei și a o scrijeli permanent de-a lungul piciorului.

Cine era Ken să-i nege visul lui Ethan?

Îți voi spune eu cine, acela era Ken. Ken era nemernicul care avea de gând să-i nege lui Ethan visul.

Și pe al meu. Ca de obicei.

De îndată ce ceasul a bătut ora douăsprezece noaptea și ziua cea mare a lui Ethan s-a terminat, Ken a decis că era timpul să-i ducă pe frații Alexander și pe swingeri acasă. Am privit în timp ce ocazia mea providențială de a-l determina pe Ken să-și declare dragostea pentru mine cu ajutorul artei permanente a tatuajului ieșea bălăbănindu-se pe ușă și dispărea în noapte. Stând singură pe canapeaua mea liberă acum, în contextul unei alte înfrângerii, m-am simțit văduvită. Arsenalul meu de tactici psihologice fusese golit.

Eram în pană de idei și era timpul să înfrunt realitatea. Ken n-avea niciodată de gând să-și exprime dragostea nepieritoare pentru mine — nu în cuvinte, nu în scris și, evident, nici pe pielea sa.

Crezusem mereu că acele sentimente erau pe acolo pe undeva. Tot ce trebuia să fac era să găsesc cheia potrivită pentru a le descuia. Adică, bineînțeles că Ken iubește felul în care sughit în fiecare zi, cum reușesc mereu să distrug fulgii instant de cartofi, cum întârzii în permanență cinci (zece) minute oriunde, felul în care devin foarte gălăgioasă și necuviincioasă când sunt în situații sociale incomode și cum uneori îi fac semn cu mâna când beau.

Cine nu m-ar iubi? Sunt al naibii de adorabilă.

Ca fiică unică și încrezătoare, m-am mișcat mereu prin lume sigură, știind că soarele, luna și stelele îmi răsăreau din fund.

Însă acolo, în derivă pe canapeaua mea din piele de căprioară, plutind pe un curent de șnaps de piersici și dezolare, înconjurată de fotografiile mele neglijate și tablourile trecute cu vederea, am găsit curajul să-mi pun întrebarea de care

fugeam de când Kenneth Easton a apărut în viața mea.

Și dacă Ken nu-și exprimă sentimentele din cauză că ele nu sunt de fapt acolo?

Mi-am încleștat cu îndârjire mâinile pe glezne și mi-am îngropat genunchii în orbite, încercând să mă apăr de implicațiile aceluia singur gând și să mă țin bine în fața lacrimilor care amenințau să mă năpădească. Îmi petrecusem mai bine de un deceniu încercând să-mi dau seama cum să-l fac pe Ken să mă lase să arunc o privire în fântâna fără fund a dragostei pe care o ascundea de mine, când ceea ce ar fi trebuit să mă întreb tot timpul era *Și dacă?*

Știam din experiență că genul de dragoste pe care o căutam la Ken — genul trandafirii-sunt-roșii-violetele-sunt-albastre — era o divă nestatornică. A durut, a trădat și a fost instabilă. Această chestie cu Ken, indiferent ce era, urma să meargă până la capăt. O știam în celulele mele și în sufletul meu. Fusesem deja cu el de cinci ori mai mult decât cu oricare dintre ceilalți iubiți ai mei și aș fi putut s-o fac stând în cap. E posibil să nu fi fost carnală sau tandră. Cu siguranță nu fusese împlinită din punct de vedere emoțional. Însă relația noastră era surprinzător de constantă, stabilă și puternică.

Of.

Venise vremea să renunț la fantoma pasiunii trecute. Lacrimi care fuseseră în formare timp de unsprezece ani cădeau în torente în timp ce încercam să-mi înăbuș noua realitate. Niciun bărbat n-avea să-mi spună vreodată *Ești atât de frumoasă din nou sau să mi se adreseze altfel decât cu afurisitul meu nume legal întreg*. Niciun bărbat n-avea vreodată să simtă suficient de mult pentru mine încât să aibă acel nume (sau preferabil adorabilul alint personalizat pe care mi l-a dat când ne-am întâlnit prima oară) gravat în pielea sa cu ace mititele. Și era, de asemenea, timpul să accept că lenjeria, cătușele și echipamentul BDSM dosite în sertarul meu de lenjerie nu vor mai vedea niciodată lumina zilei.

Bucăți ale speranțelor și visurilor mele erau împrăștiate peste tot în living. Alunecând în josul pereților de culoare vineție. Picurând din tavanul cofrat făcut pe comandă. Am stat îmbrățișându-mi genunchii, plângând, legănându-mă și fredonând un recviem de durere și acceptare.

E în regulă. E în regulă. E în regulă...

Voi lăsa să plece acele nevoi prostesti. Le voi îngropa la loc, voi șterge mizeria și

mă voi duce la culcare, consolându-mă cu gândul că, pentru restul vieții mele, voi fi monoton căsătorită cu tatăl copiilor mei, cu tăietorul gazonului meu, cu cel care-mi echilibrează carnetul de cecuri și cel care-mi ține inima chiar dacă el n-are una.

Exact când mă urcam în pat, cărând în spate atât pierderea, cât și resemnarea, am auzit ușa garajului. Ștergându-mi repede lacrimile cu mâneca cămășii, m-am prefăcut adormită în timp ce Ken a intrat tiptil.

Fără ezitare întrebă:

— Ce se întâmplă?

— Hmm? am mormăit, întinzându-mă puțin. Nimic. De ce?

— Sunt șervețele folosite împrăștiate peste tot în living. Ai plâns?

Bine lucrat, Nancy Drew.

— *Poate.*

— De ce?

Era prea întuneric pentru a-l vedea, însă am simțit cum salteaua se lasă lângă mine și am auzit preocuparea tăcută din vocea sa.

— Pentru că sunt o dobitoacă.

— Și tocmai acum ți-ai dat seama?

Uau, Ken. Ești atât de bun la capitolul sentimente, empatie și chestii. Cum aș fi putut să te acuz eu vreodată că ești un cyborg?

— *De fapt, plângeam pentru că tu ești un dobitoc.*

Tăcere.

— *Tocmai ți-am spus că am plâns și tot ce poți face e să stai și să te uiți la mine? Iisuse, Ken! Du-te la culcare! Nu e ca și cum chiar ți-ar păsa ce se întâmplă.*

Am simțit cum mâna lui Ken îmi mângâie foarte delicat șoldul. N-a protestat. A

sugerat nonverbal că aveam dreptate. El chiar voia să se ducă la culcare și nu-i păsa, de fapt, ce se întâmpla.

Folosindu-mi picioarele și brațul liber, l-am împins din pat și am arătat în direcția băii matrimoniale.

— Du-te! Pregătește-te de culcare, dobitocule!

Exasperată, silueta lui Ken și-a aruncat mâinile în aer:

— Ce? Ce vrei de la mine? Te-am întrebat ce se întâmplă și m-ai făcut dobitoc — de două ori. Ce ar trebui să fac cu asta?

La dracu'. Hai s-o facem.

Ridicându-mă în capul oaselor, m-am uitat urât la gaura neagră luminată din spate unde ar fi trebuit să se afle chipul lui Ken și am mârâit:

— Știi ce poți face, Ken? Niciodată nu-mi spui ceva drăguț, nu dai doi bani pe nevoile sau sentimentele mele, nu-ți tatuezi numele meu pe trupul tău pentru a te revanșa pentru inițialele pe care le-ai gravat pe braț? Bine? Ce zici de faptul că tu nu faci nimic din rahaturile astea? Aa, stai, e prea târziu!

Conturul lui Ken a părut că se căiește și a răspuns ieșirii mele pe un ton scăzut:

— Vorbeai serios? Tu chiar voiai să-mi fac tatuajul ăla?

Of, ce mama naibii!

— Nu. Nu mai vorbesc. Noapte bună, Ken.

Mi-am întors spatele la frumoasa umbră și am tras pătura până la bărbie, semnalând sfârșitul conversației. După toată introspecția cathartică pe care o avusesem, nu-mi venea să cred cum m-am repezit la Ken. Evident, acceptând că el nu mă iubea, nu mă dorea sau n-avea nevoie de mine era un lucru. Să mă prefac că eram fericită pentru asta era cu totul altceva.

42. Fă o poză. Va dura mai mult

Jurnalul secret al lui BB

21 iunie, continuare

Cu ochii strâns închiși și cu pătura trasă până la urechi, am încercat să blochez sunetele pe care Ken le făcea prin casă. Puteam auzi nenumărate uși de dulapuri și sertare deschizându-se și închizându-se în bucătărie — sau poate în birou?

Ce naiba căuta?

Suna de parcă încerca să te trezească din morți, nu să se pregătească de culcare.

Câteva minute mai târziu, pașii grei ai lui Ken se îndreptau din nou către dormitor. Am strâns pătura și mi-am ținut respirația. Când pașii s-au oprit la doar câțiva metri de mine, pleoapele mi-au fost brusc scăldate într-un galben țipător.

Câh!

M-am răsucit și m-am uitat cu ochii întredeschiși prin razele aproape orbitoare ale veiozei de pe noptieră și l-am văzut pe Ken aplecat deasupra mea, cu un obiect lung și ascuțit în mâna întinsă.

Instinctiv, m-am pregătit pentru impact. Și pentru că acesta n-a venit, am riscat să arunc o privire și am descoperit, spre bucuria mea desăvârșită și nealterată, că Ken îmi întindea... un stilou.

M-am ridicat în capul oaselor și m-am uitat la el, cercetându-i chipul în căutarea unui indiciu despre ce se întâmpla. El nu vorbea. Nu ceda emoțiilor. Doar stătea acolo, răvășit și sexy, obosit, însă hotărât. Ochii săi de obicei de un albastru-deschis pâliseră într-o nuanță de gri ca oțelul în timp ce mă sfredeleau,

provocându-mă să mușc momeala. Când am întins o mână tremurătoare pentru a accepta stiloul, Ken l-a ținut doar o clipă înainte de a mi-l da. Apoi mi-a dat alt obiect în locul acestuia — mâna sa dreaptă.

Însemnarea despre Harley!

Oferindu-mi acel stilou și acea mână, Ken mă anunța — în termeni neechivoci — că îmi citea jurnalul. Și că pune capăt acestei șarade odată pentru totdeauna. Niciodată nu voi mai putea scrie ceea ce dorea inima mea haină, să-l las să citească, apoi cu cochetărie să dansez în jurul subiectului ca și cum amândoi nu știam ce se întâmpla. Totul ieșise la iveală.

Credeam că voi fi euforică, însă văzându-mi soțul încăpățânat și aproape patologic rigid stând înaintea mea, oferindu-se să-și facă un tatuaj pe care știam că nu și-l dorea fiindcă fusese manipulat să și-l facă, mi s-a strâns stomacul.

Bietul meu Ken. Ce ți-am făcut?

Am cugetat, încercând să-mi amintesc cum ajunsesem în acest punct. De când mă știu, m-am dat cu capul de pereți încercând să-l determin pe acest bărbat să-și exprime sentimentele pentru mine. Și ani buni Ken dejucase orice tactică de modificare a comportamentului. Deci de ce acum? Ce s-a schimbat? Tot ce am făcut a fost să-i spun să nu-și facă un tatuaj.

Oo, Doamne Dumnezeule.

Ken chiar are o tulburare de opoziționism provocator.

De ce nu m-am gândit să folosesc mai devreme psihologia inversă? Rahatul ăsta funcționează de fiecare dată!

Voiam să onorez reușita de mai devreme anunțând că nu voiam să-și mai facă un tatuaj sau să mă complimenteze ori să-mi dea un nume de alint, pentru că el nu era așa, iar eu aveam de gând să accept asta. Voiam să demonstrez că mă maturizasem și nu mai căutam confirmarea că sunt iubită sau atrăgătoare pentru el sau altcineva.

Însă n-am putut-o face. Văzându-l pe cel mai sexy și pe cel mai enervant bărbat pe care am pus vreodată ochii oferindu-se să-mi dăruiască chiar lucrul pe care-l tănuise în toți acești ani — o dovadă permanentă și vizibilă a dragostei sale —

era pur și simplu prea irezistibil.

Tot progresul pe care-l făcusem în timpul vrăjii mele de introspecție s-a dus într-un nor de fum. Acidul acru și zbuciumat din stomacul meu a fost înlocuit de fluturași adorabili și sigiliul buzelor mele strânse și furioase s-a rupt pentru a scoate la iveală un zâmbet stupid și larg, pe care nu-l mai puteam reprima.

Voiam să fac ceea ce trebuie, chiar făceam, însă eram atât de amețită de perspectiva de a obține ce-mi doream, încât am smuls capacul stiloului cu dinții și m-am pus pe treabă. Nu m-am uitat la Ken nici măcar o singură dată, de teama a ce aş putea descoperi, a ceea ce ştiam că era deja acolo — dezaprobare și obligație.

În schimb, m-am concentrat exclusiv pe așezarea și precizia fiecărei plonjări și opriri. Timpul încetă să mai existe. Eram doar eu, cerneala și încântarea de a privi fantezia în devenire a celor unsprezece ani realizându-se chiar sub ochii mei.

O lacrimă răătăcită a aterizat pe dosul palmei lui Ken, ratând la milimetru capodopera mea. Era gata. Era minunată. Era totul.

În mintea mea, îmi imaginasem mereu că îmi văd numele transmis către lume într-o inimă demodată și un banner, însă într-un moment de inspirație am decis să vin cu o roză a vânturilor tradițională, singura temă de tatuaj despre care Ken recunoscuse vreodată că-i place. Doar că, pe această roză, în locul literelor N, S, E și V, fiecare direcție era etichetată cu un B mititel.

Pentru că oriunde merge Ken, acolo voi fi și eu.

Era desăvârșit. Era masculin. Era Ken. Și mai ales, eram eu.

Uitându-mă la Ken printre gene, mi-am ținut răsuflarea, mi-am încrucișat degetele și am așteptat, cu fiecare mușchi întins, reacția lui. Ken și-a îndepărtat mâna dintr-a mea suficient pentru a o întoarce spre el și a evalua prejudiciul.

Oo, Doamne, te rog să-i placă. Te rog să-i placă. Uite! Nici măcar n-am desenat o inimă! E o roză a vânturilor, exact cum voiai! Vezi cât de altruistă sunt? E ca și cum aş comunica cu Gandhi!

Ken a ridicat o sprânceană, urmată de colțul gurii sale frumos cizelate. Nu-mi

puteam da seama dacă îi plăcea sau era amuzat de asta.

Fără un cuvânt, Ken și-a pus ușor mâna într-a mea și a lăsat ca masca sa bine cunoscută să alunece la locul său. Cu mâna stângă mi-a ridicat telefonul de pe noptieră și mi l-a oferit, privindu-mă fără să trădeze nimic.

Hipnotizată de privirea lui, am acceptat încet telefonul.

Cu inima în beregată, am întrebat:

— P-pentru ce? Vrei să sun la salonul de tatuaje?

Chipul lui Ken s-a mai înmuiat puțin, însă în ochii lui era o sclipire arogantă care îmi spunea că n-avea să-mi placă ce urma.

— Nu. Doar m-am gândit că e posibil să vrei să-i faci o poză înainte de a-mi spăla mâna. Nu-mi fac un tatuaj pe dosul palmei, nebuno. Am întâlnire cu directorul financiar în șase ore.

43. Nu poți obține mereu tot ce vrei

Jurnalul secret al lui BB

21 iunie, continuare

Nu.

Nu?

M-am uitat la soțul meu ca o tâmpită cu gura căscată, fără să-mi vină a crede că avusese curajul să se joace astfel cu creierul meu și fără a-mi vine a crede că declanșasem un colaps nuclear absolut după ce mi se spusese nu.

Majoritatea copiilor unici, inclusiv eu, sunt în mod clasic condiționați de părinții lor de la naștere să azvârle o vorbă de duh dată naibii ori de câte ori cineva le spune nu.

Tot ceea ce nu înseamnă cu adevărat e Aș dori să te aud țipând, plângând, învinuind și victimizându-te ori de câte ori vrei ceva, cu un țipăt strident, zgomotos și asurzitor timp de aproximativ cinci-zece minute, până sunt convins(ă) că tu vrei cu adevărat acel lucru. Apoi, ți-l voi da. Gata? Dă-i drumul!

De ce nu eram supărată? Sau cel puțin nu mă prefăceam că sunt supărată? Știu că l-am auzit. Acel mic nu țopăia prin țeasta mea ca o minge de tenis în timp ce priveam, fără să clipesc, în acei ochi albaștri încăpățânați, însă creierul meu nu voia sau nu putea procesa înțelesul refuzului.

Am încercat, repetându-mi în cap cu accente diferite, în limbi diferite.

Nu?

NU?

Nup?

Nein?

Niet?

Naheen³⁴?

În niciun caz?

Însă tot nimic.

Oare chiar suferisem o cădere nervoasă în toată regula și acum eram complet detașată de realitate? Oare avusesem un atac cerebral? Așa se simțea afazia Wernicke?

Probabil refuzul meu de a înțelege era doar un mecanism psihologic de apărare, care încerca să mă protejeze de angoasa de a-mi vedea speranțele și visurile spulberate de două ori în aceeași noapte.

Apoi, mi-a picat fisa.

Oricât de mult detestam cuvântul nu, aveam sentimente egale și opuse față de numele de alint. Creierul meu nu era distrus. Era pur și simplu prins într-o dispută între două lumi mici luptându-se pentru a câștiga controlul asupra următorului meu răspuns emoțional.

În colțul roșu, cu spume la gură și cu umerii masați de Satan însuși, era cuvântul Nu, cel mai urât inventat vreodată. Cuvântul care mă face să vreau să cad în genunchi în clipa în care-l aud, pentru ca pumnul meu să vină în contact mai bine cu organele genitale ale negativistului.

În colțul albastru, țopăind ca un colibri beat și râzând de nimic în mod special, era cuvântul Nebună. Cu toate că-l auzisem și înainte pe Ken folosind acest alint cu referire la mine, când era pe jumătate adormit îi dădusem atenție doar pe jumătate, așa că nu avusese efectul deplin. De data asta, fusesem suficient de aproape pentru a vedea cum pupilele lui Ken se dilată parțial și privisem cum buzele sculptate se separă în timp ce rostea cuvântul nebună de parcă mi-ar fi

trimis o bezea. Dacă nebună a câștigat bătălia împotriva răspunsului meu emoțional, una dintre acele buze avea să fie între dinții mei în cel mai scurt timp.

Eu și Ken ne-am înfruntat din priviri câteva secunde, așteptând să vedem încotro avea să se îndrepte lupta mea interioară.

Când praful s-a așezat, am fost plăcut surprinsă (la fel ca el, sunt sigură) să descopăr că, în loc să fiu copleșită de dorința de a-i da un pumn în nas, am fost stăpânită de o furnicătură caldă, confuză și cochetă — genul de furnicătură pe care o ai când un băiat drăguț te tachinează cu ceva ce îi place în mod secret.

Poate subconștientul meu decisese că jelise moartea visului meu cu tatuaj suficient pentru o singură noapte și era pregătit să celebreze înfăptuirea altuia. Kenneth Easton, bărbatul visurilor mele, mă numise altfel decât Brooke, complet conștient.

Îmi creștea inima!

De îndată ce maestrul meu mental de ceremonii a ridicat mâna micuță a Nebunei în semn de victorie, l-am înșfăcat pe Ken de piept și l-am tras în jos lângă mine în timp ce m-am prăbușit pe spate în pat.

Acolo am fost întâmpinată cu o altă reușită recentă — libidoul nou-regăsit al lui Ken.

Mi-am dat seama cât de departe ajunsese Ken. Petrecusem atât timp concentrându-mă asupra obiectivelor, încât nu reușisem să apreciez pe deplin amploarea transformării lui. În zece luni, soțul meu trecuse de la un soțbot bătrân și frigid, a cărui idee de seară romantică presupunea să se ghemuiască pe partea sa de canapea și să doarmă la filmul închiriat, la o panteră sexuală nesătulă care mă surprinde cu bilete la concerte, locuri în față la spectacole de comedie și cine la restaurante exclusiviste, înainte de a mi-o trage până la inconștiență drept desert.

În timp ce stăteam întinsă acolo, privind cum frumoasa păpușă umană Ken cu care împărțeam patul dispare între picioarele mele, cu mâna lui încă purtând tatuajul făcut de mine întinsă de-a lungul abdomenului meu, m-am simțit împlinită. Ca apa dintr-o piatră, reușisem să storc sex cu adevărat pasional și un nume de alint din Kenneth „Soțbotul“ Easton, folosind nimic altceva în afară de laptopul, anxietatea bine direcționată și abilitatea mea de a funcționa în ceea ce

știința medicală numește „stare de agripnie cronică“. Poate, la urma urmelor, nu sunt un psiholog atât de prost.

Poate că nu obțin tot ce vreau de la acest nenorocit — în mare pentru că suferă de opoziționism provocator —, însă la un nivel bolnav, deoarece cred că-mi place.

Poate izvorăște din faptul că am fost crescută de doi hipioți iubitori de pace care mereu se pliau sub forța voinței mele. Sau poate sunt doar atât de răsfățată, încât a nu ieși cum vreau eu pur și simplu nu e o opțiune. Oricare ar fi motivul, nu iubesc nimic mai mult decât o provocare bună.

De îndată ce mi-am pus în minte ceva devin obsedată, căutând fisuri în armura acelui lucru și noi unghiuri de a ajunge la el, până îl fac să cedeze și să mi se supună. Nu contează cât îmi ia, săptămâni, ani sau, în cazul lui Ken, o veșnicie.

Cu toate că Jurnalul super intim pe care Ken nu trebuie să-l citească niciodată e posibil să se fi încheiat de-a binelea, după cum mă știu, acesta este primul dintr-o serie de experimente psihologice imorale la care îmi voi supune bărbatul în numele încercării de a-l face să-și exprime dragostea. Și după cum îl știu pe Ken, va continua probabil să-și raționalizeze afecțiunea și aprobarea tot restul vieții, doar pentru a mă ține în priză.

Oricât de mult detest s-o recunosc, va fi distractiv. E posibil ca Ken să râdă. Eu, mai mult ca sigur, voi arunca cu lucruri. Și vom face acest mic dans până vom muri. Punct în care voi fi forțată să scotocesc multiversul până îl voi regăsi pe acest nenorocit, doar ca să mai dansăm.

Nu, în urdu.

44. Baloane albastre

Jurnalul secret al lui BB

12 iulie

Dragă Jurnalule,

Tocmai mi-am dat seama că fiecare bărbat pe care l-am iubit vreodată are ochi albaştri, începând cu tatăl meu și sfârșind cu fiul meu. Sigur, am ieșit de-a lungul timpului cu tipi care aveau altă culoare de ochi, însă m-am îndrăgostit doar de băieți cu ochi albaştri. În mod evident, am un gen.

Dacă ai lua toți acei globi oculari albaştri și i-ai așeza pe masă, îmi imaginez că mulți dintre ei ar arăta destul de asemănător. Unii ar fi mai ușori, alții ar fi mai întunecați, alții ar fi injectați, exagerat de dilatați și/sau cu sclerele galbene de la anii de consum de droguri (hm... Ding-Dong). Însă ai lui Ken... aș putea alege globii oculari ai lui Ken dintr-un butoi plin de globi oculari albastru cu alb.

Sunt de un azuriu scânteietor care pare strălucitor și liniștit în același timp — ca acele fotografii din reviste cu locuri tropicale, unde oceanul are acea culoare intensă verde-albastră. Poți vedea fiecare pește zbenguindu-se sub valuri, fiecare fir de nisip de pe fund și te gândești, Pff. Rahatul ăsta e fals. Nimic din natură nu este atât de albastru. Din cauză că dacă ceva atât de frumos chiar există și l-ai rata, ar fi o tragedie.

Ei bine, sunt fericită să raportează că acea culoare chiar există. Și n-am nevoie de un bilet de avion și niște gentuțe cu fermoar pline de mici cosmetice pentru a mă bucura de ea. Ori de câte ori mă uit în ochii lui Ken, nu mă pot abține să nu mă simt ca și cum cineva mi-a dat o nucă de cocos găurită, plină cu rom, dragoste, paie răsucite și umbreluțe de hârtie. Mă relaxez. Nivelurile mele de cortizol scad. Nivelurile mele de serotonină cresc. Brusc, sunt în vacanță, fericită

să-mi îngrop degetele de la picioare în covorul nostru pufos nisipiu și să zăbovesc o vreme.

După unsprezece ani de introspecție, de experimente de schimbare a comportamentului și de nopți albe îmbibate în vin, mă simt ca și cum am ajuns la destinația mea și tot ce mi-a rămas de făcut e să expir, să sorb ceva fructat și să mă bucur de priveliște.

Cu toate că frumosul meu soț cu părul nisipiu și care miroase a Irish-Spring e posibil să prefere să piardă timpul pe insula Ken, degustând un Gatorade și verificându-și telefonul pentru a vedea rezultatele echipei Atlanta Braves și actualizările pieței bursiere, am acum invitație deschisă de a veni la țărm și a-i asalta plajele ori de câte ori vreau, dacă știi ce vreau să spun.

Ascultă, Jurnalule, tu știi deja, din istoricul despărțirilor mele, că nu mă pricep deloc să-mi iau rămas-bun, însă hai să terminăm odată pentru totdeauna. Ești cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată în mariajul meu, bine? Și cu toate că știu că ar trebui pur și simplu să te șterg și să nu mai privesc niciodată înapoi, îți datorez mai mult. Meriți să trăiești mai departe, să-ți petreci pensia bătându-te pe burtă cu toate celelalte obscenități pe care le-am dosit în folderul Chestii drăguțe de pe Pinterest. În afară de asta, probabil o să am nevoie să te folosesc drept instrument de referință în viitor, pentru că sunt destul de sigură că lipsa de somn mi-a distrus abilitatea de a forma noi amintiri.

Așa că, până atunci, Namasté, micuțule. Treaba ta aici s-a încheiat.

Epilog

Conversație prin sms cu Dr. Sara Snow

Eu: Sara afurisita Snow

Eu: Fă-ți bagajele!

Eu: Ai o întâlnire cu Matt Lauer!

Sara: Căsătorit, între două vârste și alb

Sara: Hmm...

Sara: Chiar pare a fi genul meu

Eu: Biblioterapia subliminală conjugală s-a încheiat.

Sara: Ai terminat?

Eu: Înțeapă-mă cu o furculiță.

Eu: Ken mi-a bumbăcit fundul azi-noapte.

Sara: O, rahat

Sara: Te-a lovit?

Eu: Oo, mi-a tras-o bine. ;)

Sara: Drăguț

Sara: Hei, apropo

Sara: Te-a sufocat vreodată Ken?

Sara: Pentru că dacă n-a făcut-o, trebuie s-o facă în seara asta.

Eu: Ha! Tu încă te culci cu Alex, nu?

Sara: Da

Sara: Oare nu unul dintre foștii tăi obișnuia s-o facă?

Eu: Nu intenționat.

Sara: Trebuie să fii sufocată.

Eu: A fost atât de bine??

Sara: Nu

Sara: La început am crezut că o să mor futută de un tip pe care l-am întâlnit pe Sunset Strip de Revelion și aproape am leșinat când am avut orgasm și a fost minunat

Eu: A executat tehnica asta fără probleme?

Sara: Fără

Sara: Nicio

Sara: Problemă

Eu: Și apoi te-ai îndrăgostit de el

Sara: A fost atât de drăguț după aceea

Eu: Sunt al naibii de impresionată. Țsta e un talent.

Sara: A fost

Sara: Of

Sara: Și așa Dr. Sara Snow aproape că a făcut rost de un tătic cu bac

Sara: Încep să trec peste asta

Sara: Voi uita

Sara: Poate ar trebui să-l sun

Sara: Ne-am putea căsători

Sara: Apoi el mă poate sufoca în următorii 7-10 ani

Sara: Îți dai seama că într-un final voi fi o persoană cu dizabilități intelectuale, din cauza lipsei de oxigen

Eu: Îmi place că asfixierea autoerotică e singurul mod de a o face pe Sara Snow să se potolească

Sara: Lol

Eu: Vreau să fiu domnișoară de onoare. Am prioritate

Sara: Dacă crezi că o să fie o nuntă ești debilă mintal

Eu: Alex vrea o nuntă!

Sara: Chestia asta sună epuizant

Eu: Doar una mică

Sara: E posibil ca el să fi avut deja una

Sara: N-am întrebat

Eu: Nu, n-a avut!

Eu: S-a păstrat pentru tine!

Eu: Alex vrea să-și scrie propriile jurăminte!

Eu: De ce simt că-l cunosc atât de bine?

Eu: Oh, rahat

Eu: E din cauză că el sunt eu?

Sara: O lipitoare care vrea să-și sufocă partenerul?

Sara: El E tu

Eu: Voi ar trebui să faceți un bebeluș

Eu: Bebelușul acela ar fi persoana mea preferată pentru totdeauna.

Sara: Bine, pentru că tu îl vei crește

Eu: Eu chiar trebuie să încep să scriu rahatul ăsta.

Sara: O să ai nevoie de ceva nou despre care să scrii, acum că acea BSC s-a încheiat

Eu: Apropo

Eu: Pe o scară de la 1 la 10

Sara: Oh, rahat

Eu: Cât de rău crezi că voi fi dată în judecată dacă scriu un roman de dragoste bazat pe fiecare dintre foștii mei?

Sara: Fă-o

Sara: Trebuie s-o faci

Sara: ăsta e scopul tău în viață

Eu: Adică, vorbim de genul de dat în judecată astfel încât să-mi pierd casa?

Eu: Sau de genul de dat în judecată încât să pierd economiile pentru colegiu ale copiilor?

Sara: Știu

Sara: Spune doar că sunt ficțiune

Sara: Bum, problemă rezolvată

Eu: Fir-ar să fie, ești genială.

Sara: Cred că termenul este răutăgeniu

Eu: Ești sigură că asta o să funcționeze totuși?

Sara: Categorie

Sara: Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

Pentru că patruzeci și patru de capitole nu au fost pur și simplu de ajuns...

Romane în pregătire

Continuarea seriei celor 44 de capitole

PIELE (ROMANUL LUI KNIGHT)

VITEZĂ (ROMANUL LUI HARLEY)

STAR (ROMANUL LUI HANS)

COSTUM (ROMANUL LUI KEN)

Citiți în continuare un fragment din PIELE...

Pozitiv, pozitiv, pozitiv.

Eram în prima mea zi de clasa a zecea și nu aveam de gând să fiu stresată. Aveam de gând să am gânduri delirant de fericite și pozitive. Aveam de gând să trec pe coridoarele familiare ale liceului Peach State ȝopăind încălȝată cu ghetele mele cu vârfuri de metal și un zâmbet încrezător pe chip, pentru că acesta avea să fie anul în care Lance Hightower avea să-mi declare dragostea sa eternă. Pur și simplu trebuia să fie.

N-aveam de gând să mă pedepsesc pentru că încercasem și eșuasem să mă sărut cu acel băiat încă din gimnaziu și nici n-aveam de gând să mă concentrez pe absenȝa sânilor la cincisprezece ani. Nu, aveam de gând să visez la felurile extrem de spontane și foarte publice în care era posibil ca Lance să mă ceară de nevastă. La urma urmelor, tocmai aflasem — mulȝumită obsesiei nesănătoase a tatălui meu de a se uita la CNN — că era absolut legal ca adolescenȝii să se căsătorească în Georgia, cât timp aveau permisiunea scrisă de la unul dintre părinȝi. Asta n-ar fi o problemă pentru mine, având în vedere cât de mult perfecȝionasem imitarea semnăturii mamei mele de pe la doisprezece ani.

De asemenea, mă simțeam destul de al naibii de bine din cauză că știam că alesesem ținuta perfectă de înapoi-la-școală. Ghetele mele distinctive negre și creionul dermatograf aplicat cu codiță erau la locul lor. Purтам niște ciorapi plasă negri mișto pe sub perechea mea preferată de blugi prea-scurți-pentru-școală; tricoul meu scurt de culoare gri se lăuda cu logoul unei trupe de indie rock de care eram absolut sigură că nimeni nu auzise și brațele mele erau, practic, lipite de trup de greutatea a o mie de brățări de metal, cu mărgelile și din piele. De asemenea, începusem să fumez în timpul verii (serios de data asta) și tunsoarea mea mai scurtă, mai îndrăzneată și mai oblică primise o mulțime de complimente, chiar și de la Lance (tocmai asta era ideea).

Bineînțeles, tot optimismul meu s-a dus pe apa sâmbetei de îndată ce am ajuns în parcare bisericii ca să trag un fum între ore.

Nu era un secret la liceul Peach State că dacă voiai să faci ceva rău, tot ce trebuia să faci era să treci pe lângă rablele din parcare elevilor, să sari o balustradă și să dispari printre copaci. Asta era. Pe de altă parte, te-ai afla într-un ținut magic împădurit numit parcare bisericii, un loc unde puștii puteau scăpa de asuprairea instituției noastre de învățământ public supraaglomerat și subfinanțat pentru a râde, a fuma și a fi fericiți (chiar și numai pentru șapte minute). Biserica era o capelă cu o singură încăpere de mult abandonată, care se afla în proces de a fi revendicată de pădure și parcare sa nu era altceva decât un petic de pietriș, însă pentru o gașcă de adolescenți neadaptați era raiul.

Sau așa auzisem. Nu mă aventurasem niciodată în parcare bisericii în timpul orelor înainte, însă acesta era anul meu. Știam pur și simplu că de cealaltă parte a acelei păduri mi-aș găsi oamenii. Spirite artistice, excentrice și libere care îmi împărtășeau dragostea pentru rockul alternativ, arta avangardistă și fotografia experimentală. Grupul care avea să mă primească cu brațele deschise, să mă invite să stau la masa de prânz și să găzduiesc petreceri dezlanțuite ca alea de la TV.

În loc de asta, am descoperit cel mai intimidant grup de ființe umane pe care-l văzusem într-un singur loc. Să mă ia naiba. Puștii ăia erau marfă cu M mare și douăzeci și șapte de A-uri. Aveau păr multicolor. Aveau piercinguri. Aveau buze rujate expert, care mie nu mi-ar reuși niciodată, având tenul roșcat. Și accesorii: mai multe coliere și curele cu ținte decât ți-ai putea imagina. O fată purta chiar salopetă de denim tăiată, iar una dintre bretele era desfăcută. Eu nu eram o punkistă, eram Punky Brewster.

Măcar ghetetele mele erau vintage și dermatograful era ireproșabil. Asta știam sigur. Îmi perfecționasem acel ochi de pisică încă de la zece ani. Cât aveam note mari, părinții mei hipioți nu dădeau nicio ceapă degerată pe cât de mult machiaj purtam, cum mă îmbrăcam sau cât de multe cuvinte cu F lansam la cină. (Și prin cină mă refer la măsuța TV din living.) Așa că am rămas la periferie și am încercat să nu mă zgâiesc, agățându-mă de țigările mele Camel Light și de speranța că cineva îmi va admira măcar arta aplicării dermatografului.

I-am privit pe tipi cum toți își strângeau, își pipăiau și își împungeau iubitele cu nasurile și am privit țâțele gigantice ale iubitelor lor mișcându-se la fiecare hohot de râs.

Fac pariu că fac sex, am gândit. Toți.

Brusc au început să mă mănânce fața și gâtul și să simt căldură. Șiiii, acum mai și roșesc. Fantastic.

Mi-am plecat capul și m-am uitat la ghetete, pe care le puteam vedea fără niciun fel de problemă datorită lipsei mele absolute de sâni.

De ce nu mai e la modă femeia șnur? Poate va reveni la modă. Te rog, să revină la modă.

Toată lumea de acolo arăta ca Drew Barrymore, iar eu arătam ca cineva care desenase un emoticon cu o față zâmbitoare și pistrui pe unul dintre degetele mici ale lui Drew Barrymore.

Cea mai bună prietenă a mea, Juliet Iha, trebuia să mă întâmpine acolo, însă după câteva minute a devenit evident că îmi trăsese din nou clapa.

E probabil pe undeva pe acolo, trăgându-și-o cu Tony în mașină.

Juliet se întâlnea cu un tip mai mare, care se lăsase de liceu cu cel puțin un deceniu înainte și nu părea să fie niciodată presat să se afle undeva. Fără îndoială, acel nemernic ciudat părea mereu să dea târcoale oriunde ne aflam, sprijinindu-se de vechiul său Corvette tamponat, ca un actor distribuit într-un rol dintr-o campanie din 1985, intitulată „Posibil pedofil“. Tony cu siguranță nu-mi inspira încredere, însă Juliet chiar îl plăcea și era suficient de mare pentru a ne cumpăra țigări, așa că îmi țineam gura.

Exact când eram gata să strivesc țigara Camel Light și să-mi târăsc fundul trist înăuntru, am simțit două brațe solide cuprinzându-mă din spate. Unul se încolăci în jurul cutiei mele toracice și celălalt mă ridică din spatele genunchilor. Înainte de a putea țipa „Viol!“ am fost complet întoarsă și aruncată, cu fundul în sus, pe umărul unui uriaș. Abia când m-a plesnit peste fund și a râs pe acel ton minunat și blând care făcu ca trupul să mi se încălzească și să-mi clocotească, mi-am dat seama că fusesem prinsă de Lance Hightower, iubitul meu nemuritor.

Lance Hightower. Doamne, era perfecțiunea întruchipată. Lance era de vârsta mea, însă era cu ușurință cu treizeci de centimetri mai înalt decât majoritatea celor din clasele mai mari și deja format ca un bărbat. Tipului i se vedea barba de la cincisprezece ani. În ciuda faptului că avea trăsăturile întunecate și cizelate ale unui prinț Disney, Lance era o legendă a punk rockului. În fiecare zi afișa același look nonșalant de șmecher: bascheți Converse negru decolorat, blugi negri fanați și hanorac negru decolorat, cu petice ce făceau reclamă la niște trupe europene obscure de punk underground și niște declarații politice anarhiste, pe care le pictase cu pastă corectoare în timpul orelor. Acel hanorac era atât de cunoscut, încât avea propriul fanzin³⁵.

Ca să pună capac acelui ambalaj negru decolorat era o creastă verde Mohawk la fel de decolorată și puțin crescută. Aceasta ar fi adăugat probabil alți șapte centimetri la statura deja de un metru nouăzeci, dacă s-ar fi sinchisit s-o aranjeze, iar culoarea accentua cu siguranță petele verzi din ochii săi căprui-arămii.

O, Lance. Fusesem obsedată de el încă din clasa a șasea. L-am admirat de departe până anul trecut, când sfârșisem în mod dezastruos să împărțim o roată de olărit la cursul de artă. Flirtul care a decurs a fost incendiar. Atomic. Singura problemă era că eu, teoretic, atunci „mă întâlneam“ cu cel mai bun prieten al său, Colton, așa că lucrurile n-au scăpat niciodată de sub control.

Apoi s-a întâmplat un miracol. Chiar în mijlocul semestrului de primăvară, Colton s-a mutat în Las Vegas, pentru a locui cu tatăl său. M-am prefăcut tristă câteva ore, în semn de respect, apoi mi-am reluat campania de a deveni mama copiilor lui Lance. Singura problemă era că eu și Lance nu aveam nicio oră împreună, așa că tot flirtul trebuia să aibă loc în pauzele de șapte minute dintre ore. Însă, în clasa a zecea, despre care credeam că era cel mai bun an de până acum, eu și Lance am fost repartizați în aceeași pauză de prânz. Aveam de gând să-i port numele de familie până în luna mai. Pur și simplu o știam.

— Lance! Ce faci? am chicotit. Lasă-mă jos! Nu pot respira dacă mă apeși cu umărul în stomac!

Lance chicotea.

— Ce drăguț. Și tu îmi tai răsuflarea, fato.

Doamne, vocea lui. Ca niște afurisiți de clopoței de înger. Pentru un tip masiv cu o privire atât de îndrăzneță, vocea lui Lance era surprinzător de blândă și cochetă. A fost nebunie totală încă de prima dată când am auzit acel sunet dulce ieșind din acel chip extrem de frumos. Și replicile de agățat. Jur pe Dumnezeu că avea una nouă ori de câte ori îl vedeam. Îl iubeam al dracului de tare pe Lance Hightower.

Am chicotit mai tare, ceea ce făcu să mă doară și mai tare stomacul și l-am plesnit peste fundul său perfect și acoperit de petice.

— Lasă-mă jos, nemernicule!

Înainte de a se conforma, am auzit un pocnet sinistru din partea cealaltă a parcării, urmat de o voce groasă care striga:

— Spune din nou, nenorocitul!

Lance se ținu strâns de partea din spate a coapselor mele și se întoarse cu fața la scandal, făcându-mă să amețesc și mai tare în timp ce l-am apucat de talie și am privit pe lângă el pentru a vedea ce se întâmpla.

Cu toate că nu-mi puteam da seama exact ce se întâmpla din cauza sângelui care mi se scursese în globii oculari, l-am recunoscut imediat pe atacator. Nu-l întâlnisem niciodată, însă auzisem povești. Toată lumea auzise. Era „skinheadul“, singurul din toată școala noastră suburbană cu patru sute de elevi.

Îl observasem în clasa a noua pentru că era, practic, singura persoană pe care o văzusem vreodată purtând bretele (unele subțiri, numite cozondraci) la școală. Într-o lume plină de curele cu ținte și portofele cu lanț, acel nenorocit purta bretele — epitomul prostiei — și le făcea să pară la fel de înfricoșătoare ca dungile unui șarpe veninos.

Un șarpe care stătea la aproximativ zece metri distanță, tronând amenințător

deasupra unui mic skater, care își ținea în mâini maxilarul care i se umfla rapid și încerca să nu plângă.

Când puștiul n-a zis ce voia skinheadul să audă, el și-a afundat pumnul mai adânc în stomacul skaterului, făcându-l să se aplece în față și să scoată un sunet atât de gutural, încât am presupus că era posibil ca ceva important să se fi rupt în el. Cu mâna stângă, skinheadul i-a tras capul pe spate ținându-l de părul castaniu lung până la bărbie și i-a zbierat în față îngrozită:

— Spune din nou porcăria aia!

Am simțit că îmi venea să vomit. Inima îmi bătea cu putere și capul îmi pulsa fiindcă stăteam cu el în jos, însă tot ce puteam înregistra era un sentiment revoltător de neputință și umilință pentru acel biet puști. Fusesem crescută într-o casă cu părinți pacifiști și fără frați. Nu văzusem pe nimeni lovit înainte, cel puțin nu în viața reală și am simțit acel pumn de parcă mi-ar fi fost tras direct mie.

Într-un fel, îmi fusese tras. Acel pumn m-a zdruncinat până în măduva oaselor. Îmi arată că violența și cruzimea fără sens chiar există și vin cu ghetete și bretele.

Când skaterul a tăcut, skinheadul i-a împins capul atât de tare, încât băiatul a zburat într-o parte și a aterizat cu mâinile și cu fața înainte, pe pietriș. Trupul i-a alunecat câțiva metri înainte de a se opri. Puștiul se chinuia să se facă covrig și scotea niște mici chelălăieli, de parcă s-ar fi chinuit să înăbușe un țipăt.

În loc să atace din nou, agresorul a început să-i dea roată încet, asemeni unui șoim. Mi-am ținut răsuflarea și l-am apucat mai strâns de talie pe Lance, ignorând pulsația din globii mei oculari și am privit de jos în sus în timp ce el își evalua victima. Eram îngrozită de cât de calm era. Nu era furios sau supărat, doar... calculat. Rece și calculat.

Skinheadul s-a apropiat de puști, care acum tremura și suspina încet și l-a rostogolit ușor într-o parte cu o gheată ce părea să fie foarte grea. Încă strâns încolăcit, skaterul bolborosea ceva ce părea să fie o scuză înăbușită și distorsionată. Fără să se lase impresionat, atacatorul s-a aplecat spre chipul puștiului și și-a pus ferm o mână într-o parte a capului acestuia. La început nu știam ce făcea, însă când puștiul cu păr castaniu a început să țipe de durere, mi-am dat seama că skinheadul îi împingea fața în pietriș.

— Ce ai zis? întreba el calm, înclinându-și capul într-o parte de parcă ar fi fost sincer interesat, iar venele brațului său muscular se umflau în timp ce aplica mai multă presiune.

— Îmi pare rău! Îmi pare rău! N-am vrut! Te rog, oprește-te! Te rog!

Țipătul îi devenise din ce în ce mai strident în timp ce demonul fără inimă și fără păr îi strivea chipul de pietrele colțuroase.

Skinheadul a dat drumul capului skaterului și s-a ridicat în picioare. Am expirat și mi-am simțit trupul relaxându-se în umărul lui Lance, apoi am privit neîncrezătoare în timp ce-l izbea cu piciorul pe puști drept în partea de jos a spatelui de două, trei ori. Până când ochii mei au sesizat loviturile și urechile mele au înregistrat țipătul totul se terminase, însă spiritul meu s-a schimbat pentru totdeauna.

Spunea: Țștia și-o trag și se bat și tu mai bine te-ai obișnui cu asta, fetiço.

Lance m-a lăsat jos încet și l-am cuprins cu brațele pentru stabilitate, de parcă ar fi fost un trunchi de copac.

Am privit parțial ascunsă de statura robustă a lui Lance cum skinheadul scuipă nonșalant pe pământ lângă victima sa, apoi își aprinde o țigară și vine cu pași mari și încrezători... direct spre mine. Pietrișul scrâșnea sub greutatea ghetelor sale cu bombeu, care ieșeau la iveală din partea de jos a unei perechi de blugi albaștri strâns rulați. Niște șireturi de un roșu-aprins se înfășurau în partea din față a ghetelor și niște bretele de un roșu-aprins îi brăzdau pieptul muscular — un piept care era ambalat într-un tricou negru strâmt inscripționat cu cuvântul Lonsdale.

Făcându-mi curaj în spatele prezenței liniștitoare a lui Lance, am îndrăznit să ridic privirea spre chipul skinheadului. Era ca și cum m-aș fi uitat la o stafie. Semăna cu o persoană, însă nu exista culoare care să ajute la diferențierea trăsăturilor sale. Pielea sa era albă. Părul și genele erau, practic, transparente, iar ochii... Ochii săi erau un gri-albastru înghețat și fantomatic. Ca cei ai unui zombie. Și când aterizară asupra ochilor mei, părul mi se ridică atât de violent, încât am simțit ca și cum un milion de ace mici m-au străpuns deodată.

Ochii ăia de zombie se mișcau rapid dinspre ai mei spre ai lui Lance cu o expresie de iritare în timp ce se apropia. Puteam simți un curent electric vibrant

de răutate radiind din el cu mult înainte de a ajunge la noi și am tresărit în timp ce a trecut, ca și cum m-aș fi pregătit pentru furia lui. Când nu s-a întâmplat nimic am deschis cu precauție ochii, ușurată de schimbarea petrecută în atmosferă. Încărcătura statică dispăruse. El dispăruse. Însă lăsase în urmă un băiat bătut rău, o țigară Marlboro Red încă aprinsă și spiritul meu împrăștiat pe jos în urma sa.

Oricât de traumatizantă fusese prima mea pauză de fumat, nu aceasta a fost motivul pentru care aveam probleme de concentrare la ora de economie. Era din cauză că de îndată ce se suna știam că o să iau prânzul cu Lance Hightower — și cu cei mai buni prieteni, Juliet și August —, însă mai ales cu Lance Hightower.

Vedeam gura profesorului mișcându-se, însă tot ce puteam auzi erau propriile gânduri hiperactive. O să stau lângă el. Dar dacă ajung acolo prima? Oare se va așeza lângă mine? Poate ar trebui să mă ascund și să aștept ca Lance să se așeze, apoi să alerg și să mă așez lângă el înainte ca altcineva să o facă. Da. Categorie. Apoi voi găsi o scuză pentru a-l atinge. Și voi râde la toate glumele lui. Nu că asta ar fi greu. E atât de amuzant. Și frumos. Și înalt. Și îndrăzneț. Și al naibii de seducător.

Când s-a sunat de pauză, am sărit de parcă mi-ar fi luat fundul foc și m-am grăbit la baie, pentru a-mi retușa machiajul. Apoi am rupt-o la goană spre cantină pentru a găsi loc la masa puștilor marfă. Fiecare punkist, gothic, drogat, tocilar, vegetarian, hipiot, skater și metalist din școala noastră voia un loc la masa aia și, cu toate că era doar în clasa a zecea, Lance era regele tuturor. Să fac rost de un loc lângă el avea să fie cam dificil.

În timp ce alergam, mi-am dat seama nu doar că Lance își ocupase deja locul — chiar în mijlocul mesei cu o lungime de patru metri —, însă Colton Hart stătea deja lângă el.

Rahat.

Rahat, futu-i, la dracu'.

Când se întorsese?

Colton avea să fie un obstacol imens în încercarea mea de a deveni doamna

Hightower. El era cea mai mare moarte a pasiunii din lume — de fapt așa am ajuns să ies cu el în primul rând — se tot băga între mine și Lance până am renunțat și l-am lăsat să mă sărute. Lucru care pe l-a făcut. Mult. Nu mă înțelege greșit, a mă săruta cu Colton Hart era un mod spectaculos de a petrece o după-amiază. Era al dracului de drăguț. Și îndrăzneț. Și sarcastic. Și rău. Însă pur și simplu nu era Lance.

Dar de fapt el era încă iubitul meu.

O, Doamne Dumnezeule. Și dacă crede că suntem încă un cuplu? Nu. Sub nicio formă. Nu m-a sunat niciodată după ce a plecat. Probabil că și-a tras-o cu tot felul de viitoare stripteuze în timp ce stătea cu taică-său și frate-său în Las Vegas, iar acum eu sunt mic copil. Sunt pur și simplu fata pe care a lăsat-o în urmă în Georgia, cea care nu-l lăsa să-i atingă țâțele. Este absolut în regulă. Nu. E. Mare. Scofală.

În timp ce mă îndreptam către masă, nu m-am putut abține să nu recunosc în sinea mea că el chiar arăta al naibii de bine. Mai bine decât îmi aminteam. Era ca un Peter Pan malițios. Păr șaten țepos cu vârfuri blonde, urechi ascuțite, zâmbet perfect de top model masculin. Când plecase avea un stil definit punk rock, un mini-Lance, însă presupun că fratele mai mare care se dădea cu skateboardul îl influențase cât timp fusese în Vegas. Colton schimbase ghetetele pentru o pereche de adidași cu vârful în formă de scoică, pantalonii mulați pentru o pereche de pantaloni scurți și cureaua cu ținte pentru un portofel cu lanț.

Era un loc liber lângă ei doi, însă m-am asigurat că mă așez lângă Lance doar pentru a stabili a cui iubită eram. Sau cel puțin, a cui iubită voiam să fiu.

Imediat ce am ajuns la masă și mi-am așezat rucsacul, Colton a strigat:

— Pisi! Mișcă-ți fundul aici!

Am aruncat o privire spre Lance, care nu a făcut nicio încercare de a mă salva și am oftat. Ridicându-mă și luând-o pe lângă el l-am îmbrățișat pe Colton, care mă aștepta cu brațele deschise.

Simulând entuziasmul, am zis:

— Bună, Colton! O, Doamne, Dumnezeule! Când te-ai întors? în timp ce mă strângea de mă rupea.

— Săptămâna trecută, zise el, legănându-mă dintr-o parte într-alta. Maică-mea se simțea singură. Ce pot spune? E greu să trăiești fără mine.

S-a retras și mi-a făcut cu ochiul.

— Nu-i așa?

Mi-am dat ochii peste cap drept răspuns, însă nu-mi puteam reține zâmbetul trădător. Chiar era drăguț. Și mirosea a curățenie. Ca o fată. Lui Colton îi plăceau produsele de îngrijire pentru păr, pentru piele — era încrezut ca dracu' și mândru de asta.

După ce m-a examinat, a fluierat:

— Uită-te la tine. Mă faci să mă întreb de ce am plecat.

Am roșit și am privit în jos.

— Vrei să vii cu mine cu autobuzul în după-amiaza asta? La fel ca odinioară? Maică-mea a făcut stocuri de bere PBR în frigider...

Da. Nu. Oarecum?

Înainte de a putea spune ceva stupid, Juliet s-a repezit și m-a salvat.

— Vine acasă cu mine, Colton. BB e fata mea acum.

Juliet și-a pus tava vizavi de rucsacul meu și s-a uitat urât la Colton. Ea nu-l plăcuse niciodată. În primul rând, eu cam uitasem de ea după ce am început să mă văd cu el. Începusem să merg cu autobuzul spre casă cu el în fiecare zi, în loc să merg cu ea — o mișcare proastă, știu, însă aveam paisprezece ani și el era primul meu iubit adevărat. Sunt destul de sigură că expresia „primul iubit adevărat“ ar fi acceptată drept cauză justă pentru o pledoarie de nebunie temporară într-o sală de judecată. Însă Juliet îl ura și pentru că într-un fel lăsasem să-mi scape cât de mult mă presase să fac chestii cu el. I-aș fi cedat dacă nu mi-ar fi spus că se muta. Nu aveam de gând să renunț la fecioria mea cu cineva care urma să plece în câteva săptămâni. Și în afară de asta, mă păstram pentru Lance Hightower.

Colton s-a uitat urât la ea timp de un minut, apoi a zâmbit și a întrebat:

— Pot să vă privesc?

Am râs cu toții, chiar și Lance, care privea spectacolul cu interes crescut. Când m-am așezat din nou lângă el (și departe de norul de feromoni care era Colton Hart) am respirat ușurată și am privit drept în față la Juliet, mulțumindu-i în tăcere. Lance, care își reluase conversația cu Colton, a băgat mâna sub masă și m-a strâns încurajator de coapsă. Și-a lăsat mâna acolo și m-am rugat la toate zeitățile cărora le aflasem numele ca el să o gliseze ceva mai sus. N-a făcut-o, dar și-a băgat absent degetele în găurile dresului meu plasă în timp ce vorbea, făcându-mă să încetez să respir destul de mult timp încât să pot muri.

Mintea mea era destul de bruiată când August, pe care nici măcar nu-l observasem, mi s-a adresat de lângă Juliet.

Eram prietenă cu August Embry dintr-a-ntâia, când am ajuns să fim în aceeași clasă. Pe atunci era o chestiuță rușinoasă și durdulie fără prieteni, iar eu o chestiuță autoritară și vorbăreată fără prieteni, așa că, pur și simplu, ne-am împrietenit. Îl iubeam ca pe un frate.

August era tot o chestiuță rușinoasă și rotundă. Își ascundea ochii calzi de culoarea ciocolatei în spatele unei perdele de păr negru vopsit și în fiecare seară își vopsea unghiile în negru, pentru a se asorta. Bineînțeles, în fiecare zi le pigulea din nou, lăsând în urmă mici fragmente negre, asemeni unei poteci din firimituri. August era cea mai drăguță și cea mai sensibilă persoană pe care o întâlnisem vreodată.

Îmi puteam da seama din limbajul trupului său că nici el nu era chiar fericit să-l vadă pe Colton. El și Lance deveniseră destul de apropiați de când plecase Colton. Amândurora le plăcea aceeași muzică îngrozitoare și erau în competiție cine avea cele mai bune și mai rare discuri în colecție, așa că întoarcerea lui Colton nu era de bun augur pentru August.

— Bună, A! am exclamat, încercând mult prea tare să par o fată care nu avea degetele unui băiat care-i mângâiau coapsa interioară. Nu știam că și tu ai pauză de masă acum. Îți lași părul să crească? Îmi place!

August a zâmbit doar și a privit în jos la mâncarea din tavă, care brusc s-a cerut rearanjată.

M-am întors s-o întreb pe Juliet dacă puteam merge acasă cu ea și Tony, însă

plecase. Totuși, lucrurile ei erau încă pe masă și credeam că îi aud vocea. Oricât de mult mă durea, am mutat mâna lui Lance astfel încât să mă pot uita sub masă. Era acolo, stând cu picioarele încrucișate pe podea și vorbind la telefonul mobil, lucru care era strict interzis la școală. Era o singură persoană cu care putea sta de vorbă.

— Juliet, am șoptit.

Ea ridică iritată privirea.

— Ce e?

— Întreabă-l pe Tony dacă-l deranjează să mă ducă și pe mine acasă în după-amiaza asta.

Ea îmi făcu cu ochiul și șopti în telefonul ei Nokia cât o cărămidă.

— Bună. BB o să vină cu noi în această după-amiază, bine?

Marfă.

Chiar atunci, am simțit mâna lui Lance apăsându-mi ceafa și i-am văzut partea din față a pantalonilor ridicându-se către fața mea.

Am țipat și am încercat să mă ridic, capul meu zdrobind mâna lui Lance de partea interioară a mesei. În cantină au izbucnit râsete în timp ce mă ridicam, roșie la față, arătând ca o fată care tocmai mâncase la prânz sula unui punk rocker.

M-am uitat urât la Lance, dându-mi toată silința să par furioasă, însă el avea ochii închiși și râdea atât de tare, încât n-am scos niciun sunet. Doar vederea acelui nenorocit uriaș cu creastă râzând cu gura până la urechi mă făcu să mă topesc toată într-o clipă. Am izbucnit în râs cu el și am aruncat neliniștită o privire spre Colton.

Și el râdea, însă nu cu gura până la urechi. Presupun că nu aprecia ca întreaga sală de mese să gândească că iubita lui îi făcea celui mai bun prieten al său o felație pe sub masă.

În acel moment, am știut că Colton nu avea să fie o problemă. Lance tocmai

stabilise, cu dramatism și în fața tuturor, că eram iubita lui.

Toată speranța și hormonii au făcut ca măruntaiele mele să fie în pragul combustiei spontane, așa că abia dacă am observat izbitura puternică ce venise de undeva din spatele meu. Abia am simțit fiorul care a urmat și care făcea vălvurele pe întreaga masă. Și nu m-am întors să privesc sursa până când chipurile tuturor prietenilor mei nu au devenit serioase și neliniștite, privind peste umărul meu. Întorcându-mă în scaun, am urmat privirile tuturor care se îndreptau spre un loc gol aflat la capătul mesei.

Îi, în fine. Unde eram? A, da. Îmi plănuiam nunta din primăvară...

În acea după-amiază am mers contra unui curent de adolescenți care părăseau grăbiți clădirea, târându-mi rucsacul umflat de o baretă, în căutarea noului meu dulap. Potrivit dirigintei, cel vechi fusese scos în timpul verii, pentru a face loc noului laborator de științe. Ea îmi dăduse o bucată de hârtie cu numărul noului dulap și cifrul, spunând doar că era „undeva în holul C“. Abia așteptam să găsesc porcăria aia, ca să pot lăsa câteva dintre manualele de patru kilograme primite în acea zi.

Strângând în mână bucata de hârtie cu noul cod, am studiat zeci de uși metalice identice până l-am găsit pe cel care îmi fusese alocat. Era aproape de capătul culoarului, bineînțeles, lângă ușile dinspre parcarele elevilor. Am simțit ușurarea năpădindu-mă imediat.

Prima zi din clasa a zecea se încheiase și în mare fusese un succes zdrobitor. Fumasem cu cel mai marfă dintre puștii marfă; ajunsesem să am aceeași pauză de masă ca Lance, Juliet și August; promisem o grămadă de complimente pentru dresul meu plasă și noua tunsoare și acum aveam un dulap nou, pe același coridor cu seniorii. Bine, poate că a durat ceva până am introdus codul, însă de îndată ce porcăria aia s-a deschis, a fost magnific.

În timp ce mă aplecam pentru a scoate ultima încărcătură de cărți din rucsacul suprasolicitat, m-am oprit brusc, paralizată de priveliștea unor ghetă negre cu bombeu metalic și șireturi roșii ca sângele, plantate la doar câțiva centimetri de fața mea... și îndreptate direct spre mine.

Băga-mi-aș!

Băga-mi-aș, băga-mi-aș, băga-mi-aș!

Nu el. Oricine, însă nu el.

Am zăbovit strângându-mi lucrurile, sperând că ignorându-l ar dispărea în mod magic. Când m-am ridicat cu brațele pline de cărți, mi-am adunat tot curajul și l-am privit în ochi.

Ochi de zombie. Doamne, irișii lui erau de un gri-albastru atât de șters, încât pupilele păreau, în contrast, două găuri negre fără sfârșit. Două găuri negre care mă absorbeau.

Vorbește dobitoaco!

— *Îi, bună, am zis cu o voce care nu suna ca și cum mi-ar fi aparținut.*

El n-a răspuns. Doar și-a înclinat capul într-o parte și m-a studiat cu ochii ăia reci și cadaverici. În același fel se uitase și la puștiul din parcare, chiar înainte de a-l izbi cu fața de pământ.

Înghițind cu dificultate, m-am forțat să rup tăcerea.

— Scuze, ai nevoie de ceva? am chițăit, încercând să par drăguță și micuță.

Am clipit și mi-am deschis ochii mai larg, simțindu-mă ca o creatură a pădurii în pericol de a fi strivită de o gheată neagră masivă.

— Rahaturile tale sunt în fața dulapului meu, zise el.

Vocea sa era groasă, clară și lipsită de umor.

— O, Doamne Dumnezeule! Îmi pare atât de rău!

Împiedicându-mă în propriile picioare, am împins rucsacul golit în spatele meu. Skinheadul a apucat încuietoarea de metal a dulapului de lângă al meu și a dat colțului din stânga jos al ușii un șut rapid, făcând ca amărâțul de dulap să se deschidă imediat și fără cod. M-am înfiorat fără să vreau în timp ce mintea mea invoca imagini ale aceleiași ghete aterizând direct pe spatele unui mic skater speriat, cu doar câteva ore mai devreme.

Temându-mă că îmi putea mirosi frica, mi-am ascuns repede fața în spatele ușii de metal a dulapului meu, prefăcându-mă ocupată cu aranjatul cărților și caietelor după dimensiune, culoare, după afurisitul sistem zecimal al lui Dewey, după orice. Apoi mi-a trecut ceva prin minte. Fără să-mi dau seama, idioata mea de gură se mișca.

— N-ar trebui să fii exmatriculat?

Mi-am simțit fața înroșindu-se în timp ce blondul ras în cap închidea cu o bufnitură dulapul său și mă întreba direct:

— De ce?

Mă tachina? Amândoi știam ce făcuse.

— Bătaia aia. Azi. În parcare a bisericii.

Gândul la acel... atac făcu ca sângele să-mi pulseze în extremități și mintea să țipe la mine să fug. M-am întors și am continuat cu organizarea, sperând să ascund groaza și stânjeneala pe care ochii mei mari și idioți de căprioară făceau o treabă de rahat în a le ascunde. Fața mea mereu mă dădea de gol, transmițând fiecă gâd. Fiecare sentiment.

Scutul meu improvizat și subțire de metal a vibrat când el a vorbit.

— Nu am fost exmatriculat din același motiv pentru care nu te afli tu în detenție acum pentru că ai fumat. Chestia aia s-a întâmplat în afara campusului.

— El e bine?

Doamne! Afurisita mea de gură! Filtrează, BB. Filtrează!

— Cine? Fătălăul ăla mic din parcare? O să se pișe sânge o săptămână, însă va trăi.

Încet, ușa în spatele căreia mă ascundeam a început să se închidă. Dându-mă la o parte pentru ca metalul să nu-mi zgârie fața, m-am întors fără tragere de inimă spre băiatul cu ochi cadaverici, care îmi închidea intenționat dulapul. De îndată ce ușa a fost închisă și nu mai aveam unde să mă ascund, Ochi de Zombie s-a aplecat spre mine și a întins mâna stângă pe după talie. Am strâns din pleoape și

m-am pregătit să se întâmple ceva violent și potențial sângeros.

Cu vocea scăzută astfel încât doar eu să pot auzi, a zis:

— Dacă lovești un idiot în rinichi suficient de tare... chiar aici...

Am simțit brusc o împunsătură a unui deget gros în partea de jos a spatelui.

— O să se pișe sânge.

Am deschis ochii mari și imediat mi-am dorit să nu o fi făcut-o. Privirea gri-albastră era mult prea aproape, mult prea intensă. Degetul lui zăbovise mult prea mult timp și în aer se simțea un pâraie care îmi alerta simțurile la maximum.

Pericol! Pericol! Skinheadul te atinge! Te-ar putea omorî cu degetul ăla, BB! Te omoară și-ți mănâncă creierii!

Însă acei ochi de zombie nu-mi dădeau voie să mă mișc. De foarte aproape erau atât de limpezi. Ca două globuri de cristal care mă invitau să arunc o privire în sufletul acestei creaturi perverse. În starea mea curioasă de hipnoză, din nou, cuvintele mi s-au rostogolit pe neașteptate din gură.

— De ce l-ai lovit?

După o pauză suficient de lungă pentru a mă lăsa să sper că, poate, nu pusesem întrebarea cu voce tare, a răspuns:

— Pentru că l-a numit poponar pe iubițelul tău.

Vreo trei milioane de întrebări m-au năpădit în același timp:

A) De ce ar vrea un nenorocit care arată ca un skinhead să bată pe cineva pe care nici măcar nu-l cunoaște, pentru că a numit poponar pe alt tip pe care nu-l cunoaște?

B) Oare n-ar fi trebuit în schimb să bată cuba cu puștiul?

C) De ce l-ar numi pe Lance iubitul meu? Lance NU e iubitul meu. Adică, vreau ca el să fie iubitul meu. Doamne, vreau să-l călăresc ca pe un ponei oriunde merg și să-i fac o grămadă de copii, însă nu e iubitul meu.

D) De ce ar crede cineva că Lance e homo? E atââât de atrăgător!

Însă singurul lucru pe care l-am putut îngăima a fost:

— Îl apărui pe Lance?

N-am știut niciodată că a da ochii peste cap poate fi atât de înfiorător. Rahat. O făcusem. Îl enervasem cu întrebările mele idioate. De ce trebuia mereu să stau de vorbă cu ăia înfricoșători? Maică-mea adoră să le spună oamenilor despre momentul în care, pe când aveam doar trei ani, mi-am luat meniul Happy Meal și m-am așezat lângă un grup de motocicliști îmbrăcați în piele la McDonald's, astfel încât să-l pot întreba pe cel mai nașpa de ce avea părul prins în coadă de cal. Potrivit ei, cuvintele mele exacte au fost:

— Doar fetele trebuie să poarte codițe.

Curiozitatea mea avea să mă ucidă într-o zi.

Skinheadul, care acum părea potențial ucigaș, și-a îndepărtat mâna de la spatele meu și a pus-o pe dulap, chiar deasupra capului meu. Înclinându-și din nou capul într-o parte mă privea ca și cum se gândea la cea mai bună metodă de a mă jupui de vie și, bineînțeles, eu stăteam acolo clipind ca o cretină.

Funcțiile corporale de bază cum ar fi vorbirea, respirația și fuga nu depindeau deloc de mine. Era ca și cum fusesem încolțită de un șarpe cu clopoței. Un șarpe cu clopoței care se întâmpla pur și simplu să miroasă a cearșafuri uscate în uscător, țigări și un iz dulceag de apă de colonie.

— Nu, zise el. Te apărui pe tine.

Era prea mult. Era prea intens. Am întrerupt contactul vizual și am făcut un pas înapoi, aterizând pe rucsacul despre care uitasem că se afla în spatele meu și aproape mi-am pierdut echilibrul. Întorcându-mă pentru a-l ridica de jos, am tras cu putere aer în piept și am încercat să-mi revin, înainte de a-l privi din nou în față. Când am făcut-o, ochii săi fantomatici erau încrețiți la colțuri și gura îi era ușor ridicată într-un colț. Nenorocitul! Îi făcea realmente plăcere să vadă cum mă zvârcolesc.

Cu rânjetul încă la locul său, a zis:

— Când eram afară l-am auzit pe rahatul ăla mic spunându-i prietenului său că i s-a sculat că a văzut-o pe „micuța roșcată cu ciorapi plasă”. Nu l-am putut contrazice aici, punkisto. Cred că tuturor tipilor din parcare li s-a sculat puțin.

Chipul îmi luase brusc foc. O, Doamne! Roșesc! Oare chiar se întâmplă asta?

El a continuat, însă rânjetul fusese înlocuit de ceva care a făcut să-mi înghețe sângele.

— Când a văzut mâinile nenorocitului ăluia uriaș pe tine s-a transformat într-o javră ordinară.

A scuipat ultimul cuvânt printre dinții încleștați.

— I-a spus prietenului că probabil îți place să ți-o iei în cur dacă îți pierzi timpul cu poponarul ăla.

Înghițitură în sec. Răsuflare. Ce??

— *Așa că l-ai pocnit?*

Cheliosul cu ochi de zombi s-a aplecat spre urechea mea până i-am simțit răsuflarea fierbinte și veninoasă în ceafă.

— L-am. Bătut. De. S-a. Căcat. Pe. El.

Membrele mele se mișcau din proprie inițiativă. Picioarele mi se împleticeau. Mâinile se jucau cu baretele rucsacului.

— Îi, mersi? am bolborosit, cu ochii îndreptați oriunde, dar nu către el. Eu, îi, trebuie să plec... o să pierd... Mersi din nou...

— Knight, m-a anunțat el, în timp ce mă întorceam și mă îndreptam în goană spre ușile duble. Mulțumesc, Knight.

Să fiu a dracului.

Povestea lui Knight și a lui BB continuă... <http://a.co/9A4wqTh>

Fanzin = s. n. mică revistă editată de tineri pe teme care îi pasionează (science-fiction etc.). (< it. fanzine)

Mulțumiri

Presupun că ar trebui, probabil, să încep prin a mulțumi părinților mei că au rezistat tentației de a mă trimite la o mănăstire sau a-mi monta o centură de castitate când aveam șaisprezece ani. Bărbații pe care i-am adus acasă — ei bine, au fost destul de spectaculoși. Nu cred că Confucius însuși ar fi putut privi cu nivelul de stoicism zen al părinților mei în timp ce unica fiică s-ar fi dăruit nu numai skinheadului satului, ci și unui bărbat adult fără mașină, studii, viitor sau păr care să-i acopere craniul tatuat, și toate astea înainte de a scăpa de aparatul dentar.

Apoi, poate ei ar trebui să-mi mulțumească pentru toată sfințenia de care au avut parte când au murit. Vreau să spun, când am absolvit liceul, maică-mii îi era deja garantată o eternitate pe care să și-o petreacă fumând iarbă cu Bob Marley și făcând sex în trei cu John Lennon și Jimi Hendrix.

Deci, cu plăcere, mamă și tată.

Aș dori de asemenea să-i mulțumesc editorului meu, Jovana Shirley și agentului literar, Susanna Einstein, pentru că au rezistat în acest haos fără să-mi rupă contractul. Voi, doamnelor, sunteți sclipitoare și conștiincioase și îmi cer scuze că v-am murdărit reputațiile cu cartea mea obscenă.

Și pentru cititoarele mele beta și corectoarele mele April, Stefani, Lezlie, Ellie McLove și, bineînțeles, dr. Sara Snow — voi, doamnelor, mi-ați luat proiectul în serios, v-ați dedicat timpul și genialitatea pentru a mă ajuta să-l îmbunătățesc și ați dat dovadă de destul entuziasm pentru a mă face să cred că nu făceați doar mișto de mine, înseamnă mai mult decât veți ști vreodată. Simt că vă datorez toate petrecerile în cinstea unui nou-născut sau ceva de genu’.

Lui Larry Robins, J. Miles Dale și Jay Fragus — dacă chestia asta ajunge film, vă voi săruta pe toți trei pe gură. (Apropo, eu și fetele #EchipaBB preferăm ca Emma Stone s-o joace pe BB și Scott Eastwood să-l joace pe Ken, însă Scott ar trebui să fie mai ponderat în privința personalității. Și a zâmbetului. Și în a-și arăta toate emoțiile. Sinceră să fiu, nu știu dacă e pregătit.)

Lui Elias George, avocat specializat în drepturi de autor pe care Sara l-a întâlnit o dată la o petrecere, care m-a sunat cam de două ori și mi-a trimis cam trei e-mailuri de consultanță juridică gratuită — Domnule, ești o persoană de calitate. Mulțumesc.

Și vreau să mulțumesc femeilor care m-au inspirat. Afurisitele astea merg înainte zi după zi în plină glorie amuzantă, viciată și aprigă, fără să dea doi bani pe invidioși și lăsând doar stereotipuri și așteptări în urma lor. Datorită lor mi-am găsit propria voce.

Oprah — pentru motive evidente. Chipul tău îmi apare în fața ochilor de cel puțin trei ori.

Kelly Ripa — tu ești totemul meu. Ori de câte ori îți vopsești părul roz, afișezi un nou tatuaj sau scapi vreo bombă cu litera F în plină zi la televizor, mă încurajezi să-mi arborez steagul ceva mai sus. Ori de câte ori valsezi pe scenă încrezătoare, radioasă și al naibii de sexy, fără niciun pic de silicon sau vreo picătură de ser fiziologic, îmi reamintești că feminitatea, valoarea mea, nu sunt determinate de dimensiunea cupei sutienului. Și ori de câte ori vorbești despre familia ta frumoasă, îmi dai speranța că, poate, noi chiar le putem avea pe toate.

Lena Dunham — scriitoare/producătoare/actriță/regizoare/feministă/activistă genială, sinceră, modestă, nostimă. O manieră de a ne face pe noi restul să ne simțim ca niște codașe băloase și blegi. Aș spune că vreau să fiu ca tine când cresc, însă și tu ești mult mai tânără decât mine. Afurisito!

Amy Schumer — mersi mult. Aveam de gând să scriu o carte întreagă despre Sara Snow, s-o intitulez Deraiere, și să-l fac pe Judd Apatow s-o transforme într-un film, însă tu mi-ai luat-o înainte. E în regulă. Te iert. Hai să fim cele mai bune prietene.

Lucru care mă duce la tine, Judd Apatow — scuze că te-am lăsat pe dinafară, însă tu, domnule, ești un mare feminist. Ești un fel de Gloria Steinem modern, doar că mai păroasă și cu un cromozom Y. Și ești mult, mult mai subtil. Ori de câte ori cineva pufnește în râs la Maya Rudolph care-și face nevoile în stradă îmbrăcată în rochie de mireasă sau se înfioară la vederea lui Katherine Heigl, care încearcă cu luciditate să-și dea seama cum sexul cu Seth Rogen ar trebui să funcționeze cu o burtă imensă de gravidă, sunt învățați să vadă femeile ca pe niște ființe umane mai degrabă decât ca pe niște arhetipuri. Prin comediile tale

romantice și serialele tale de comedie, America învață în mod subconștient că femeile pot fi sexy și scârboase și inteligente și materno și de succes și nostime și vicioase, toate astea în același timp. Nu-ți face griji. Planurile tale secrete sunt în siguranță cu mine.

Lui Colleen Hoover — simt că ți-aș datora primul meu născut. Știu că tu deja ai trei băieți, așa că ăsta e un fel de dar de rahat, însă el e chiar drăguț. Arată ca un Mini-Ken și e chiar și mai tăcut și mai bun la mate. Îl vei iubi. (Aproape la fel de mult cum te iubesc eu pe tine.)

Lui Jenny Lawson și Allie Brosh — vă mulțumesc că v-ați dezgolit sufletele și ați împărtășit geniul vostru comic întregii lumi. Cărțile și blogurile voastre sunt cele mai amuzante publicate vreodată. Jenny, eu nici măcar nu știu la câte din glumele tale am făcut referire în această carte, pentru că mintea mea pur și simplu vomită poantele tale ori de câte ori caut ceva inteligent de spus. Trimite-mi nota de plată. Sunt sigură că îți datorez ceva dincolo de admirația mea nepieritoare.

Lui Jay Crownover — îți mulțumesc că ai scris despre bărbații care m-au inspirat să scriu despre propriii mei bărbați, pentru că ai răspuns mereu la întrebările mele, pentru că m-ai întâmpinat cu un zâmbet sincer și o îmbrățișare recunoscătoare ori de câte ori am venit la unul dintre evenimentele tale, cu toate că habar n-aveai cine eram și pentru că ai folosit platforma ta pentru a promova alți autori. Ești o mare șmecheră.

Lui E. L. James, Olivia Cunning, Jamie McGuire, Abbi Glines, Tillie Cole, Katy Evans, Jamie Shaw și nenumăraților autori de romane de dragoste ale căror cărți au aprins ceva în mine, ceva sălbatic, ceva uitat care pur și simplu nu poate fi negat.

Și comunității mele în creștere de pe rețelele bloggerilor de carte, autorilor și cititorilor — voi, doamnelor, sunteți cel mai mare sistem de susținere al meu. Sunteți primele care îmi spuneți bună dimineata în fiecare zi și adeseori ultimele care îmi urează noapte bună.

Având în vedere că majoritatea oamenilor din viața mea nu știu că această carte există, entuziasmul, exuberanța și încurajarea voastră au însemnat mai mult decât vă puteți imagina. Pentru acelea dintre voi care mi-ați citit cuvintele — vă mulțumesc pentru timpul acordat. Pentru acelea dintre voi care ați făcut

reclame — vă mulțumesc pentru talentul vostru. Pentru acelea dintre voi care m-ați etichetat în postările voastre, fie că erau poze cu sule sau cu pisicuțe care călăresc unicorni — vă mulțumesc pentru prietenia voastră. Vă iubesc până la sfârșitul universului și înapoi.